

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"SAYTALARI ÇEVİRMekten KENDİMİ ALAMADIM
MUHTEŞEM!"

-KELLY MCBRIDE

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

KATİLLER ÇETESİ

Izabel

J. A. REDMERSKI

EPHESUS

Izabel

J. A. REDMERSKI

Π
D-II
EPHESUS

IZABEL
KATİLLER ÇETESİ 2. KİTAP

Orijinal Adı: Reviving Izabel (In the Company of Killers # 2)

Yazarı: J. A. Redmerski

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Şafak Tahmaz

Çeviri: Murat Karlıdağ

Kapak Uygulama: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2016

ISBN: 978-605-9232-51-7

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2013, J.A. Redmerski

Türkçe Yayın Hakkı: Kayı Ajans Telif ve

Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti.aracılığıyla,

© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık

2. Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

www.biooffset.com / info@biooffset.com

Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4

Topkapı – Zeytinburnu – İSTANBUL

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

KATİLLER ÇETESİ İKİNCİ KİTAP

KATİLLER ÇETESİ
Izabel
J. A. REDMERSKI

Çeviri
Murat Karlıdağ

EPHESUS®

1. BÖLÜM

Sarai

Dokuz yıl boyunca isteğim dışında tutulduğum çiftlik evinden kaçalı sekiz ay olmuştu. Özgürdüm. *Normal* bir hayat yaşıyor, normal insanlarla beraber normal şeyler yapıyordum. Ölmemi isteyen herhangi biri tarafından henüz saldırıya uğramamış, takip veya tehdit edilmemiştim. Çok iyi bir arkadaşım vardı: Dahlia. Hayatımda tanıdığım insanlar arasında bana herkesten çok daha yakın olan, annem gibi biri vardı: Dina Gregory. Ama sahip olduğum bütün bu güzelliklere rağmen bir şey hiç değişmemişti: Hâlâ bir *yalanı* yaşıyordum.

California'da arkadaşlarım vardı örneğin: Charlie, Lea, Alex ve Bri... -pardon- Brendi. Eski erkek arkadaşım Matt ağzı bozuk biriydi ve Arizona'ya geri dönme sebebim de kendisiydi. Ayrıldıktan sonra, uzun bir süre beni takip etmişti. Bunu yapmaması için kısıtlama emri çıkartmıştım ama bu onu durdurmamıştı. Altı ay önce beni silahla vurmuştu fakat onu tam olarak göremediğim için bunu kanıtlayamamıştım. Ayrıca onu polise vermekten de çok korkuyordum.

Bunlar söylediğim yalanların sadece bir kısmıydı.

Tüm bunlar başıma gerçekten gelen şeylerin üstünü örtmek içindi. Küçük yaşta kaybolup bir kurşun yarısıyla California'daki bir hastanede ortaya çıkmamın üzerini örten bahanelerdi. Dina'ya, Dahlia'ya veya erkek arkadaşım Erik'e gerçekte neler olduğunu anlatamazdım: Bir uyuşturucu baronuyla yaşamak için Meksika'ya götürülmüştüm. Kimseye oradan dokuz yıl sonra kaçtığımı ve beni gençliğim boyunca esaret altında tutan adamı öldürdüğümü anlatamazdım. Yani belki birilerine söyleyebilirdim ama bunu yaparsam sadece Victor'u tehlikeye atmış olurudum.

Victor...

Hayır, hiç kimseye bir tetikçinin kaçmama yardım ettiğini ya da Victor'un bir sürü insanı öldürdüğüne şahit olduğumu, bunların arasında da Los Angeleslı önemli bir iş adamının bulunduğunu açıklayamazdım.

Başıma gelen ve gördüğüm onca şeyden sonra hiç kimseye, tek isteğimin o tehlikeli hayata, Victor'a dönmek olduğunu söyleyemezdim.

İsmi sürekli dilimin ucundaydı. Bazen, geceleri yatağa uzandığımda adını fısıldıyordum çünkü buna ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı. Onu aklımdan çıkarıyordum. Denemiştım. Lanet olsun ki denemiştım. Ama ne yaparsam yapayım her günüm onu düşünmekle geçiyordu. Beni izliyor muydu? Onu düşündüğüm kadar o da beni düşünüyor muydu? Hâlâ yaşıyor muydu?

Kafamı yastığın altına koyup gözlerimi kapattığım zaman onu görüyordum. Bazen sadece bunu yaparak rahatlayabiliyordum.

Eric iki eliyle kalçalarımı sıktı, yüzünü bacaklarımın arasına sokup beni sardı.

Kalçalarımı ona doğru ittim, bütün vücudum kaskatı kesilene ve kalçalarım kafasının etrafında titreyene kadar vajinamı âdeta kırbaçlayan diline yavaşça sürttüm.

Boşaldığım zaman "Aman Tanrım..." dedim, kollarımı saldım ve akabinde parmaklarımı Eric'in siyah saçlarına doladım. "Tanrım..."

Eric'in dudaklarını belimin hemen üstündeki pelvis kemiğinde hissettim.

İçimde büyüyen tiksinti yüzünden Eric'e bakmaya utandığım için her zaman yaptığım gibi tavana baktım. Eric harika bir insandı. Seksi, siyah saçlı, mavi gözlü yirmi yedi yaşındaki kibar, çekici, neşeli ve kusursuz sevgilim... Victor Faust'la karşılaşmamış olsam benim için de biçilmiş kaftan olurdu.

Ama harap olmuş haldeydim.

Alnımda biriken ter damlalarını sildim. Eric de arkaya doğru çekilip yanıma uzandı.

"Her zaman bunu yapıyorsun" deyip parmaklarını kaburgalarımın üzerine kaydırды.

Gıdıklandım, irkilip dönerek ona baktım. Sıcak bir gülümsemeyle elimi tekrar saçlarına geçirdim.

"Her zaman ne yapıyorum?"

“Şu sessizlik.” Başparmağıyla işaret parmağını yanağıma bastırdı. “Boşalıyorsun ve sonrasında uzun bir süre sessizliğe bürünüyorsun.”

Biliyorum ve gerçekten üzgünüm, ama senin gözlerine bakabilmek için önce Victor’un yüzünü aklımdan silmem lazım. Evet, korkunç bir insanım.

Beni alnımdan öptü.

“Buna toparlanma deniyor,” deyip gülümsedim ve onu parmaklarından öptüm. “Tamamen zararsız. Ama bunu iyiye yormalısın. Çünkü yapman gerekeni yapıyorsun.” Elimi kaburga kemiklerinin üzerine koydum.

Gerçekten de işini biliyordu. Yatakta mükemmeldi. Bense hâlâ Victor’a bağlı, hatta bağımlıydım. Her zaman da böyle olacağıma dair içimde bir his vardı.

Victor beni tek başıma bırakıp gittikten sonra yeni bir ilişkiye başlamam beş ay sürmüştü. Eric’le markette çalışırken tanışmıştım. Bir poşet cips ve bir enerji içeceği almıştı. Ondan sonra reyonuma haftada iki veya üç kez gelir olmuştu.

Elini çıplak karnıma atmaya yeltendi, bense kıyafetlerime uzanırcasına çabucak doğruldum. Dolayısıyla hiçbir şeyden şüphelenmedi. *Ne güzel.* Kendisine sarılmak istemiyordum ama onu kırmak gibi bir niyetim de yoktu. Ellerini kaldırdı, parmaklarını ensesine götürdü. Yüzüme bakıp şehvetle gülümsedi. Kıyafetlerimi giymeden önce hep bunu yapıyordu.

“Sarai?”

"Efendim?" Tişörtümü giyip atkuyruğu yaptığım saçlarımı düzelttim.

"Kısa süreli olacak biliyorum," dedi, "ama yarın Dahlia ve seninle beraber Californiya'ya gelmek istiyorum."

Lanet olsun.

"İşten izin alamayacağımı sanıyordum." Şortumu giyip parmak arası terliklerimi ayağıma geçirdim.

"Gelmek isteyip istemediğimi sorduğunda gerçekten gelecek gibi değildim," diye cevap verdi, "ama işe yeni biri alındı ve patronum bana izin verdi."

Kötü haberdi bu. Onu yanımda istemediğim için değildi. Victor'u unutmamış olmama rağmen Eric'i içten içe önemsiyordum ama Californiya'ya etrafı görmek, eğlenmek ya da Rodeo Dr'de günümü gün etmek için gitmiyordum.

Bir adamı öldürecektim. Ya da öldürmeye çalışacaktım.

Dahlia zaten orada olacaktı. Şimdi bu planı bir kişiden daha mı saklamam gerekecekti yani?

"Pek... istekli görünmüyorsun." dedi Eric. Yüzündeki gülümseme yavaşça soldu.

Otuz iki dişimi gösterircesine gülümsedim, ona doğru yürüyüp yatağın ucuna oturdum. "Hayır, hayır, aksine heyecanlıyım. Sadece hazırlıksız yakalandım. Sabah altıda çıkıyoruz. Yani sekiz saat sonra. Eşyalarını hazırladın mı?"

Tatlı bir kahkaha attıktan sonra yaklaştı ve beni kendine çekti. Beline yapıştım, bacaklarım yatağın ucundan sarktı.

“Şey, gelebileceğimi bu öğleden sonra işten ayrılma-
dan hemen önce öğrendim. Biliyorum, kötü bir zaman-
lama ama çantama birkaç şey atacağım, hepsi bu.”

Yüzüme düşen saçlarımı arkaya savurdu.

“Harika!” diye yalan söyledim; yüzüme aynı derece
sahtekâr bir gülümseme yayıldı. “O zaman anlaştık.”

* * *

Dina benden önce, saat dörtte kalkmıştı. Ben de do-
muz pastırmasının kokusuna uyandım ve mutfğa geç-
meden evvel kendimi banyoya attım. Banyodan çıktı-
ğında masada beni boş bir tabak bekliyordu.

“Keşke tatil için başka bir yer seçmiş olsaydın, Sa-
rai,” dedi Dina.

Masanın karşı tarafına geçip tabağını doldurmaya
başladı. Ben de birkaç parça pastırma alıp kendi taba-
ğıma koydum.

“Biliyorum,” dedim, “ama dediğim gibi, eski sevgi-
limin arkadaşlarımı görmeme engel olmasına izin ver-
meyeceğim.”

Beyazlamaya yüz tutmuş saçlarıyla kafasını sallay-
ıp gülümsedi.

Yalan üstüne yalan söyleyerek bir şekilde sınırı aşmış-
tım. Victor, kardeşi Niklas beni vurduktan sonra Dina’yı
Los Angeles’taki hastaneye getirdiğinde, Dina ne oldu-
ğuna dair hiçbir şey bilmiyordu –vurulduğum dışında
tabii. Bu konuyu onunla konuşabilmem için birkaç ay
geçmesi gerekmişti. Daha doğrusu ona anlatabilecek bir
hikâye uydurabilmem için... Eski erkek arkadaş hikâyesini

işte böyle uydurmuştum. Oysa sadece gasp edildiğimi söylemeliydim. Tamamen yabancı biri tarafından... Bu, yalanı çok daha sürdürülebilir kılırdı. Şimdi Dina, ben Los Angeles'a gidiyorum diye ölümüne korkuyordu - iki aydır da böyleydi. Oraya gideceğimi de ona söylememeliydim belki de.

Pastırmayı bitirdim, üzerine yarım porsiyon yumurta'yı sütle beraber yedim.

Dışlerimi fırçalar fırçalamaz Dahlia'yla Eric geldi.

Dahlia "Hadi, yola çıkmalıyız" deyip beni kapıya itirdi. Kum sarısı saçları yataktan yeni kalkmış gibi karımaşıkta.

Vedalaşmak için Dina'ya sarıldım.

"Başımın çaresine bakarım," dedim, "Merak etme. Onun yaşadığı yerin yakınına bile uğramayacağım." Aslında var olmayan bir adam hakkında konuştuğum için gözümde farklı biri canlanıyordu. Matt ve şu "arkadaşlarımdan" gerçekte yaşıyor gibi herkese o kadar çok bahsettim ki bilinçaltım onları hakikaten var gibi kabul etmeye başlamıştı.

Dina endişeli yüzünde buruk bir gülümsemeyle ellerini dirseğimden çekti.

"Oraya vardığında beni arayacak mısın?"

Başımla onayladım. "Otel odama girer girmez arayacağım."

Gülümsedi ve Dahlia'nın dışarıda bekleyen arabasına doğru yol almaya başlamadan önce ona bir kere daha

sarıldım. Eric çantamı alıp bagaja, ikisinin bavullarının arasına yerleştirip arka koltuklardan birine oturdu.

Dahlia sevinç içinde, "Bekle bizi Hollywood!" diye bağırdı.

Ben de onun yarısı kadar istekli görünmeye çabaladım. Sabahın körü olması iyi bir şeydi, aksi halde Dahlia durgunluğumun sebebini öğrenmek için beni epey zorlardı. Ellerimi arkada birleştirip esnedim, kafamı koltuğa yasladım. Boynumu ovalayan Eric'in elini hissediyordum.

"Los Angeles'a neden arabayla gitmek istediğine dair hiçbir fikrim yok," dedi Dahlia. "Uçakla gitsek bu kadar erken kalkmak zorunda kalmazdın. Böyle yorgun ve mızımız olmazdın."

Başım sola düştü. "Mızımızlanmıyorum. Daha tek bir kelime dahi etmedim."

Pişmiş kelle gibi sırtıyordu. "Aynen öyle. Konuşmayan Sarai da mızımızlanıyor demektir."

"Bir de toparlanıyordur." diye araya girdi Eric.

Yüzüm kızardı ve elimi kafamın arkasına götürdüm, boynumu meleksi dokunuşlarla okşayan ele hafifçe vurdum. Gözlerimi kapattığımdaysa Eric'in yerinde Victor'u görüyordum.

Bunu bilerek yapmıyordum tabii.

* * *

Dört saatlik yolculuktan sonra Los Angeles'a vardık. Uçakla gidemezdim, çünkü gitsem silahlarımı yanıma alamazdım. Elbette Dahlia'ya bunu söyleyemezdim.

Dolayısıyla doğa manzarası eşliğinde yolculuk etmek istediğimi düşünmesini tercih ederdim.

Buraya yapmaya geldiğim şeyi halletmek için yedi günüm vardı. Tabii yapabilirsem... Planımı, onu nasıl gerçekleştireceğimi aylarca düşünmüştüm. Bildiğim tek şey Hamburg köşküne girmemin hiçbir şekilde mümkün olmadığıydı. Çünkü oraya girmem bir daveti, Hamburg'un misafirleriyle sosyalleşmeyi ve Arthur Hamburg'un kendisini içeriyordu. Hamburg yüzümü görmüştü. Şey, aslında yüzümden daha fazlasını görmüştü. Fakat Victor'la beraber karısını öldürebilmemiz için onu kandırıp bizi odasına davet etmesini sağlayışımız hiçbir zaman unutmayaacağı bir şeydi – en ufak ayrıntısını bile.

Uzun, kestane rengi saçlarımla beni odaya girer girmez tanıyabilecek olan Hamburg'un, bu kısa kesilmiş platin sarısı saçlarım ve koyu makyajımla, beni tanıyamayacağını umuyordum.

2. BÖLÜM

Sarai

Zaman geçirmek için gün boyu Dahlia ve Eric'le dolaştım. Yorgun bir halde otele dönmeden önce dışarıda öğle yemeği yiyip, bir rehberle Hollywood'a gittik ve bir müze gezdik. En azından günün bittiğine yanımdakileri ikna edebilmek için yeterince yorgun görünmeye çalışıyordum. Çünkü gerçekten yapmam gereken tek şey, bu gece Hamburg'un restoranına gitmekti.

Dahlia ise bir sıkıntım olduğunun farkındaydı.

Havuz kenarındaki şezlongundan kalkıp yanıma geldi, elini alnıma götürdü: "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. "Sadece güne bu kadar erken başladığım için yorgunum. Hem en son ne zaman bu kadar yürümüştüm ki?"

Geri dönerek şezlonguna uzanıp kocaman gözlüklerini gözlerine geçirdi.

Diğer yanımda Eric, "Peki, umarım yarın da yorgun olmazsın," dedi. "Yapmak istediğim bir sürü şey var. Annemle babam ayrıldığından beri Los Angeles'a gelmemiştim."

Dahlia da “Ben de iki yıldır gelmiyorum.” diye ekledi.

Birkaç adım ötemizde ergenin biri suya zıpladı ve üzerimize hafifçe su sıçrattı. Sırtımı dikleştirip, okuduğum dergiyi sallayarak üzerime damlayan suları silmeye çalıştım. Gözlüklerimi gözümden çıkarıp, kafama taktım. Ayaklarımı sandalyenin kenarına kaydırıp ayağa kalktım.

Yan tarafımdaki demirin üstünde duran havuz çantama uzandım. “Sanırım odama gidip biraz uzanacağım,”

Erik de doğrulup gözlüğünü çıkardı, “İstersen ben de seninle geleyim?”

Gülümseyip kalkmamasını işaret ettim. Çantayı omzuma atarken, “Hayır, sen burada kalıp Dahlia’ya eşlik ediyorsun,” diye önerisini reddettim ve sanki bir yardımı dokunacakmış gibi, arkalarından iş karıştırdığımı anlamasın diye gözlüğü tekrar gözlerime indirdim.

Dahlia, “İyi olduğundan emin misin?” diye sordu. “Tatilde olduğunu unutmuyorsun değil mi, Sarai? İyi vakit geçirmen gerekiyor, uyuman değil,” dedi.

“Yarın yüzde yüzümü vereceğimi düşünüyorum,” diye cevap verdim, “şu an sadece uzun, sıcak bir banyoya ve güzel bir uykuya ihtiyacım var.”

Dahlia, “Peki, sana güveniyorum” dedi, parmaklarını sert bir şekilde salladı, “ama sakın beni kızdırma.” Eric uzanarak parmaklarını bileğime dolayıp, beni aşağı çekti. “Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?” Tekrar tam anlamıyla dikilmeden önce dudağımdan öptü, ben de öpücüğüne karşılık verdim.

“Eminim,” dedim ama başka bir şey söylemedim.

Odaya girer girmez Dahlia ve Eric peşimden girmesin diye kapıyı zincirle kilitledim. Çantayı yere bırakıp bilgisayarımı açtım, şifremi girdim. Bilgisayar açılırken pencereden arkadaşlarıma baktım, çok net görünmeseler de hâlâ havuz kenarındaydılar. Ekranın önüne geçip belki de yüzüncü kez Hamburg'un restoranının internet sitesine baktım. Açılış kapanış saatlerine ve binanın hem içeriden hem de dışarıdan çekilmiş fotoğraflarına defalarca göz gezdirdim. Yapacağım şeye hiçbir yardımı dokunmayacaktı ama yine de kendimi bunu her gün yaparken buluyordum.

İşi daha başından kaybetmiş gibi hissederek avucumla bilgisayara vurdum. "Kahretsin!" diye bağırp sandalyeden sarkarak ellerimi saçıma götürdüm.

Dikkat çekmeden Hamburg'u nasıl avlayacağımı henüz bilmiyordum. Burnuma kadar boka batmış olduğumu biliyordum ama. Bu çılgın fikre kendimi kaptırdığımdan beri böyleydim. Gelgelelim ayağa kalkıp işe koyulmadığım sürece bu aşamayı geçemeyeceğimin de farkındaydım.

Buraya gelirken bir planım vardı: Kılık değiştirerek restorana gitmek, sıradan bir müşteri gibi davranmak ve bir gece boyunca etrafı incelemek... Böylece çıkış yerlerinin, binanın diğer kısımlarına giren kapıların, tuvaletlerin nerede olduğunu öğrenebilecektim. Ama önceliğim Hamburg'un yukarıda oturup, misafirleri izlediği ve her masanın ortasına yerleştirdiği küçük mikrofonlarla konuşulanları dinlediği odanın nerede olduğunu

keşfetmekti. Akabinde o odaya girip, domuzun gırtlığına sarılacaktım tabii.

Ama buradaydım ve restoranla aramızda altı blok-tan çok daha fazlası vardı. Dahası bu işi halletmem için gereken süre kıaldıkça özgüvenimi de yitiriyordum. Bu bir film değildi. Bense başkalarının bakışlarına takılmadan bir yere girebileceğini, bir adamı öldürüp hiç kim-senin dikkatini çekmeden kaçabileceğini düşünen ap-tal bir kızdım.

Böyle bir şeyi yalnızca Victor başarabilirdi.

Bilgisayara bir kez daha vurdum, bu sefer daha ha-fifçe, üzerindeki ışığı kapatıp masadan kalktım. Kırmızı ve yeşil benekli halının üzerinde volta atmaya başladım. Aklıma sadece Eric ve Dahlia'dan ayrı olarak kiraladı-ğım gizli odaya gitmek geldi. O an kapının kilidi açıldı ama ek olarak takılmış zincir, kapının sadece aralanma-sına neden oldu.

Dahlia dışarıdan, "Sarai?" diye seslendi. "Girmemize izin verecek misin?"

Derin bir iç çekip kapıyı açmaya gittim.

Eric Dahlia'nın hemen ardından içeri girerken "Zin-ciri niye taktın?" diye sordu.

"Alışkanlık."

Çift kişilik yatağın ucuna uzandım.

Onlar da eşyalarını yere bıraktılar. Dahlia pencere-nin yanındaki masaya oturdu, Eric de yatağa uzanıp, dizlerini kendine doğru çekti.

Dahlia, "Şekerleme yapacağını düşünüyorduk" dedi sorgularcasına.

Parmaklarıyla sıırsıklam ve karmakarışık haldeki saçlarını dikkatlice çözmeye çalışıyor, gösterdiği çabadan dolayı sürekli yüzünü ekşitiyordu.

"Dahlia," dedim ikisine de bakarak. "Geleli çok olmadı. Havuz kenarında biraz daha kalacağınızı düşünüyordum." Beklediğimden erken geldikleri için duyduğum öfkenin sesinden belli olmamasını umdum. Kendimi tutamıyordum, çok stresliydim, ayrıca burada, sürekli dibimde olacaklarından ötürü de endişeliydim. Los Angeles'a gelme sebebimle ilgili başlarına bir şey gelmesini istemiyordum.

Eric kibarca "İstersen gidebiliriz," dedi.

O an dilimden dökülenlerden pişmanlık duydum çünkü öfkemi belli ettiğimi anlamıştım.

Kafamı arkaya atıp içimi çektim, Eric'in dizlerinin ucuna yaslandım.

"Özür dilerim," deyip Dahlia'ya gülümsedim. "Biliyorsun, sadece..." Aklıma birden davranışlarımın sebebini açıklayacak ve yalanların kapısını aralayacak bir bahane geldi: "...sadece L.A'ye bir kez daha geldiğim için biraz tedirginim,"

Dahlia, yüzünde anlıyorum der gibi bir ifadeyle, Eric'in ayaklarını yana itip açılan yere oturdu. Elini omzumun üzerinden geçirip kolumu üst tarafından kavradı.

"Sıkıntının kaynağının bu olduğunu seziyordum zaten," derken Dahlia'nın Eric'e baktığını fark ettim. Bu da

bana yanlarından ayrıldığımdan beri bu konuyu konuştuklarını hissettirdi.

Çabucak peşimden gelmelerinin sebebinin de bu olduğuna bahse girebilirdim.

Eric şüphelerimi haklı çıkarırcasına arkamdan “Seni kontrol edelim istedik,” dedi.

O doğrulurken yatağın hareket ettiğini hissettim.

Ellerini bana dolamadan önce kalkmaya fırsat buldum. Bir aydır bunu sürekli yaptığımı o an fark ettim. Onu daha ne kadar kandırabileceğimi bilemiyordum. Ona karşı hissettiklerimi, onun bana bağlı olduğu gibi benim de ona bağlı olmadığımı hemen o an bilmesi gerektiğinin farkındaydım. Ama gerçek şu ki ona doğruyu söyleyemezdim. Sadece yeni bir yalan daha uydurmak zorundaydım. Dibine kadar yalana batmıştım ve artık resmen boğuluyordum.

Bunun yanı sıra aramızdaki ilişkiyi sürdürebildiğim kadar sürdürmeye de karar vermiştim çünkü onun bana hissettiklerini gerçekten ben de ona karşı hissetmek istiyordum. Hayata tutunmalı, Victor’u unutmamalı ve kalan zamanımda mutlu olmalıydım.

Ama yapamıyordum. Gerçekten yapamıyordum...

Eric Matt’i kastederek, “Burada olduğunu öğrenecek,” dedi, “Ama öğrenirse adamı gördüğüm yerde kışına tekme basacağım.”

Ona bakıp gülümsedim.

“Yaparsın, biliyorum,” diye cevap verdim ama kendimi daha da kötü hissettim çünkü hayatımda sahip

olduğum yegane dostlarım gerçekte kim olduğumu bilmiyordu.

Ellerimi önümde birleştirip, pencerenin önünde durdum ve dışarıyı seyretmeye başladım.

“Sarai,” diye seslendi Dahlia, “sana bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama Matt’ın kasabaya döndüğünü öğrenmesinden endişeleniyorsan, buradaki arkadaşlarını ziyaret etmenin mantıklı olacağını sanmıyorum.”

“Biliyorum, haklısın.” diye cevap verdim, “Arkadaşlarımın Matt’e hiçbir şey söylemeyeceklerini biliyorum ama iyisi mi buradayken sadece sizinle takılayım.”

Dönüp ikisine baktım.

Eric yüzünden yansıyan bir mutlulukla, “Güzel bir plan gibi duruyor,” dedi.

Elbette bir plandı, çünkü onları var olmayan eski arkadaşlarımla tanıştırmamak için de bir yalan uydurmak zorunda kalmak istemiyordum.

Dahlia gelip yanımda dikildi.

“Belki de Florida’ya falan gitmeliydik?”

Pencereden dışarı bir kez daha baktım.

“Hayır,” diye cevap verdim, “bu şehri seviyorum. Hem senin de ne kadar gelmek istediğini biliyorum.” Belli belirsiz gülümsedim. “Bu hafta eğlenebildiğimiz kadar eğleneceğiz.”

Omzunu neşeyle omzuma sürttü.

“İşte benim tanıdığım Sarai!” dedi tebessümle.

Evet, ama ben sandığı kişi değildim...

Gidip Eric'i dirseğinden çekerek yataktan kaldırdı.

"Hadi biz çıkalım da kızımız dinlensin biraz."

Eric yanıma geldi, beni dirseklerimden tutup döndürdü. Gökyüzü mavisi gözleriyle gözlerimin içine bakıp yüzüne o en sevimli somurtkan ifadeyi verdi.

"Herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa, ara. Hemen gelirim."

Başımla onaylayıp içtenlikle gülümsedim. Bana bu kadar kibar davrandığı için bunu gerçekten hak ediyordu.

"Tamam." dedim.

Sonra ikisini ellerimle iterek kapıya kadar çıkardım.

"Ben yokken çok eğlenmeyin derdim ama çok şey istemiş olurum sanırım."

Dahlia koridora girerken tatlı tatlı kıkırdadı. "Yok, çok şey istemiyorsun." İki parmağını kaldırdı. "İzci sözü."

"Sanırım bu işler böyle yürümez, Dahl," dedi Eric.

Dahlia Eric'i dürttü.

Bana, "Sen biraz uyu," dedi. "çünkü yarın enerjik olman gerekiyor."

"Biliyorum." deyip kafamı salladım.

Ben kapıyı kapatmadan hemen önce "Hoşça kal," dedi Eric.

Sırtımı kapıya yaslayıp uzun, derin bir nefes aldım.

Rol yapmak çok zordu. Kendim gibi dikkatsiz ve anormal olmaktan çok daha zordu.

“Ne yapmam gerektiğini biliyorum.” diye mırıldandım – son dönemlerde kendi kendime konuşmak yeni alışkanlığım olmuştu. Bunu yapmak bazı şeyleri daha kolay görmemi sağlıyordu.

Tekrar pencereye gidip ellerimi karnımda birleştirerek Los Angeles’a baktım.

“Kılık değiştirmem gerekiyor, ama Hamburg’dan gizlenmek için değil. Kameralardan ve diğerlerinden... Hamburg’un beni görmesini istiyorum. İçeri ancak bu şekilde girebilirim.”

3. BÖLÜM

Sarai

Dahlia'yla Eric odaya birkaç saatin ardından, güneş batıktan hemen sonra geldiler. Ben de duş alıp üzerimi değiştirdim ve uyuduğumu düşünmeleri için ışıkları kapalı bıraktım. Kapıya geldiklerini duyar duymaz da yatağa girdim. Eric beni uyandırmamaya çalışarak sessizce içeri girdi ama ben ona doğru dönüp beni uyandırdığını görsün diye gözlerimi araladım. Özür dileyip Dahlia ve kendisiyle beraber yakınlardaki bir gece kulübüne gidip gitmeyeceğimi sordu ve ben gitmezsem kendisinin de gitmeyeceğini belirtti. Çabucak reddettim. Onun gerçekten gitmeyi çok istediğini anlamıştım; yerinde olsam ben de bir cuma gecesini, üstelik de Amerika'nın en kalabalık şehirlerinden birinde saat daha akşamın sekiziyken, karanlık bir otel odasında geçirmek istemezdim.

Ama ikisinin gitmesi, ihtiyacım olan tek şeydi. Ne de olsa iki saat boyunca neden bir yere gitmem gerektiğini ve onların neden gelemeyeceklerini belirtecek bir bahane arayıp durmuştum.

Benim yerime olayı böylece çözmüşlerdi neyse ki.

Eric çıktıktan birkaç dakika sonra, bitişiğimizdeki odada kalan Dahlia'nın kıyafetini değiştirmesini bekledim. Ardından kapıdaki delikten koridorda yürüdüklerini gördüm. Odada volta atarak yüze kadar saydım. Sonra çabucak koridora çıkıp gittikleri yerin aksi yönde, gizlice kiraladığım odaya doğru yürüdüm.

Yakalanma korkusuyla biraz paranoyaklaşıyordum. Cüzdanımı karıştırdım, elim odanın anahtarı dışında her şeye değmişti. Sonunda anahtarı elime alıp çabucak odaya daldım, ardımdan zinciri taktım. Cüzdanımı yatağın ucuna atıp platin sarısı peruğumu çıkardım, dik-katlice dağınık yerlerini düzelttim. Sonra şeklini alsın diye en yakın abajurun üstüne bıraktım.

Dolce&Gabbana marka mini eteğimi giyip makyajımı yaptım. Evde onca zaman tekniğini çalışmış olmanın verdiği tecrübeyle koyu makyajım kusursuz oldu. Topuklu ayakkabılarımı da giydim. Topuklular... Bunlara alışmak için de uzun süre çaba sarf etmiştim doğrusu. İkinci benliğim olan Izabel Seyfried bu ayakkabıları hakkıyla taşıyabiliyor, giyerken çok normalmiş gibi yürüyordu, dolayısıyla benim de alışmam şarttı.

Sonra saçımı ıslatıp arkadan ikiye ayırdım, iki parçayı birbirine dolayıp önce sağdakini sonra soldakini katlamaya başladım. Birkaç tel toka taktıktan sonra, uzun saçlarım neredeyse kafatasıma yapışmıştı. Önce peruğun kabını, sonra da peruğu kafama geçirdim ve kusursuz görünüme kadar düzelttim.

Son olarak da kalçama bir bıçak yerleştirip elbisemle üzerini örttüm.

Boy aynasının karşısına geçip, kendimi her açıdan süzdüm. Sarışın olduğum için tuhaf hissettim. Görünüşümden tatmin olup cüzdanımı aldım ve koltuk altına sıkıştırdım, içine sakladığım tabanca cüzdanı ağırlaştırmıştı. Ve kapıyı açtım.

“Ne yapıyorum ben?”

Yapılması gerekeni...

“Neden yapıyorum?”

Çünkü mecburum...

Bu düşünceleri kafamdan attım. O adam cinsel fantazileri uğruna öldürdüğü masum insanların bedelini ödemeliydi. Victor beni terk ettiğinden beri her gece, gözlerimi kapadığımda Hamburg’un yüzünü görüyorum, önünde çıplak ve korumasız bir halde dururken yüzüne yayılan o iğrenç sırtışı hatırlıyordum. Karısının zayıf ve hastalıklı yüzünü görüyordum ve olanlara boyun eğdiğini gösteren bakışlarını... Gizli odasındaki yatağına ve kadının kıyafetlerine boşalttığı çişinin kokusu bile burnuma geliyordu.

Ciğerlerimi havayla doldurup uzun bir süre solugumu içimde tuttum.

Bu işe boş veremezdim. Bu adamı öldürme isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Tıpkı sırtımda kaşınan bir yara gibiydi. Haliyle ona uzanamıyordum, ama biraz zorlasam başarabilirdim.

Boş vermek yoktu...

Ve belki de işin içine girdiğimde, gerçek bir tetikçi gibi davranabilirdim.

Kapıdan çıkar çıkmaz Sarai'ı otelde bırakıp bir geceliğine İzabel oldum.

* * *

Kendime araba kiralamayı akıl edemediğim için bir taksiye atladım, restoranın iki blok uzağında inip yürüdüm. İzabel asla taksiye binerken görünemezdi.

“Tek kişilik masa mı?” diye sordu beni karşılayan garson.

Başımı yana eğip öfkeyle adama baktıktan sonra “Bir sorun mu teşkil ediyor? Kendi başıma yemek yememe izin yok mu? Yoksa benimle dalga mı geçiyorsunuz?” diye sordum. Sonra başımı diğer yana eğip yapmacık bir şekilde gülümsedim. Adam sinirlenmeye başlamıştı. Ona yaklaşıp “Benimle yemek ister misin?” Göğsündeki kartta yazılı olan isme bakıp, “... Jeffrey?” dedim. Rahatsız olduğunu belli edercesine geriye doğru bir adım attı.

“Hmm,” diye kekeledi, “kusura bakmayın, bayan...”

Ben de geriye doğru bir adım atıp adama “Bana bir daha asla bayan demeyin.” diye çemkirdim. “Bana bir masa gösterin. Tek kişilik.”

Çabucak kafasını sallayıp, kendisini takip etmemi işaret etti. Restoranın ortasında duran ve yanında iki sandalye bulunan küçük, yuvarlak masama varır varmaz bir sandalye çekip oturdum. Jeffrey uzaklaşırken garsonlardan biri gelip menüyü uzattı. Parmaklarımı sallayıp menü istemediğimi belirttim.

“İçine limon parçası atılmış bir bardak su lütfen.”

“Peki, hanımefendi.”

Adam yanımdan ayrılınca etrafı incelemeye başladım. Sol tarafımda bir çıkış işareti vardı, koridorun neredeyse öteki ucundaydı. Bir diğeri de sağımda, ikinci kata çıkan merdivenlerin yanındaydı. Restoran ilk geldiğim günden bu yana neredeyse hiç değişmemiştir: karanlıktı, pek kalabalık değildi ve sessizdi. Sadece bu sefer dışarıdan bir yerlerden kulağıma caz müziği geliyordu. Etrafa bakarken birden durdum, Victor'la beraber geldiğimiz gün oturduğumuz kabini gördüm.

Anılara daldım, o gün olan her şey gözümün önünde canlandı. Orada oturan iki insana baktığım zaman kendimi ve Victor'u görür gibi oldum.

Kibar bir sesle, "Buraya gel," dedi.

Aramızda duran birkaç santimi aşır yanına oturdum.

Başımı kendisine doğru çekerken parmakları ensemden âdeti dans ediyordu. Dudaklarını yanağıma değdirirken kalbim eriyecek gibi oldu. Elleri bacaklarımdaydı. Ne yapmak istediğimi biliyordum ama ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ve aklımı kaçırarak gibiydim.

Kulağıma eğilerek "Bu gece sana bir sürprizim var," diye fısıldadı.

Eli bacaklarımdaki sıcaklığa yaklaşıyordu.

Nefes nefeseydim ve bu durumun farkında olduğundan adım gibi emin olsam da, fark etmemesi için uğraşıyordum.

Kafamı arkaya atıp, "Nasıl bir sürpriz?" diye sordum.

“Bu gece bir şeyler yiyecek misiniz?” diye bir ses duyunca anılardan sıyrılıp gerçek dünyaya döndüm.

Garson elinde bir yemek menüsü tutuyordu. Bardağın ucunda duran limonla beraber suyum masada bir süredir beni bekliyordu.

Bir an başımla onayladım fakat sonra kafamı salladım, “Henüz karar vermedim, menüyü bırakın, siparişimi sonra veririm.”

“Pekâlâ.”

Garson menüyü önüme bırakıp gitti.

Balkona bakıp abartılı parmaklıklar boyunca dizilmiş olan masaları seyrettim. Hamburg neredeydi acaba? Üst katta olduğunu biliyordum çünkü Victor bana nerede oturduğunu söylemişti. Ama neredeydi? Bir an aklıma beni görmüş olabileceği geldi ve bu düşünceyle aniden irkildim.

Hayır, endişeli görünmemem lazım.

Beni çok daha varlıklı ve mağrur gösteren serçe parmağım hariç tüm parmaklarımı incecik bardağın etrafına doladım. Uzun bir süre gelip giden müşterileri seyrettim. Anlamsız muhabbetlerine işitiyor ; hangi çiftin hafta sonunu Hamburg’un köşkünde geçirip, Hamburg kendilerini seyrederken sevişeceklerini ve böylece yüklü miktarda para kazanacağını merak ediyordum.

Kafamı indirip masamın ortasında küçük bir vazoda duran, renkleri kırmızıya yakın pembe çiçeklere baktım. Çantama uzanıp telefonumu çıkardım, kimse kendi kendime konuştuğumu anlamasın diye yavaşça kulağıma yerleştirdim.

Sesim mikrofondan ulaşsın diye hafifçe öne eğilip alçak bir sesle, "Bu mesaj Arthur Hamburg'a," dedim. "Eminim beni hatırlayacaksın. Izabel Seyfried. Uzun zaman oldu, değil mi?"

Dikkatle sağıma soluma baktım, ellerinde silahlarla takım elbiseli kalıplı iki adamın bana doğru gelmesini bekledim.

"Yalnız gelmedim," diye devam ettim, "O yüzden sakın aptalca bir şey yapayım deme. Baş başa konuşmamız lazım."

Yukarı bakıp Hamburg'un nerede olduğunu sezmeye çalışıyor, en azından burada olmasını umuyordum. Birkaç dakika geçtikten sonra, tam da ben bu gecenin boşa geçtiğini düşünüp, gerçekten kendi kendime konuşmaya başlamışken, güney çıkışının hemen üstünde bir hareketlenme olduğunu fark ettim. Karanlığın içinden çıkıp merdivenleri inen uzun boylu adamı görünce kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Geniş omuzlu, kır saçlı ve gamzesi olan bu adamı hatırlamıştım. Daha önce burada sadece bir kere karşılaştığım restoran müdürü, Willem Stephens'di.

Neredeyse ifadesiz bir suratla masama oturdu, iki elini önünde birleştirdi - sırtı dik, biçimli yüzü katıydı.

Derinden gelen uğursuz bir ses tonuyla, "İyi akşamlar, Bayan Seyfried," dedi. "Nasıl desem, sahibiniz nerede acaba?"

Adama bakarken, suyumdan bir yudum daha alıp bardağı masaya bıraktım; vakit geçiriyordum. Vücudunun her bir parçası bana buraya gelerek nasıl bir aptallık

yaptığımı haykırıyordu ama ne kadar doğru olduğunu bilsem de umursamıyordum. Derimin uçlarına kadar ürpermeme sebep olan korku değil, adrenalindi.

“Victor Faust benim sahibim değil,” dedim, “Ama buralarda bir yerde.” Dudaklarıma hafif tehditkâr bir gülümseme yayıldı.

Stephens’in gözleri tekrar bana dönmeden önce etrafı taradı.

Sofistike tavrını bir süreliğine bırakarak, “Niye geldin?” diye sordu.

Kendinden emin bir ifadeyle, “Arthur Hamburg’la konuşmam gereken bir mesele var,” diye cevap verdim. “Muhtemelen benimle özel bir buluşma yapmak hoşuna gidecektir. Burada ve bu gece. Hatta şimdi olursa iyi olur.”

Suyumdan bir yudum daha içtim.

Stephens yutkunurken âdemelmasının hareket ettiğini gördüm. Geldiği yöne doğru bakarken kulağında siyah bir cihaz olduğunu fark etim. Konuşan birilerini dinliyormuş gibi görünüyordu. Muhtemelen Hamburg’dü.

Tekrar bana baktı. Koyu gözleri soğuk ve nefret doluydu ama yine de yüzünde tıpkı Victor’da olduğu gibi duygusuz bir ifade vardı.

Beni kaldırıp, “Şu taraftan,” demeden önce sağ eli açıldı ve ben kalkana kadar iki eli havada bekledi.

Restoranın içinden geçip merdivenlerden üst kata çıktık.

Bu gece ya benim tetikçi olarak ilk gecem ya da hayatta olduğum son gece olacaktı.

4. BÖLÜM

Sarai

Hamburg'un özel odasının kapısında bekleyen takım elbiseli korumaya, "Bana dokunursan," dedim, "Taşaklarını kıyma makinesine atarım."

Korumanın burun delikleri hızla açıldı ve Stephens'a baktı.

Stephens arkamdaydı. "Bay Hamburg'la görüşmek istiyorsanız" dedi. "Ancak üzeriniz arandıktan sonra odasına girebilirsiniz."

Lanet olsun.

Sakin ol. Sadece sakın ol. Izabel ne yapardı düşün ve onu yap.

Derin bir nefes alıp adama tehditkâr bir ifadeyle baktım. Sonra küçük siyah çantamı korumaya attım. Çantayı göğsünün üzerinde tuttu.

"Sanırım böyle bir kıyafetle girerken vajinama sokmadığım sürece içeri silah geçiremem." Stephens'a baktım, "Silahım çantada. Ama dokunacağımı düşün..."

Kapının arkasından tanıdık bir ses, "Bırakın girsin," dedi.

Hamburg, hâlâ eskisi gibi şişman ve kabaydı, uzun bir nefes alıp karnını şişirse düğmeleri uçacakmış gibi duran bir takım giymişti.

Gözlerinde inanılmaz bir düşmanlıkla bana bakan korumaya gülümsedim. Bu bakışı biliyordum, aynı şeyi benim de hissetmediğim söyleyemezdi.

Silahu çantamdan alıp çantayı geri verdi. Hamburg'a dönüp, "Bay Hamburg, sizinle kalmalıyım." dedi.

Hamburg kafasını salladı, "Hayır, restoranla ilgilen sen. Beni öldürmeye gelmemişler, öyle olsaydı bu kadar ulu orta olmazdı. Merak etme."

Stephens diğer korumayı işaret ederek, "En azından Marion kapıda dursun," dedi.

Hamburg soğuk gözlerle bana baktı, Stephens'a döndü, "Olur," dedi. "Sen burada kal, Sadece tedbir için tabii. Kimse toplantımızı bölmesin. Ben çağırmadığım sürece tam bir dakika boyunca sesimi duymazsanız, odaya girin."

Bana bakıp gülümsedi.

"Elbette," dedim ve onaylarcasına gözlerimi açıp kapadım.

Yanıma geldi, elini uzatıp selamlaştı.

"Sizinle işimizin bittiğini düşünüyordum, Bayan Seyfried." dedi.

Kapıyı kapattı.

"Oturun lütfen," diye ekledi akabinde.

Oval şeklinde kusursuz duvarlarıyla fazlasıyla geniş bir odaydı. Geniş bir şöminenin etrafına İncil'den esinlenerek yapılmış ve devasa çerçevelerin içinde aşağıdan yukarı doğru aydınlatılan tablolar bulunuyordu. Oda'nın ışığıysa restorandaki gibi loştu ve içerisi lavanta kokuyordu. Sol tarafımdaki uzak duvarda içeride bulunan televizyon ekranlarından duvara mavi ışıklar yansıyan açık bir kapı vardı. Hamburg'un masasının önündeki deri koltuğa doğru yaklaşırken küçük odaya göz attım. Tam da düşündüğüm gibi ekranlarda restorandaki bütün masalar görünüyordu.

Hamburg o kapıyı da kapattı.

"Hayır, aksine bitmekten çok uzak." diye gecikmeli de olsa cevap verdim.

Bacak bacak üstüne atıp sırtımı dikleştirdim, çenemi kaldırdım ve Hamburg bana doğru yürürken gözlerinin içine baktım. Elimizi uzatıp bıçak görünmesin diye eteğimin ucunu çektim.

"Zaten karımı aldınız benden," dedi öfkeyle, "yetmedi mi sizce?"

Sinsice gülümseyerek, "Ne yazık ki hayır," dedim. "Senle karın bir insanı öldürdüğü zaman yetmemiş miydi? Oysa bir sürü can aldınız."

Hamburg bir şeyler çiğneyerek masanın arkasına geçip oturdu, yüzüme baktı. Sosise benzeyen ellerini maun masanın üzerine koydu. Beni öldürmeyi ne kadar istediğini oturduğum yerden görebiliyordum. Ama öldürmeyeceğini de biliyordum. Çünkü yalnız olmadığımı

inanıyordu. Kimse böyle acemice bir planla yalnız başıma buraya gelmezdi. En azından akli başında olanlar...

Dolayısıyla yapmam gereken tek şey, Hamburg'ı nasıl öldüreceğimi ve yakalanmadan nasıl kaçacağımı hesaplayana kadar, buraya yalnız gelmediğime inanmasını sağlamaktı. Hamburg'un korumasına, sesini bir dakika boyunca duymazsa gelip kontrol etmesini söylemesi, hiç de iyi bir başlangıç olmamıştı tabii.

Hamburg odanın havasını değiştirtircesine "Güzel, şunu itiraf etmeliyim ki," diye söze başladı. "Hangi perüğü takarsan tak ışıldıyorsun! Ama kırmızıyı sende daha çok seviyorum."

Koyu kestane rengi saçlarımın peruk olduğunu düşünüyor. Güzel.

Parmaklarımı sandalyenin koluna vurdum, "Sapkının tekisin, biliyorsun değil mi?" dedim.

Yüzüne garip bir sırıtış yayıldı. İçim ürperiyordu ama dışarı yansıtmamaya çalışıyordum.

"Bu insanları bilerek öldürmedim," dedi. "Nasıl bir işe kalkıştıklarını biliyorlardı, bu tür anlarda insan kontrolünü kaybedebiliyor."

Sert bir şekilde "Kaç tane?" diye sordum.

Hamburg gözlerini kıstı. "Ne önemi var Bayan Seyfried? Bir, beş, sekiz? Neden çabucak burada bulunma sebebinize gelmiyorsunuz? Para mı? Bilgi mi? Şantaj yapmanın bin türlü yolu var ve benim başıma da ilk defa gelmiyor. Eski kurtlardanım, malum." dedi.

İşi uzatıp kontrolün elimde kalmasını istiyordum. "Eşinizi anlatın bana," dedim. "Sadede gelmeden önce eşinizle olan ilişkinizi anlamak istiyorum."

Çünkü bir yanımdan gerçekten öğrenmek istiyordum. Ayrıca inanılmaz öfkeliydim; vücudumdan boşanan soğuk terleri hissedebiliyordum. Belki de bu boş konuşmalar biraz kafamı rahatlatır diye düşündüm.

Hamburg başını yana doğru eğdi. "Neden?" diye sordu.

"Sadece soruya cevap verin." dedim.

İsteksizce, "Onu çok seviyordum," dedi. "Her şeyimdi."

"Sevgi mi bu?" diye inanamayarak sordum. "Sırf kendi götünüzü kurtarmak için kadının uyuşturucu bağımlısı olduğunu ve intihar ettiğini söyleyip, hatırasına bile saygısızlık ediyorsunuz ve buna aşk diyorsunuz. Öyle mi?"

Bitişikteki odada bir ışık hareketlenmesi gözüme çaptı. Odada kimse yoktu –en azından bildiğim kadarıyla.

"Şantaj gibi, aşkın da türlü türlü şekli var." dedi. Deri koltuğuna yaslandı, şişman parmaklarını göbeğinin üstüne koydu. "Mary ve ben ayrılmazdık. Diğer insanlar, diğer evli çiftler gibi değildik ama bu birbirimizi sevmediğimiz anlamına gelmiyordu." Kısa bir süre gözlerimin içine baktı, "Birbirimizi bulduğumuz için şanslıydık," dedi.

Çok şaşırmıştım. "Şanslı mı?" diye sordum. "İki hasta insanın bir araya gelip diğer insanlara hastalıklı şeyler yapması şans mı? Hiç katılmıyorum."

Kendisi çok yaşlıymış, ben de bazı şeyleri anlayamayacak kadar toymuşum gibi başını sağa sola salladı.

"Mary'yle benim gibi farklı insanlar..." diye söze başladı.

"Farklı değil, hastalıklı ve kaçık," diye düzelttim.

Boyun eğen birinin ifadesiyle, "Ne dersiniz deyin," diye söze devam etti. "Toplumdan, toplumda kabul gören şeylerden farklı olduğunda... kendin gibi birini bulmak çok zor bir iş."

Kayıtsızca dişlerimi gıcırdattım. Bu tepkim beni kızdırmış olmasından ziyade böyle iğrenç bir herifin benim Victor'la olan durumumu düşünmeme sebep olacak ya da kendisini haklı bulacağım bir şeyler söyleyebileceğini hiç düşünmemiş olduğumdan kaynaklanıyordu.

Bu düşüncüyü kafamdan hızla uzaklaştırdım.

İç odanın kapısındaki ışık hareket ediyordu. Ayırında değilmiş gibi görünmeye çalıştım. Hamburg'un farklı bir şeyler düşündüğüme kanaat getirmesini istiyordum.

Hiç tereddüt etmeden, "Buraya isimler için geldim," dedim.

"Ne isimleri?"

"Müşterilerinizin."

Hamburg'un bakışlarında bir değişiklik oldu.

Şüpheyle bana baktı, "Müşterilerimin isimlerini mi istiyorsun?" diye sordu.

Kahretsin...

"O listenin elinizde olduğunu sanıyordum."

Belli etme. Kendini kaybetme. Lanet olsun.

"Evet, var," dedim, "Ama ben kaydını tutmadığınız müşterilerden bahsediyorum."

Hastalanacak gibi oldum. Kafam ateş çemberinin içindeydi sanki. Kurtulacağımı umarak nefesimi tuttum.

Hamburg beni dikkatle süzdü, yüzümdeki en ufak bir endişe belirtisini dahi kaçırmak istemiyor gibiydi.

“Size hayalet liste olduğunu düşündüren nedir?” diye sordu.

Rahat bir nefes aldım ama henüz tehlike geçmiş değildi.

Aslında bu konuda hiçbir bilğim olmamasına rağmen, “Her zaman bir hayalet liste vardır,” dedim. “Bize verdiğiniz listede ismi olmayan en az üç kişinin adını istiyorum.”

Kontrolü tekrar ele geçirdiğimi düşünerek Hamburg tekrar konuşana kadar gülümsedim.

“Listede olanlardan üç isim söylerseniz ben de size söylerim.”

İşte şimdi resmen başım derde girmişti.

Avlandığımı belli etmemeye çalışarak yutkundum.

Oyunda kalabilmek için “Ne yani, listeyi çantamda taşıdığımı mı düşünüyorsunuz?” diye sordum. “Pazarlık filan yok, Bay Hamburg. Pazarlık yapacak konumda değilsiniz.”

Pis pis sırtarak “Öyle mi?” diye sordu.

Alt edildiğimi hissediyordum. Ama hamlesini yapmadan önce tamamen emin olmaya çalışacaktı.

Deri sandalyeden kalkıp, çantamı koltuk altıma sıkıştırdım ve bir yandan da silahı vermiş olmanın pişmanlığını yaşadım. “Bu konu tartışmaya açık değil.” diye çıkıştım.

Parmaklarımı maun masaya bastırıp, ağırlığımı parmaklarıma vererek Hamburg’a doğru eğildim.

Israrla, “Üç isim,” dedim, “aksi halde ben buradan çıkarken Victor Faust tam şu bebek İsa tablosunun önünde beyninizi patlatmak için içeri girer.”

Hamburg bu sözümün üzerine kahkahayı bastı.

“Bu bebek İsa değil.”

Ayağa kalktı, uzun, şişman ve göz korkutucu görünüyordu. Ben kelimenin tam manasıyla boka batmıştım ve Hamburg bunu çok iyi biliyordu. Benden bir adım öndeydi ve başıma bela olmaya hazırlanıyor gibiydi.

“Elinizde olan isimleri bile bilmeden, olmayan isimleri almak için buraya gelmiş olman çok komik İzabel. Zira benim sana vereceğim isimlerin orada olmadığını nereden bileceksin?”

Bitmiştim...

“İzin ver de sana düşündüklerimi söyleyeyim,” diye devam etti. İşaret parmağını salladı. “Benden bir nevi intikam almak için buraya tek başına geldin. Çünkü o geceye dair her türlü rezilliği en ince ayrıntısına kadar hatırlıyorum. Her türlü boku. Özellikle de Victor Faust’un oraya beni öldürmek için değil de karımı öldürmek için geldiğini anladığın zamanki yüz ifadeni. Orada ne işi

olduğunu bilmeyen, gafil avlanmış birinin bakışıydı o. Oyuna alışkın olmayan birinin ifadesi..."

Halime acıyor gibi gülümsemeye çalıştı ama sadece küçümsüyordu.

"Sanırım buralarda birileri olsaydı çoktan seni kurtarmaya gelmiş olurdu çünkü işler zaten yeterince boka sardı."

Kapı açıldı ve içeri korumalardan biri girip kapıyı arkasından kilitledi. Bir an Victor'un tam lafın üzerine gelip beni kurtaracağını umdum. Koruma bana nefret dolu gözlerle bakıyordu. Hamburg başıyla işaret ettikten sonra adam konuşmaya başladı.

Yüreğim deli gibi çarpıyordu.

Hamburg masasının etrafından dolanırken, "Biliyorsun," dedi. "Seninle tanıştığımız zaman Victor Faust'la aramızda bir anlaşma vardı." Bana baktı. "Hatırlıyorsun, değil mi?"

Gülümseyip tombul ellerini henüz kalktığı sandalyenin koluna attı, gözlerime bakmak için döndü.

Bedenim titremeye başladı – kan dolaşımım hızlanmıştı, âdeta asidik bir haldeydi. Bayılacak gibi hissettim. Bıçağıma uzanmaya yeltendim ama fazlasıyla yakınımdaydılar ve beni iki taraftan sıkıştırıyorlardı. İkisini aynı anda alt etmem mümkün değildi.

Zaman kazanmak için kelimeleri yavaşça söyleyerek, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Hamburg gözlerini devirdi. "Hadi ama Izabel," Parmağını havada döndürdü. "O gece olanlara rağmen

ikinizin de anlaşmayı tamamlayamadan ayrılmanıza üzölmüşüm.” dedi.

“Olanlardan sonra anlaşma hükümsüzdü zaten.”

Sırtıp deri koltuğuna tekrar oturdu. Ne istediğini anlatan bir ifadeye korumasına baktığını gördüm.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan koruma iki elimi arkamda kenetledi.

Ondan kurtulmaya çalışırken, “Çok büyük bir hata yapıyorsunuz!” diye bağırdım.

Derken koruma beni kare bir masanın üzerine itti. Reflekslerim çok yavaş işliyordu, yüzüm mermere yapışmıştı. Ağzımda metalik kan tadı vardı.

Arkamdaki adama vurmaya çalışarak, “Bırakın gideyim,” dedim, “Şimdi!”

Hamburg tekrar kahkaha attı.

“Kafasını bu tarafa çevir,” dediğini duydum.

İki saniye sonra kafam tam ters tarafa çevrildi, öylece baktım, yanağımı soğuk mermere bastırıyordu.

Bana bakarak, “Sen onu becerirken yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum,” dedi. “Nasıl, geçen sefer kaldığımız yerden devam ediyoruz, ha? Hoşuna gitti mi, İzabel?”

“Siktir!”

“Aa, hayır, hayır,” dedi, kahkahalar eşliğinde. “Seni ben becermeyeceğim. Tipim değilsin.” Aç gözleri beni arkadan sıkıştıran korumaya baktı.

Dişlerimin arasından tıslayarak, “Seni öldüreceğim!” dedim. Koruma kafamı sıkıca kavradığından başımı

hareket dahi ettiremiyordum. "İkinizi de öldüreceğim! Hadi! Becerin beni! Fakat ben buradan çıkmadan önce ikiniz de ölmüş olacaksınız!"

Hamburg alaycı bir sesle, "Buradan çıkacağını da kim söyledi?" dedi.

Pantolonunun fermuarı açıldı; sağ eli fermuarın yanında oyalanıyordu – sözde kendine dokunmamak için bir tür öz kontrol içindeydi.

Sonra iki parmağını saçlarını arkada ellerine dolaşmış olan korumaya salladı.

"Bunu unutma," dedi korumaya. "Buradan dışarı çıkmayacak."

Korumanın sağ eli saçlarımdan aşağı kaydı, bacaklarımın arasına doğru ilerledi. Elbisemi kaldırdığı esnada bu fırsatı değerlendirip kalçamdaki bıçağa uzandım ve alıp, adama rastgele sapladım. Bıçağı çektiğimde koruma acıyla haykırıp beni bıraktı. Elim kan içinde kalmıştı. Adam geriye doğru sendeledi. Bir eliyle boğazının altına bastırıyor, parmaklarının arasından kan fışkırıyordu.

Hamburg "Seni sürtük!" diye kükredi. Sandalyeden atlayıp, panikle halindeki bir fil gibi bana doğru ilerledi. Pantolonu belinden düşüyordu.

Önümde tuttuğum bıçağımla ona doğru koştum; odanın ortasında çarpıştık. Çarpmanın gücüyle yere, kalçamın üzerine düştüm ve bıçak elimden fırlayıp karşıya, kan gölüne dönmüş zemine doğru uçtu. Hamburg beni yakalamak için uzandı fakat olabildiğince sert bir tekme savurdum ve topuğum yüzüne isabet etti. Acı dolu bir

haykırıyla geriye doğru tökezleyerek “Lanet olsun! Seni kesip parçalara ayıracağım” diye bağırdı.

Bıçağıma doğru dizlerimin üzerine çaresizce ilerledim. Korumanın etrafı kanla çevrilmişti. Âdeta kanında boğuluyor; faydasız bir şekilde ciğerlerine hava doldurmaya, nefes almaya çalışıyordu.

Hamburg bana doğru gelirken önündeki deri sandalyeye çarptı. Bense hemen bıçağımı kavrayıp, yerde yuvarlandım. Sonra hızlıca ayağa fırlayarak masaya uzandım ve onu yolunu kesmesi için önüne ittim. Hamburg masayı önünden uzaklaştırmayı denedi denemesine ama koca masa sadece yerinde sallandı. Hamburg masanın üstünden atlamayı denedi. Derken karnının üzerine, yere düştü – masa da başının sağ tarafına yuvarlandı ve iğrenç adam kıl payı masanın altında kalmaktan kurtuldu. Bense bu esnada Hamburg’un arkasından üstüne atlayıp, ata biner gibi vücudunun üstüne oturdum. Onu saçlarından yakalayıp başını arkaya, kendime doğru çektim ve bıçağımı boğazına dayadım. Saniyeler içinde hareketsiz bir hale gelmişti bile.

“Öldür beni, umurumda değil, lanet olası! Hiçbir şekilde buradan canlı çıkamayacaksın!” Sesi rahatsız ediciydi, maraton koşmuş gibi hırıltılı ve hızlı nefes alıyordu. Korkusunun, terinin kokusu burnuma geliyordu.

O an kapı yumruklandı . Dikkatim dağılmış, hazırlıksız yakalanmıştım. Hamburg o bir anlık fırsatı değerlendirip elimin altından kaydı ve yan tarafına yuvarlandı. Elimdeki bıçak da hamlesiyle düşmüştü ama nereye olduğunu göremedim. Üstelik onu aramak için zamanım

da yoktu. Hamburg apar topar ayağa kalkıp bana saldırdı. Kapın öteki tarafında, elleriyle kapıyı âdeta dövüp titreten Stephens'ın sesini duydum.

Hamburg üstüme çıkmadan önce sağ tarafa yuvarlanıp yakındaki bir nesneye uzandım. Bu, masanın üzerinde bulunan kâğıtların uçmasını önlemek için kullanılan ağır bir taşı – daha önce yere düşmüştü. Elime aldığım gibi ona savurdum. Elmacık kemiğinin çıkardığı ses mideme bir darbe almışım gibi hissettirdi. Hamburg iki eliyle yüzünü kapayıp, geriye düştü.

Kapıya vurulan yumrukların şiddeti giderek arttı. Bir anda kapının menteşelerinden sökülecekmiş gibi şiddetle sarsıldığını gördüm. Buradan hemen çıkmam gerektiğini biliyordum. Bakışlarım bıçağımı bulmak için odayı taradı ama daha fazla zamanım yoktu.

Yolumdaki engellerden zikzak çizerek doğruca gözlem odasına koştum. Neyse ki içeride başka bir kapı daha vardı. Beni dışarıya çıkaracak yol olması ve önüme kimse çıkarmaması umuduyla kapıyı açtım ve merdivenlerden aşağı indim.

5. BÖLÜM

Sarai

Korkuluklara kanlı ellerimle tutunarak zemin kata kadar demir merdivenleri ikişer ikişer indim. Tabela üzerine kırmızı şeritlerle işlenmiş olan ÇIKIŞ işareti karşımda duruyordu. Loş koridordan hızla üzerimdeki florasan lambanın daha da ürkütücü hale getirdiği merdivenlere koştum. İki elimle kapının koluna asılıp var gücümle çektiğim gibi kapı açıldı ve arka avlu gözlerimin önüne serildi. Avluya çıktığım zaman arabasının içinde sigara içen takım elbiseli bir adam gördüm.

O an donup kaldım.

Bana baktı.

Ben de ona baktım.

Ellerimdeki kanı fark edip önce kapıya, sonra tekrar bana baktı.

Kafasıyla sağ tarafımdaki çöp tenekesini işaret ederek "Git," dedi.

Gitmeme neden izin verdiğini düşünüp sorgulayacak vaktim yoktu ama yine de dayanamayıp sormaya yeltendim.

“Neden...”

“Sadece git!”

Kapının arkasındaki merdivenlerden gelen ayak seslerini işittim ve çöp tenekesinin yanından koşarak restorandan uzaklaştım. Köşeyi döner dönmez silah sesleri duydum ve bu seslerin beni vuruyor gibi yapan adamdan gelmiş olmasını diledim.

Açık alana çıkmaktan kaçınarak binaların arkasından, karanlıkta kalan bölgelerden ayaklarım izin verdiğince hızla koşarak kaçıyordum. Biraz durup dinlenebileceğim kadar uzaklaştığımda yanımdaki çöp tenekelerinden birinin arkasına saklanıp ayakkabılarımı çıkardım. Peruğumu da çöp tenekesine attım.

Nefes alamıyordum. Çok bitkin hissediyordum.

Tanrım, çok bitkinim...

Arkamdaki tuğla duvara yaslanıp sırtımı dikleştirdim, ellerimi dizlerimin arasına koydum ve kusmaya başladım. Vücudum kaskatı kesilmişti, boğazım yanıyordu.

Ayakkabılarımı yerden alıp otele doğru tekrar koşmaya başladım, bir yandan da ellerime ve elbiselerime bulaşmış olan kanı belli etmemek için çareler düşünüyordum ama bu hiç de kolay değildi.

Otelin ön kapısından girerken haliyle birkaç kişinin dikkatini çektim ama polise haber vermeyeceklerini umarak hepsini görmezden gelmeye çalıştım.

Başkalarına da görünme tehlikesini atlatmak için direkt merdivenlere yönelip sekizinci kata çıktım. O kadar koşup oraya vardığımda bacaklarımın beni daha fazla taşıyamayacağını hissediyordum. Duvara yaslanıp nefesimi tuttum, bedenim tir tir titriyordu. Göğsüm aldığım her nefesle ciğerlerime milyonlarca minik cam parçası batıyormuşçasına ağrıyordu.

Eric'le ortak kullandığımız oda kilitliydi ve yanımda anahtar yoktu. Aslında ...

"Lanet olsun!"

Başımı arkaya atıp çaresizce soluk aldım.

Cüzdanım da yoktu yanımda. Hamburg'un odasında debelenirken düşmüş olmalıydı. Anahtarlarım, telefonum, silahım, bıçağım hepsi gitmişti.

Kapıyı tıklattım ama Eric içeride değildi. Saat daha sadece on birdi ve muhtemelen gelmesine daha çok vardı. Yine de belki buradadırlar diye Dahlia'nın kapısına gittim.

Yandaki odalarda kalanları rahatsız etmemeye çalışarak kapıya hızla vurdum, "Dahl! Orada mısınız?"

Pes etmeye hazır bir halde ayakkabılarımı yere attım, iki elimi duvara dayayıp başımı da omuzlarımın arasına almıştım ki bir kilit sesi duydum ve ardından Dahlia'nın kapısı yavaşça açıldı. Kafamı kaldırdığım zaman Dahlia karşımda duruyordu.

Yüzündeki garip ifadenin sebebini sormadan açılan kapıdan direkt içeri daldım. Eric cam kenarındaki sandalyede oturuyordu. Saçı başı dağınıktı. Dahlia'nın da öyle.

İçgüdüsel olarak ne yapmış olabileceklerini çabucak anladım ama ne olduğu umurunda bile değildi. Az önce bir adamın boğazını kesmiş, bir başkasını da öldürmenin eşiğinden dönmüştüm. Neredeyse tecavüze uğruyordum. Daha az önce Los Angeles'ın arka sokaklarında peşimde silahlı adamlar, canımı kurtarmak için ölesiye koşmuştum. Yapabilecekleri hiçbir şey tüm bunlardan daha önemli olamazdı.

Dahlia önüme geçerek "Aman Tanrım, Sarai!" diye haykırdı, "Kan mı bu?"

Beni ışık altında gördüğü andaki şaşkınlığı uçup gitmişti. Gözlerinden endişe akıyordu şimdi.

Eric çabucak sandalyeden kalktı.

Beni süzüyordu. "Kanıyorsun," dedi, "ne oldu?"

Dahlia'nın gözleri kafamda garip bir şekilde bastır-
dığım saçlarıma ve üzerine geçirdiğim peruk bonesine
takıldı.

"Acaba, şey, neden böyle giyindin?"

Kıyafetlerime baktım. Ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum, o yüzden konuşmadım. Arabanın çarpmak üzere olduğu bir geyik gibi hissediyordum kendimi ama yüzümden hiçbir şey anlaşılmıyordu – belki biraz şaşır-
mış görünüyordum.

Dahlia sesini yükselterek konuşmaya başladı. "Matt'le
buluştun," dedi, "Yapacağın işi sikeyim Sarai. Buluştun,
değil mi?"

Parmaklarını koluma doladı.

Ondan kurtulup boneyi çıkarmak için banyoya gittim. Saçıma taktığım tel tokaları çıkarırken klozette yüzen bir kondom gördüm.

Eric hemen arkamdan banyoya daldı. Kondomu gördüğümü anladı.

“Sarai, be-ben çok ... çok üzgünüm,” dedi.

Çıkardığım son tokayı krem rengi tezgâha bırakırken, “Önemli değil,” diye cevap verdim.

Yanından geçip tekrar oturma odasına gittim. Dahlia yüzünde utanç ve pişmanlık dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Ben...”

Elimi kaldırıp bir Dahlia’ya, bir Eric’e baktım.

“Hayır, ciddiylim,” dedim, “kızmadım.”

“Ne demek istiyorsun?”

Eric heyecanlanmış gibi görünüyordu. Elini kaldırıp parmaklarını saçlarına daldırdı.

“Bak, kızma ama,” dedim, “ilişkimiz başladığı günden beri aslında numara yapıyorum.”

Bu kadar açık bir itirafta bulunmamın kendisinde yarattığı şaşkınlığı belli etmemeye çalışsa da gözleri açıldı. İntikam için değil de üzerime binmiş olan yükü attığım için bir parçam doğruyu söylemiş olmamın iyi olduğunu söylüyordu. Yine de itiraf etmeliyim ki ikisinin arkamdan iş çevirdiğini öğrendikten sonra Eric’i aynı şekilde incitmek hoşuma gitmedi değil. Sanırım intikam kendini öyle ya da böyle açığa vuruyordu.

“Numara yapıyorum derken?”

“Anlatacak vaktim yok,” dedim ve kapıya yöneldim.
“Birbirinizin olabilirsiniz. Benim açımdan hiç sıkıntı yok.
Kızgın değilim. Umurumda bile değil. Gitmem lazım.”

“Dur... Sarai!”

Dönüp Dahlia’ya baktım. Şoka girmişti, düşüncelerini toparlayamıyordu. Sessizce geçen birkaç saniyeden sonra sabırsızlanmaya başladım ve ona hadi-ama-artık dercesine baktım.

“Gerçekten ... senin için hiç sorun yok mu?”

Vay canına... Yaşam tarzlarına gerçekten ayak uyduramıyordum. Normal hayatları anlamıyordum. Bütün bu çıkmalar, en iyi arkadaşlar, birbirinin arkasından iş çevirmeler, aldatmalar, çekişmeler, daha bir sürü ıvır zıvır... Yüzlerindeki şu ifade, şüphe dolu bakışlar, bütün bunlar benim için gerçekten hiçbir şey ifade etmiyordu. Endişelenecek daha önemli şeylerim vardı.

Yarım ağız sordukları sorulardan bıkmış bir halde içimi çektim.

Eric’e döndüm. “Evet, benim için dert değil,” dedim.
“Anahtara ihtiyacım var.”

Elimi uzattım.

Elini isteksizce cebine atıp anahtarı çıkardı. Anahtarı alıp hemen dışarı çıktım ve direkt yan taraftaki kapıya gittim. Eşyalarımı çantaya yerleştirirken Eric de benimle konuşmaya çalışıyordu.

“Sarai, ben aslında-”

Hızlıca dönüp yüzüne sert bir ifadeyle baktım. “Bak, sadece bir kere söyleyeceğim, ondan sonra da ya konuyu değiştir ya da Dahlia’cığının yanına git. Yaptığınız şey daha az umurumda olamazdı, ama bana aslında öyle olsun istememiştim gibi klişe cümlelerle gelme, çünkü çok salakça.” Hafif bir kahkaha attım. Çünkü bana gerçekten çok aptalca geliyor. “Sonra sorunun bende değil sende olduğunu söyleyeceksin, vesaire, vesaire... Bütün bunların kulağa nasıl geldiğini biliyor musun? Benim umurumda olmadığını söylerken gerçekten doğruyu söylemem o kadar mı inanılmaz geliyor size? Bu pis oyunlara gerek yok. Gerçekten bıktım...”

Tekrar bavuluma dönüp fermuarını çektim, gizli odamın anahtarını bulmak için çantanın içinde bulunan bir fermuarı daha açtım – iyi ki fazladan bir anahtar almıştım.

Yanından geçip odadan çıkarken “Gitmem gerekiyor,” dedim.

“Nereye gidiyorsun?”

“Söyleyemem, ama lütfen dinle beni Eric. Buraya birileri gelip beni sorarsa, beni tanıımıyormuşsunuz gibi davranın. Dahlia’ya da aynısını söyle. Beni hiç tanımamışsınız gibi davranın. Aslında bu gece dışarı çıksanız daha iyi olur. Nereye olursa, sadece buralarda dolanmayın.”

“Neler olduğunu anlatacak mısınız? Neden üzerinde kan var? Sarai, korkudan neredeyse altıma sıçacağım.”

Yüz ifademi yumuşattım. “İyi olacağım,” dedim. “Sadece Dahlia’yla beraber söylediklerimi yapacağınıza dair söz ver.”

“Peki, olanları anlatmayacak mısın?”

“Anlatamam.”

Araya buz gibi bir sessizlik girdi.

Sonunda kapıyı açıp koridora çıktım.

“Sanırım özür dilemesi gereken benim,” dedim.

“Ne için?”

Kapı eşiğinde duruyordu, elleri gevşekçe iki yanından sarkıyordu.

“Senle olduğum bütün bu süre boyunca aklımda başka biri olduğu için...” Kafamı eğip zemine baktım.

Sonra bir an göz göze geldik, fakat birbirimize bir şey söylemedik. İkimiz de hatalı olduğumuzu biliyorduk. İçimizde kalanlar böylece açığa çıktığı için de rahatlamıştık.

Artık konuşacak hiçbir şey kalmamıştı.

Nereye gittiğimi görmesin diye koridora dalıp gizli odama doğru ters yönde yürümeye başladım. Odaya girdiğim zaman aklıma gelen tek şey kendimi yatağa atmaktı. Olanların yarattığı yorgunluk, ağrı, şok kapıyı kapatır kapatmaz bir dalga gibi üstümü kapladı. Yatağımın üzerindeki yastıklara sırtüstü düştüm. Ayaklarım o kadar ağrıyordu ki sabah topallamadan yürüyemeyeceğimi düşündüm.

Gözlerim kapanıp uyuyakalana kadar karanlık tavanı seyrettim.

6. BÖLÜM

Sarai

Gecenin ilerleyen saatlerinde yere sertçe düşen bir şeyin sesine uyanıp, yataktan fırladım.

Odamda iki adam vardı: Daha önce hiç görmediğim birinin ölü bedeni ve üzerine ayağını atmış olan Victor Faust.

“Kalk!”

“Victor?”

Orada olduğuna inanamıyordum. Hâlâ rüya görüyor olmalıydım.

“Kalk, Sarai, HEMEN!” Beni dirseğimden tutarak yataktan çekip kaldırdı.

Eşyalarımı toplamama bile izin vermedi, kapıyı açıp hole kadar ilerledik, elim eline dolanmıştı – beni sürük-lüyordu.

Koridordan geçerken köşeden silahlı bir adamın çıktığını gördüm. Victor 9 milimetrelik tabancasını çıkarıp adamı tam koridorun ortasında vurdu. Adamın cesedinin yanından geçtik, merdivenlerden inerken parmakları

neredeyse vücudumla bütünleşmişti. Kapıyı açtı, beni önüne aldı ve merdivenlerden aşağı sürüklemeye başladı. Bir kat, üç, beş... Bacaklarım mahvolmuştu. Daha fazla yürüyebileceğimi düşünmüyordum. Sonunda beşinci kata vardığımızda Victor beni başka bir koridora çekti ve bir asansöre bindik.

Asansörün kapısı kapanıp da baş başa kaldığımız zaman sonunda onunla konuşabilme fırsatım oldu.

“Burada olduğumu nasıl öğrendin?” diye sordum nefesimi kontrol edemeyerek. Yaşadığım korkunun ve koşturmacanın etkileri hâlâ üstümdeydi ama ben bunun daha ziyade Victor’un yanımda olmasından ve elimi tutmasından kaynaklandığını hissediyordum.

Gözlerimde biriken yaşlar yakıcıydı. Akmasınlar diye kendimi sıktım.

“Ne düşünüyordun Sarai?”

“Ben...”

Yüzümü avuçlarının içine alıp vücudumu asansöre dayadıktan sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı, dilini dilime doladı – dizlerimin bağını çözecek kadar tutkulu bir öpüşle nefesimi kesti. Ayakta durabilmek için harcadığım bütün güç, dudakları dudaklarıma dokunur dokunmaz uçup gitti. Kendimi, beni büyük bir arzu ve biraz da öfkeyle öpücüklere boğan bu adamın kollarına bıraktım.

Geri çekildi – bana sonsuza kadarmış gibi gelen birkaç saniye boyunca birbirimizin gözlerine baktık, ikimizin de yüzünde derin düşüncelere dalmışız gibi bir

ifade vardı. Akabinde dudaklarımız birbirinden ayrıldı. O an tek isteğim o dudakların tadına bir kez daha varabilmektir.

Ama Victor buna izin vermedi.

Gözlerini kınarcasına kısarak, "Cevap ver," dedi. Bense soruyu çoktan unutmuştum.

Beni sarstı. "Buraya neden geldin? Ne yaptığını biliyor musun sen?"

Başımı hızlıca salladım, bana söylediklerinden çok gözlerindeki o belirsiz ifadeyi düşünüyordum.

Asansör kapısı zemin katta açıldı ve Victor beni tekrar yakalayıp kendisini takip etmem için sürüklediğinden cevap vermeye zamanım olmadı. Duvar diplerine kutular yerleştirilmiş büyük bir depodan ve yeraltında bulunan otoparka doğru giden uzun ve karanlık bir koridordan geçtik. Sonunda Victor elimi bıraktı ve ben de yan taraflarında otelin logosu bulunan iki kamyonun arkasında duran arabaya doğru kendisini izledim. Biz yaklaşınca otoparkta iki bip sesi yankılandı ve arabanın farları önündeki çelik duvarları ışığa boğarak yandı. Hiç zaman kaybetmeden yolcu koltuğuna binip kapıyı kapattım.

Birkaç saniye sonra Victor otoparktan caddeye çıkmıştı bile.

"Ölmesini istiyordum," dedim.

Victor bana hiç bakmadı.

İğneleyici bir ses tonuyla, "Pekâlâ, çok güzel iş çıkardın," diye cevap verdi.

Işıklara geldiğimiz zaman sağa döndü ve otobana çıktık.

Sözleriyle afallamıştım, haklı olduğunu biliyordum ve bu yüzden kendisiyle tartışmadım. Her şeyi *berbat* etmiştim.

Yine de Victor, “Arkadaşlarının ölümüne sebep olabildin. Kendini bile öldürtebilirdin.” diyene kadar ne yaptığımın tam olarak farkına varmadığımı anladım.

Gözlerimin sınırlarını zorlayacak kadar açıldığını hissettim ve ona bakmak için döndüm. “Ah, hayır... Victor, nasıl... iyiler mi?”

Tekrar kusacakmışım gibi oldum.

Victor beni şöyle bir süzdü.

“İyiler,” diye cevap verdi. “Hamburg’un adamlarının girdiği ilk oda boştu,” diye ekledi ve kafasını çevirip arkaya baktı, “odadan çıkarlarken yetiştim. Bir tanesini senin odana kadar takip ettim, kapıyı açmasını bekledim ve sonra hamlemi yaptım.”

Anahtarlar Hamburg’un odasında unuttuğum çantadaydı. Oda numarası da odayı tuttuğum zaman görevli anahtarı teslim ederken üzerine yapıştırdığı küçük kâğıtlarda yazılıydı. Silahımı ve bıçağımı saklamak için o kadar endişelenmişim ki anahtarları unutmuştum.

Yola baktım. “Lanet olsun!” dedim. “Çantamı restoranda kaybettim. Anahtarlarım içindeydi. Onları ekmek kırıntıları gibi arkamda bıraktım.”

Şükürler olsun ki Dahlia’nın odasının anahtarı yoktu elimde, yoksa Eric’le beraber şimdiye kadar ölmüş olurlardı.

Sahiden ne düşünüyordum ki?

“Hayır, anahtarları tam olarak üzerlerinde otel ismi ve oda numaralarının yazılmış halde bıraktın. Sarai, uzun zaman önce seni öldürüp, hem seni hem kendimi bu beladan kurtarmalıydım.”

Yüzüne bakmak için kafamı çevirdim, göğsüm öfke ve acıyla kaynıyordu.

“Bunu içinden gelerek söylemedin,” dedim.

Durup bana baktı, içini çekti. “Haklısın.”

“Bunu bana bir daha söyleme. Bana bir daha bunun gibi şeyler söyleme – yoksa seni öldürüp kendimi bütün belalardan kurtarırım.”

Başımı çevirip başka yöne baktım.

“Sen de içinden gelerek söylemedin,” diye cevap verdi.

Çok özlediğim şu tehlike kokan mavi-yeşil gözlere dönüp bir daha baktım.

“Hayır. Ama muhtemelen bunu yapmak mantıklı olurdu.”

“Güzel, ama bu gece pek mantıklı işler peşinde değilsin, o yüzden en azından önümüzdeki yirmi dört saat boyunca güvendeyim diyebilirim.”

Yüzümdeki gülümsemeyi göstermemeye çalıştım.

Gözlerimi yoldan ayırmadan, “Özledim seni,” dedim.

Cevap vermedi ama bahse girerim karşılık verseydi garip olurdu. Duygusal anlamdaki eksikliklerine rağmen beni özlediğini biliyordum. Asansördeki öpücük kelimelerin asla anlatamayacağı kadarını ifade etmişti zaten.

Victor otobandan çıkıp arabayı bir üst geçidin altında durdurdu. Arabanın ışıkları kapanınca ortalık birden karardı.

“Ne yapıyoruz burada?” diye sordum.

“Arkadaşlarını araman lazım.”

“Neden?”

Önümdeki konsola uzanıp içinden bir cep telefonu çıkardı.

“Arizona’ya geri dönmelerini söyle,” dedi. “Los Angeles’i terk etmeleri için ne söylemen gerekiyorsa söyle ya da ne yapman gerekiyorsa yap. Ne kadar çabuk, o kadar iyi.”

Telefonu elime bıraktı. Ben de önce telefona şöyle bir baktım ama gözlerinde sadece benim gibi, kendisine çok yakın birinin anlayabileceği bir ifade acele etmemi söylüyordu.

Telefonu elimde döndürdükten sonra durup Eric’in numarasını çevirdim. Sonra fikrimi değiştirip Dahlia’yı aradım.

Beş kere çaldıktan sonra telefonu açtı.

Derin bir nefes alıp en iyi yaptığım şeyi yapmaya başladım. Yalan söylemeye...

“Gerçek şu ki ikiniz de canımı yaktınız. Sizi hayatım boyunca affedebileceğimden emin değilim.”

“Sarai... Tanrım, üzgünüm. Bu kadar ileri gideceğimizi düşünmüyorduk. Yemin ederim. Ne oldu bilmiyorum”

“Dinle, Dahlia, lütfen sadece dinle.”

Dahlia sustu.

Ağlamaya başladım. Kocaman yalan olduğunu bildiğim bir mesele için gözyaşı dökebileceğimi hiç düşünmemiştim.

“Sana inanmak istiyorum. Sana tekrar güvenebilmek istiyorum ama sen benim en iyi arkadaşım olduğun halde beni aldattın. Yalnız başıma biraz vakit geçirmeyi ve sizin de Arizona’ya dönmenizi istiyorum. Bu gece. Sizi bir daha görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Dur, neredesiniz şimdi?”

Oteldeyseler odalarının bulunduğu katta iki adamın öldürüldüğünü şimdiye kadar çoktan duymuş olabileceği kafama ancak o an dank etti.

“Bir çatı katı partisindeyiz,” dedi. “S-senin açından bir sıkıntı var mı? Olanlardan sonra bu gece çıkmamızın pek hoş olmayacağını düşünüyordum ama Eric senin ısrarcı...”

“Yok yok, sorun değil,” diye lafını kestim. “Ben *istedim* evet. O nerede şimdi?”

“Çatıda bıraktım. Yukarısı gerçekten çok gürültülü. Beni aradığın numara kimin?”

“Bir arkadaşımın. Benimki kayboldu. Eric sana beni arayan birileri gelirse-”

“Evet, söyledi,” diye araya girdi. “Ne oluyor peki? Tanrım, Sarai, bir an Eric’le aramızda geçenleri bir kenara bırak ve *lütfen* neler olduğunu anlat bana. O kan, giydiğin o garip kıyafet ve kafadaki o şey... bir peruk bonesi miydi yoksa? Başın belada, biliyorum. Benden

nefret ettiğini de biliyorum ve buna hakkın var, ama lütfen bana neler olduğunu anlat.”

“An-la-ta-mam!” diye bağırdım. Gözlerimden yaşlar boşanmaya başladı, “Siktir et, Dahlia, sadece size söylediklerimi yapın. Benim için bu kadarını yapın! Erkek arkadaşım la sikiştin. Lütfen, Arizona’ya dönün ve kendimi biraz toparlamama izin verin, böylece eve dönebilirim. Belki ondan sonra konuşuruz. Ama şimdi, sadece söylediklerimi yapın. TAMAM MI?”

Kısa bir süre cevap vermedi, aramıza bir sessizlik uçuşurumu girdi.

Sonunda “Tamam,” dedi, “Eric’e gitmemiz gerektiğini söyleyeceğim.”

“Sağ ol.”

Birazcık da olsa rahatladım. Eve doğru yola çıktıklarını öğrenene kadar tamamen rahatlayamazdım tabii.

Başka bir şey söylemeden telefonu kapadım.

“Güzel, sağlam bir konuşmaydı,” dedi Victor, etkileneş görünüyordu.

“Umarım öyledir.”

“Arkadaşının söylediklerine inandığına eminim,” diye ekledi, “ama ben bir kelimesine bile inanmadım.”

Dönüp yüzüne baktım. Benim onu tanıdığım kadar o da beni tanıyordu.

“Çünkü tek kelimesi bile doğru değildi.”

Daha fazla konuşmadı ve köprünün altından çıktık.

Şehrin dışına doğru uzanan ıssız bir yolun sonunda, tepede bulunan ve şehri neredeyse yarı kusursuz bir biçimde gören bir eve vardık. Evin batısında şekilsiz bir havuz ve etrafında sürüngenler vardı. Havuzun içindeki açık mavi su aşağıdan ışıklandırıldığı için parlak görünüyordu. Etraf çok sessizdi. Duyabildiğim tek şey evin doğusunu, arkasını saran ve Los Angeles'm mükemmel ışıklandırılmış manzarasını kapatan ağaçlara çarpan rüzgarın sesiydi. Kapıya yaklaştığımız sırada bizi mavi üniformalı kadın bir hizmetçi karşıladı. Koyu, kıvrıkcık saçları ve Victor'la bana dikkatle bakan koyu kahverengi gözleri vardı.

Tanıdık İspanyol aksanıyla, "Lütfen içeri buyurun," dedi.

Arkamızdan kapıyı kapadı. Eve Windex'le oda spreynin kokusu hâkimdi. Pencereilerin tümü açık bırakılmış gibi görünüyordu ve açık pencerelerden içeri giren serin yaz rüzgârı evde de esiyordu. Daha önce bulunduğum zengin köşklereinden değildi ama yine de tertemiz ve konforlıydu. Gelmeden önce üstümü başımı temizleyebilirdim diye düşündüm. Tenim ve elbiselerim hâlâ kanlıydı.

Victor siyah kumaş pantolonla, göğüs kaslarını açığa çıkaran uzun kollu, düğmeli, dar bir gömlek giymişti. Gömleğin kolları dirseklerine kadar katlanmıştı. Gömleğin uç kısmı pantolonunun üzerinde gevşekçe sarkıyordu ve en üst iki düğmesi iliklenmemişti. Bileğinde parlak gümüş rengi bir saat vardı ve elinden bileğine kadar uzanan damarlar sürekli gözüme çarpıyordu. Evin geniş girişinde hizmetçinin peşine takılıp bana

arkasını döndüğü zaman silahının kabzasının pantolonun üstünden sarktığını gördüm. Gömleğinin ucu silahın üzerine geliyordu.

Victor geri dönüp bana baktı, durup elini sırtıma atarak önden yürümemi istedi. Eli belime değdiği zaman tenim hafifçe ürperdi.

Bu halimle Victor'a yakışmadığıma kanaat getirirken, Victor'un uzun zaman önce Hamburg'un restoranında tanıştığım İsveçli arkadaşı Fredrik evin arkasına bakan cam kapılardan içeri girdi.

7. BÖLÜM

Sarai

Fredrik yüzünde ölümcül ama inanılmaz seksi bir gülümsemeyle, "Erkencisin," dedi. O da tıpkı Victor'un dar gömleği gibi kaslarını ortaya çıkaran sade, beyaz bir tişört giymişti. Ayakları çıplaktı.

Fredrik'i ilk gördüğümde yumuşacık, neredeyse siyah saçlarıyla ve insanın aklına kazınan siyah gözleriyle inanılmaz yakışıklı bulmuştum; yüzü ünlü bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi. Ama her zaman içinde bir yerlerde karanlık bir şeylerin olduğunu düşündüm. Şahsen çok haşır neşir olmak istemediğim bir şeydi. Her şeyin tanıştığımız zamanki gibi samimi, çekici ve gizemli kalmasına dikkat ediyordum; sadece altında yatan hayvanı gizleyen maskesini görecektim.

Victor pahalı saatine baktı. "Sadece on dakika erken geldim," diye cevap verdi.

Fredrik de yaklaşırken gülümsedi, beyaz dişleri bronzlaşmış teniyle tezat oluşturunuyordu. "Evet, ama benim nasıl olduğumu biliyorsun."

Victor kafasını salladı ama cevap vermedi. Bana da neden böyle yaptığını düşünmek kaldı.

Akabinde o herkesi etkisi altına alan varlığıyla, “Seni görmek güzel,” dedi bana. Elime uzanıp tam eklemlemin üstünden hafifçe öptü. “Bu akşam bir adam öldürdüğünü duydum.” dedi.

Doğrulup elimi bıraktı. Yüzünde yine insanın aklına kazınacak bir gülümseme vardı. Gözlerinin kenarında geçmişî hatırlatan ya da benim bir adam öldürmüş olmamdan duyduğu zevki açığa vuran bir ifade seçiliyordu.

Sağımdaya duran Victor’a baktım. Yüzümden yansıyan soruyu kafasını sallayarak geçiştirdi. *Restoranda boynuna bıçak sapladığım adam öldü mü?*

Fredrik’e bakıp sorusunu sakın bir şekilde cevapladım. “Sanırım, evet.”

Dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme oluştu ve göz ucuyla Victor’a baktı.

“Peki, yaptığın şeyden memnun musun?” diye sordu.

Çabucak, “Evet, memnunum,” diye cevap verdim, “O orospu çocuğu bunu hak etmişti.”

Fredrik’le Victor’un arasında sanki gizli bir bağ vardı ve ben bundan nefret ediyordum.

Sonunda Fredrik yüksek sesle Victor’a, “Başına büyük iş açıldı, Faust,” dedi ve bize arkasını dönerek geldiği yöne doğru yürüdü. Biz de peşinden gittik, bahçe avlusundan geçtikten sonra kayalık bir araziye çıktık. Terasta dökme çelikten yapılmış birkaç masa, sandalyeler ve bir kanepe vardı.

Victor'un yanındaki rahat pelüşlerden birine oturdum.

Fredrik'e, "Sen nereden biliyorsun?" dedim ve sonra Victor'a döndüm. "Bana burada olduğumu nereden bildiğini hiç söylemedin." Aslında bunu öğrenmek umurumda bile değildi, sadece tekrar gözlerine bakmak istiyordum. Onunla baş başa kalmak istiyordum ama şimdilik yan yana otururken bedenlerimizin arasındaki mesafeye razı olmak zorundaydım.

Fredrik yüzünde ukalaca bir gülümsemeyle, "Melinda Rochester söyledi bana," diye cevapladı. Bu adı duyunca, o da kim diye soracakken, Fredrik sözlerini "Aslında, herkese söyledi. Haberlerde... Los Angeles'ta bulunan bir otelin arkasında bir adam öldürüldü." sürdürdü.

Ürperdim. Kameraların beni iyi bir açıdan görmemiş olmalarını diledim.

Yüzümde yoğun bir endişeyle Victor'a döndüm, bir şeyler, iyi yaptığım bir şeyler bulmaya çalışarak, "Peruk takmıştım," dedim. "Yüzümü sürekli yere eğdim." Pes ettim. Yaptığım şeyin sadece mezarımı kazmak olduğuna karar verdim. İç çekip kana bulanmış ellerime baktım.

Victor da karşılık olarak, "Seni bulmak kolay oldu," dedi. "Arizona'yı terk ettiğin zaman Bayan Gregory beni aradı. Los Angeles'a gitmenden dolayı endişelenmişti, o yüzden haber vermek istemiş."

Yüzüne bakmak için döndüm. "Ne? Dina burada olduğunu biliyor muydu?"

"Hayır," dedi, "Nerede olduğumu hiçbir zaman bilmiyordu ama bana nasıl ulaşabileceğini biliyordu."

Sözleri canımı yaktı. İkisi tarafından da ihanete uğramış gibi hissediyordum.

“Bana sadece acil durumlarda ulaşmasını söylemiştim. Sana bir şey olursa.”

“Dina’ya sana ulaşabilmesi için imkan vermişsin,” diye öfkeyle patladım, “ama beni öylece bıraktın. Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Kendi hayatına dönmeni istedim. Ama Javier’in kardeşlerinin seni bulması ya da bu gece yediğin gibi bir halt yemen durumunda bundan haberdar olmak istiyordum.”

Yüzüne bakamadım. Aramızdaki mesafeyi biraz açtım ama yaptığı şeyden dolayı çok kızgın olmama ve tiksinti duymama rağmen kendimi tekrar ona yakınlaşmak isterken buldum. Fakat üzerimdeki etkisinin öfkemi yalnız bir sinir nöbeti gibi göstermesini istemediğim için bunu yapmadım.

Yüksek sesle ama kendi kendime konuşur gibi, “Dina’nın bunu benden gizlediğine inanamıyorum,” dedim.

“Senden gizledi çünkü bunun ne kadar önemli olduğunu ona söyledim.”

Fredrik kanepenin yanında bir sandalyeye oturarak araya girdi: “Pekâlâ. Mesele her neyse...” dedi, “kendinizi içinden, imkânsız değilse bile, en azından kolayca sıyıramayacağınız bir duruma sokmuş gibi görünüyorsunuz.”

Öfkelenmiştim. “Buraya niye geldik ki?” dedim.

Fredrik bıyık altından güldü. “Başka nereye gidecektin?”

“Seni otelden uzaklaştırmak zorundaydım.” dedi Victor.

Bir şeyleri hatırlayarak, “Bir dakika,” dedim, “adamı otelin arkasında öldürmedim. Hamburg’un üst kattaki özel odasında öldürdüm.” Restoranın arkasında gördüğüm adamı hatırladım, gitmeme izin vermişti. O an kalbim sıkıştı.

“Hamburg polisin olayların içeride olduğunu bilmesini istememiştir. Çünkü kamera kayıtlarını izleyip içeride neler olduğunu öğrenirlerdi.”

Ona tam olarak katılmıyordum.

“Polisler tam olarak ne olduğunu bilmek istemeyecekler mi?”

Fredrik gevşekçe oturduğu sandalyeye yaslanıp bacak bacak üstüne attı, iki eli sandalyenin yanlarından sarkıyordu.

Victor kafasını salladı, “Sana bunu gerçekten açıklamak zorunda mıyım, Sarai?” diye sordu.

Bu kötü davranışı tüm savunmamı çökertti. Yüzüne baktım ve onun söylemesine gerek kalmadan her şeyi anlamam için birkaç saniye yetti.

Bir Victor’a bir de Fredrik’e bakarak “Anlıyorum,” dedim. “Hamburg polisin işe karışmasını istemiyor. Çünkü karışırlarsa kendi pislikleri de açığa çıkabilir. Ne, bu yüzden mi öldürdüğüm adamı dışarı çıkardı? Etrafı da olaya hırsızlık süsü vermek için mi düzenledi? Sanırım köşkünde bulduğumuz günden pek farklı davranmamış.” Fredrik burada olduğu için daha fazla konuşmamalıydım. Victor’la ne kadar samimi olduklarını

ya da Fredrik'in o gece Hamburg'un evinde olanları bilip bilmediğinden haberim yoktu.

Victor bana bakıp her şeyi anlamış olmamdan duyduğu memnuniyeti gösteren bir şekilde gülümsedi.

Hizmetçi elinde, içinde buz ve üç şişe bira bulunan ahşap bir tepsiyle geldi. Fredrik bir bira aldıktan sonra kadın bize yöneldi. Victor da bir tane aldı ama ben kadınla kurduğum kısa bir göz temasıyla bira istemediğimi belirttim. Önceki gecenin etkileri hâlâ üzerimdeydi.

Hizmetçi hiçbir şey söylemeden geldiği gibi çabucak gitti.

"Javier'in kardeşleri derken ne demek istedin?"

Victor birasının kapağını çevirip masaya bıraktı.

"İkisi, Louis'le Diego sen Javier'i öldürdükten hemen sonra işlerin başına geçti." Bir an Javier'in şaşkın ama yine de gururlu yüzü gözlerimin önüne geldi; gözlerinin açılması, göğsünü kurşunla deldikten sonra vücudunun yere yığılışı...

Bu düşünceleri kafamdan attım.

Louis'le Diego'yu hatırlıyordum. Meksika'dayken bana tecavüz etmeye çalışan ve Javier'in ceza olarak kısırlaştırdığı Diego'ydu.

"Beni mi arıyorlar?"

Victor birasından bir yudum alıp şişeyi yavaşça masaya bıraktı. "Bilmiyorum," dedi, "Aylardır çiftlik evini gözlüyorum. Javier'in kardeşleri daha acemi. Ellerindeki

güçle ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yok. Senin bir tehdit olduğunun farkında olduklarından bile şüpheliyim.”

Midem öfkeyle kasıldı. Cevaplar için dikkatle Victor’un yüzüne baktım.

“Willem Stephens...” dedi. “Hamburg’un bütün kirli işlerini bu adam yürütüyor. Hamburg tek başına yalnızca bir korkak ve pedofili bir komşu kadar tehlikeli. Hareketsiz bir hedefi bile zor vurabilir ve kendini kurtarmak için en yakınını bile iki saniyede satar.” Kaşlarını çatı, “Stephens’in ise tersine sağlam bir askeri alt yapısı var – hatta eski bir paralı asker ve bağlı olduğu birlik sadece özel işler yapar. Yani başka ajanların yapmayacakları işleri... Ve herkes için çalışabilirler.”

“Yani ... para için masum insanları bile öldürürler.” Victor’un aylar önce bana özel anlaşmaların doğasına dair anlattıkları aklıma geldi. Bu adamların nasıl aldatma dedikoduları ya da intikam gibi boktan sebeplerden insan öldürdüklerini hatırladım. Victor’un Birlik’i ise sadece cinayet ve bir sürü insanı, toplumu veya yaşamı tehdit eden ciddi durumlarla ilgileniyordu.

Yutkundum. “Beni kesinlikle gördü.” dedim. Yüzüme düşen saçları gözlerimden uzaklaştırdım. “Hamburg’un odasına çıkarken benle gelen tek kişi oydu.” Victor’a döndüm, “Üzgünüm, Victor, ben ... benim bunlardan haberim yoktu.”

Fredrik bir kahkaha attı. “İçimden bir ses, haberin olsa bile oraya gidip adamı öldüreceğini söylüyor.”

Başımı çevirip eğdim ve kucağıma bakmaya başladım, kana bulanmış parmaklarımı sürekli oynatıyordum.

Fredrik haklıydı. Her ne kadar kabul etmek istemesem de *haklıydı*. Bilsem bile restorana giderdim. Hamburg’u öldürmeye çalışırdım. Ama bütün bunları bilseydim, daha iyi bir plan yapardım.

Aniden nefesimin kesildiğini hissettim. “Victor, telefonum!” Kanepeden hızla kalktım, uzun kestane rengi saçlarım omuzlarıma düştü. “Telefonumda Dina’nın numarası var. Sokayım böyle işe. Sokayım ya! Victor, Stephens bunun peşine düşecek! Arizona’ya dönmem lazım.”

Ayağa kalkıp arka kapıya yöneldim ama Victor arkamdan koşup yanıma geldi ve “Dur bir dakika,” dedi.

Parmaklarını bileğime doladı. Büyüleyici mavi-yeşil gözleri büyük bir tutku ve adanmışlıkla bana bakıyordu. *Adanmışlık*. Gözlerinde daha önce böyle bir şey görmemiştim.

Arkamızdan konuşan Fredrik’in sesi beni Victor’un sebep olduğu transtan çıkardı. “Ben o işi hallederim,” dedi. Şu an esas mesele Dina’nın hayatı olduğu için başımı çevirip Fredrik’e baktım, “Nasıl?” diye sordum.

Victor beni kanepeye geri götürdü.

Fredrik önündeki masadan cep telefonunu aldı, numarayla bulup aramak için ekrana dokundu. Telefonu kulağına götürdü.

Victor yanına oturmam için beni zorladı. Kendimi Fredrik’e o kadar kaptırmıştım ki Victor’un beni tam dibine oturttuğunu, kalçalarımızın birbirine değdiğini fark etmedim bile. Birbirimize bu kadar yakın olduğumuz

bu anın zevkini çıkarmak isterdim ama yapamazdım. Dina için endişeliydim.

Fredrik tekrar sandalyesine yaslandı, çıplak bacağı-
nın dizden aşağısını oynatıyordu. Karşı taraf telefonu
açtığı zaman sesi endişeyle yükseldi.

Karşıdakine, "Lake Havasu şehrine en çabuk ne ka-
dar sürede varırsınız?" diye sordu. Birkaç saniye dinle-
dikten sonra başını salladı, "Konuşmamız bittiği zaman
sana kısa mesajla bir adres göndereceğim. Oraya müm-
kün olduğunca çabuk yetişin. Evde bir kadın yaşıyor.
Dina Gregory." İsmi doğru söyleyip söylemediğinden
emin olmak için bana baktı, ben bir şey söylemeyince
de tekrar telefona döndü, "Kadını oradan alıp Phonix'e,
Amelia'ya götürün. Evet. Evet. Hayır, sorgulanmayacak.
Kılına bile zarar gelmemesine dikkat edin. Evet. Kadını
alır almaz da beni bu numaradan arayın." Birkaç kere
daha kafasını salladı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış
gibiydi. Konuşan her kimse Dina'yı zamanında alma-
sını diliyordum.

Sonunda Fredrik telefonunu tekrar çıkardı, bir mesaj
gelmiş gibiydi. Bana baktı ama Bayan Gregory'nin adre-
sini Victor verdi. Victor adresi yazıp mesajı gönderdikten
sonra telefonu tekrar masaya bıraktı.

Fredrik önce bana, sonra Victor'a baktı, "Aradığım
adam sadece otuz dakika uzaklıkta," dedi, "Ne yapmamı
istiyorsunuz?" Sandalyede doğrulduğu dirseklerini diz-
lerinin üzerine koydu, elleri ayaklarının arasından gev-
şekçe sarktı ama hâlâ ciddi ve tehlikenin farkında ol-
duğu görülüyordu.

Victor da, “Dün tartıştığımız meseleyle ilgilenmen gerektiğini düşünüyorum,” diye cevap verdi ve o an Fredrik’in, hiç de birilerinden emir alabilecek biri gibi görünmese de Victor’dan emir aldığını daha açık bir şekilde gördüm. Ama çok sağlam bir ilişkileri olduğu da aşikârdı. “Ayrıca senin için sıkıntı yoksa bu akşam evini ödünç almak istiyorum.”

Fredrik’in koyu gözleri bir an bana çevrildi ve yüzünde hafif bir gülümseme sezdim. Kalktı, telefonunu masadan alıp avucunda sakladı.

“Lafı bile olmaz,” dedi. “Yirmi dakika içinde çıkacağım buradan. Bu gece biriyle buluşacağım zaten, o yüzden rahat rahat kalabilirsiniz.”

Victor’un ifadesi çok az da olsa değişti ama ben bu değişikliği anında fark ettim. Küçük bahçe masasının karşısındaki Fredrik’e donuk, temkinli bir şekilde bakıyordu, “Yapacağını düşündüğüm şeyi yapmayacaksın değil mi?” diye sordu.

İlgiyle dinliyor ve bunu gizlemiyordum. İkisinin de bana açıklama gereği duymadığı bu üstü kapalı konuşmalarını merak ettiğimi ve öğrenmek istediğimi görmelerini istiyordum.

Fredrik’in ağzının kenarında tekrar bir gülümseme oluştu. “Hayır, korkarım bu gece değil. Yine de en kısa zamanda bu konuda yardımına ihtiyaç duyacağım.” Göz ucuyla tekrar bana baktı ve bu bakış sırtımın ürpermesine neden oldu. Bu ürpermenin korkudan mı yoksa iyi bir şeyden ötürü mü olduğunu anlayamadım.

Victor da, “En kısa zamanda önüne fırsat çıkacak,” diye cevap verdi.

Fredrik masanın etrafından dolaştı, bana baktı ve “Ziyaretimizi kısa tuttuğumuz için kusura bakma.” dedi.

“Sorun değil,” dedim, “Dina konusunda yardımcı olduğun için sağ ol. Seni aradıkları zaman bize haber verebilir misin?”

Kafasını salladı, “Tabii ki. Arar aramaz.”

“Teşekkürler.”

Victor Fredrik’le cam kapıya kadar yürüdü, ikisi de öteki tarafa geçtiler. Bense oturmaya devam ettim. İkisini bir yandan izlerken bir yandan da dinlemeye çalışıyordum ama alçak sesle konuşmaya dikkat ediyorlardı. Bu da beni korkutuyordu. Ve bunu Victor’a göstermeye niyetliydim.

8. BÖLÜM

Victor

Fredrik aralık olan sürgülü cam kapıya uzanıp kapattı.

“Niklas konusunda hiçbir şey bilmiyor mu?” diye sordu, “Soracağınızı sanıyordum.”

“Hayır, ama söylemek zorunda kalacağım. Etrafında olup biten her şeyi bilmesi lazım. Hele şimdi her zaman-
kinden daha fazla bilmesi lazım. ”

“Fredrik dışarıdaki kanepede oturmuş, bizi seyreden kadına bakarak, “Burada çok kalamaz,” dedi, “Siz de kalamazsınız.”

Araya girip, “Biliyorum,” dedim, “Niklas Sarai’ın Hamburg’un restoranındaki cinayete karıştığını öğrendiği zaman, kardeşim benim de işin içinde olduğumu anlayacak. Aptal değil sonuçta. Sarai yaşıyorsa Niklas ona yardım ettiğimi anlar.”

Fredrik, “Şimdi benim de seninle beraber çalıştığım-
dan şüphelendiğine göre,” diye ekledi, “Sarai benim etrafımda da en az senin etrafında olduğu kadar tehli-
kede olacaktır.”

“Aynen öyle.”

Fredrik bana bakıp başını salladı, gözlerinin içinde baygın bir gülümseme gizliydi. “Bağlılık denen şeyi anlamıyorum,” dedi, “sana her zamanki kadar saygı duyuyorum Victor ama bir erkeğin neden bir kadını sevmeye ihtiyaç duyduğunu hiçbir zaman anlayamayacağım.”

“Ona âşık değilim,” diye cevap verdim, “sadece benim için önemli biri.”

“Belki değildir,” dedi ve mutfığa yöneldi, “ama görünüşe bakılırsa bağlılıkla aşk aynı sonuca varıyor dostum.” Peşinden çok aydınlatılmış mutfığa gittim. Bir dolabı açtı, elinde bir parça ekmekle dolap kapısının yanından beni işaret ederek, “Ama her zaman yanıdayım. Ne için olursa olsun, yardım etmeye hazırım.” Hizmetçisi mutfığa geldi, şişmandı ve bizden yaşlıydı, kısaca tam da Fredrik’in asılmayacağı türden bir hizmetçiydi, zaten o yüzden işe alınmıştı. İspanyolca Fredrik’e eve erken gidip gidemeyeceğini sordu. Fredrik de İspanyolca cevap verip, gidebileceğini söyledi. Hizmetçi de şükranla başını sallayarak yanımdan geçip oturma odasına doğru ilerledi. Gözümün ucuyla kahverengi büyük deri çantasını deri televizyon koltuğunun yanından alıp omzuna attığını gördüm. Çantayı aldıktan sonra ön kapıdan çıkıp kapıyı yavaşça kapadı.

Gözümü kapıdan ayırdığım zaman karanlık oturma odasındaki Sarai’nin ayağa kalktığını gördüm. Sürgülü cam kapıyı açıp içeri girdiğini duymadım bile, Fredrik’in de duyduğunu sanmıyordum.

Mutfağa, ıııklı bölgeye geçti, ellerini göğüslerinin altında birleştirmişti, zarif parmakları da kadını ama dolgun pazılarına dayanmıştı. Harap olmuş haline rağmen onu çok güzel buluyordum.

Öfkeli bir ses tonuyla, "Beni daha ne kadar dışarıda bekletecektiniz?" diye sordu.

Fredrik de, "Kimse sana orada beklemeni söylemedi bebek," diye cevap verdi.

Sarai'dan hoşlanıyordu, bunu açıkça biliyordum ve kendisi de bildiğini biliyordu. Elbette onu öldüreceğini de... Kendisinin karanlık tarafına yenik düşüp, Sarai'a zarar vereceğı konusunda duyduğum endişeye rağmen yine de ona güveniyordum. Fredrik Gustavson bir kadına âşık olmaktan çok kana ve cinselliğe tutkundu ama sınırları ve belirli standartları vardı; sadakati, saygıyı ve arkadaşlığı çok ciddiye alıyordu. Her şeyin ötesinde, bana olan sadakatini, Birlik'e ihanet etme pahasına da olsa, her gün bana yardım ederek gösteriyordu.

Sarai bana doğru yürüdü, gözlerimin içine baktı, başını hafifçe yana büktü. Teninin kokusu ve cildinden yayılan sıcaklık neredeyse aklımı başımdan alıyordu. Onu asansörde öptüğümünden beri kendimi gayet iyi kontrol etmiştim. Kontrolümü elden bırakmaya niyetli de değildim.

Hiçbir şey söylemeyip de bir şeyler bekliyormuşçasına bana bakması kafamı karıştırdı. Gözleri yumuşuyordu ama sebebini bilmiyordum. Bir şey beklediğı ke-sindi, evet ve muzip bir ifadesi vardı.

Fredrik'in kıkırdadığını ve buzdolabının kapısını kapadığını duydum ama gözlerimi Sarai'dan hiç ayırmadım.

Fredrik'in yüzünde bir gülümsemeyle, "Benim yaşadığım şekilde her şey çok daha kolay," dediğini duydum.

Yorumunu görmezden gelerek ve gözlerimi yine Sarai'dan ayırmadan, "Niklas'a dair bir şeyler öğrenir öğrenmez bana bildir," dedim, "Bir de bağlantından Dina Gregory'nin Phonix'te güvende olduğunu öğrenir öğrenmez..." diye ekledim.

"Bildireceğim," deyip odasına çıkan hole doğru yöneldi. Sonra bir an durup bize baktı, "Eğer sizin için sorun olmayacaksa..."

Sonunda gözlerimi Sarai'dan ayırıp tüm dikkatimi Fredrik'e verdim, "Merak etme," diye lafını böldüm, "mısafir odalarının nerede olduğunu biliyorum."

Yaparken hiç fark etmediğim sandviçini ağzına götürüp bir lokma aldı, ekmeği dudaklarıyla yırttı. Tekrar koridora dönüp yürümeye başlamadan önce Sarai'a bir bakış attığını gördüm. Tamamen zararsız bir bakıştı, Sarai'ı arzulamaktan çok kendisi gider gitmez ne yapacağını bilen birinin ifadesiydi.

Sarai, "Niklas'la ilgili ne öğrenecek?" diye sordu, yumuşak bakışları şimdi endişeyle gölgelenmişti.

Uzanıp saçından bir tutamı parmaklarımın arasına aldım, "Sana anlatacak çok şeyim var," dedim ve kendimi kaybedip ona niyetlendiğimden daha fazla yaklaşmamak için elimi çabucak uzaklaştırdım. "Yorgun olduğunu biliyorum. Neden önce gidip duş alıp rahatlamıyorsun? Ondan sonra konuşuruz."

Dudaklarına önce yumuşak bir gülümseme yayıldı ama çabucak kayboldu.

Cilveli bir tavırla. "Tiksinç olduğumu mu düşünüyorsunuz yani?" diye sordu, "İğrenç götümü yıkamam gerektiğini söylemenin bir yöntemi mi bu?"

"Aslında, evet." diye itiraf ettim.

Kısa bir an alınmış gibi oldu ama hemen sonra kafasını sallayıp gülmeye başladı. Onun bu yanına gerçekten hayrandım. Pek çok yanına hayrandım.

Muzip olan yüz ifadesi ciddileşti, "Peki." dedi, "Ama bana her şeyi anlatmalısın Victor. Söyleyecek çok şeyin olduğunu biliyorum ve benim de sana söyleyecek çok şeyim olduğunu bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Ben de bekliyordum. Ayağa kalkıp bana yanaşmasından ve dudaklarıma bir öpücük kondurmasından önce, duştan çıktığı zaman ne yapacağımızı düşünmüş olmam gerekiyordu. İkimizi de etkileyecek önemli kararlar vermem lazımdı.

Çünkü tek bir şeyden emindim: Sarai eve gidemezdi.

Sarai

Döndüğüm zaman Victor oturma odasındaydı. Kanepeye oturmuş, şimdi üzerinde birkaç parça kâğıt ve fotoğraf bulunan cam kahve masasına eğilmişti. Ben odanın içine doğru ilerlerken, kafasını hiç kaldırmadan önündekileri incelemeye devam etti. Elbette beni kandırmıyordu, odaya girdiğimin farkındaydı ki ben de bunu istiyordum.

Beyaz bir tişört bulmak için Fredrik'in dolabını karıştırdım ve bir tane bulup çıplak göğüslerimin üzerine giydim. Ne yazık ki hâlâ sabah giydiğim külotlaydım ama Fredrik'in iç çamaşırları Victor'u baştan çıkarmak için giyeceğim türden değillerdi. O yüzden sadece bir tişört ve pantolon giydim. Tabii ki giyebileceğim kadar az giyindim çünkü Victor'u gerçekten arzuluyordum ve bunu ondan gizlemeye de niyetim yoktu. Onu sonsuza kadar kaybettiğimi düşündüğüm aylar süren o kopuştan sonra tekrar beraber olduğumuza hâlâ inanamıyordum.

Sanırım aklım hâlâ asansördeki öpücükteydi, sanki zaman o anda donup kalmıştı ve ben de o anın sürmesi için yırtınıyordum ama geri kalan her şey sürüp gidiyordu.

Yanına oturdum, ayaklarımdan birini kanepeye uzattım ve birini de bacağımın altına aldım.

Masadaki kâğıt ve fotoğraflara bakarak, “Bunlar da ne?” diye sordum

Birkaç parça kâğıdı alıp belli bir yere koydu. “Bir iş,” dedi, küçük yığınının üzerine askılı atlet giymiş bir adamın fotoğrafını yerleştirdi, “Artık kendi işimi yapıyorum.”

Bunu duyunca irkildim, “Ne demek istiyorsun?” Aslında söylemek istediğini anladığımı düşünüyordum ama buna inanmakta zorlanıyordum.

Yığını eliyle düzeltti ve sonra hepsini bir zarfın içine koydu.

Bana baktı, “Birlik’ten ayrıldım, Sarai.” dedi.

Zarfı kapatmak için gümüş rengi çengelini bastırdı.

Düşüncelerim beynime tıklıp kalmıştı, kelimeler dilimin ucunda tehlikeli bir şekilde sallanıyorlardı. Bu son söylediğine inanmakta inanılmaz güçlük çekiyordum.

“Victor ... ama ... hayır...”

Yüzüme bakmak için başını çevirdi. “Evet,” dedi, gözlerimin içine bakıyordu, “Söylediğim doğru. Birlik’e başkaldırdım, Vonnegut’a – şimdi aranan bir adamım.” Masada kalan diğer kâğıtlara doğru eğildi. “Ama yine de çalışmak zorundayım ve şimdi de kendi adıma çalışıyorum.”

Şaşkına dönmüştüm, başımı defalarca salladım. Ona bir zamanlar kimlik kazandıran insanların şimdi onu aradığı düşüncesi damarlarıma aniden sıcak bir endişe pompalanmasına neden olmuştu.

Uzun bir nefes verdim. “Peki... Peki Fredrik? Niklas? Victor, ben... Neler oluyor?”

Derince iç geçirip elindekilerin yavaşça masaya düşmesine izin verdi, kanepeye oturup arkasına yaslandı.

“Fredrik hâlâ Birlik için çalışıyor. İçinde. Niklas’ı gözetliyor ve...” bir an göz göze geldik, “... Seni güvende tutmam için bana yardım ediyor.”

Daha fazla soru sormama fırsat vermeden kalktı ve ben de ağzım şaşkınlıktan açık, ayaklarımın ikisi de minderin üstünde onu izlemeye devam ettim.

“Bildiğin gibi, birileri Birlik’e ihanet ettiklerinden şüphelenildiği anda elenirler. Fakat Niklas’ın Fredrik’i beni bulmasına yardımcı olabileceği için hayatta bıraktığına ve şüphelerini Vonnegut’a iletmediğine inanıyorum. Tıpkı senin de bütün bu süreçte hayatta kalmanıza gösterdiği gibi, bir gün onu direkt bana getireceğini umuyordu.”

Beni en çok şaşırtan Victor’un söyledikleri değil, *söylemedikleri*ydi. İki ayağım da kanepeden sert ahşap zemine düştü, ellerimi iki tarafımdaki yastıklara bastırdım.

“Victor, neler söylüyorsun? Niklas’ın hâlâ Vonnegut’la çalıştığını mı söylüyorsun?”

Bana söylemeye çalıştığının bu olmamasını umuyordum. Otelde beni vurduğu gün Niklas’ı öldürmemiş olmamın hayatımda yaptığım en büyük hata olmamasını temenni ediyordum.

Gözlerini sürgülü cam kapıya çevirdi, yoğun bir tasanın içini kemirdiğini hissediyordum ama bunu yüzünden belli etmemeye çalışıyordu.

"Kardeşime -ki sen de oradaydın- Birlik'ten ayrılmam durumunda orada kalmayı seçerse kendisine karşı çıkmayacağımı söyledim. Ona söz verdim, Sarai." Kapıya doğru yürüdü, iki elini önünde birleştirdi ve gece gökyüzünün altında ışıldayan parlak mavi havuzu seyretti. "Parlama sırası Niklas'ta ve ona engel olamam."

Kanepede yumruklarımı sıkıyordum, "Saçmalık!" diye bağırdım. Dişlerimi sıkıp kahve masasının etrafında dolaştım, "Şimdi senin peşinde, değil mi? Öyle, değil mi Victor? Vonnegut'a değerini kanıtlamak için seni öldürmekle görevlendirildi. Öz ve öz piç kardeşin sana ihanet etti. Birlik'te senin yerini alacağını düşünüyor. Bu zımbırtıya inanamı..."

Lafımı kesip yüzüme bakmak için döndü, "Neyse ne, Sarai," dedi, "Ama şu anda endişelerimin en küçüğü Niklas."

Ellerimi birbirine kenetledim, çıplak ayaklarımın altındaki ahşapta oluşan gölgeleri seyrederek volta atmaya başladım. Ayak tırnaklarımda hâlâ iki hafta önce sürdüğüm kan kırmızı oje vardı.

"Birlik'ten neden ayrıldın?"

"Ayrılmak zorundaydım. Başka şansım yoktu."

"Sana inanmıyorum."

Victor içini çekti, tüm dikkatini üzerimde topladı. "Vonnegut yaptıklarımızı öğrendi. Samantha yaptı... Öldüğü gece. Birlik'i terk etmeden önce Berlin'de Vonnegut'la buluştum, aylar sonra onunla ilk yüz yüze görüşmemdi bu. Bir sorgu odasıydım. Dört duvar, bir kapı, bir masa,

iki sandalye... Tavandan sarkan ışığın altında karşı karşıya oturan iki kişiydik sadece." Arkasındaki kapıya tekrar bakıp konuşmaya devam etti.

"İlk başta beni oraya öldürmek için çağırdığından emindim. Zaten buna hazırdım."

"Öldürmeye mi?" Eğer evet derse onu tokatlayacaktım.

"Hayır," diye cevap verdi, biraz daha rahat nefes alabileceğini hissettim. "Hazırlıklı gitmiştim. Onunla buluşmadan önce Vonnegut'un karısını kaçırmıştım. Fredrik kadını bir odada tutuyordu, eğer iş oraya varırsa ona... şey yapmaya hazırdı."

Aniden Fredrik'in 'şeyinin' ne olduğunu sormak istedim ama onun yerine "Vonnegut seni öldürmeye niyetlenirse, karısını koz olarak kullanacaktın yani." dedim.

Başıyla onayladı.

"Samantha, Birlik tarafından takip ediliyordu. Muhtemelen uzun zamandır."

"İhanet ettiğinden mi şüpheleniyorlardı? Neden onu da Niklas'ın annesine ya da Niklas'ın kendisine yapmak istedikleri gibi direkt öldürmediler?"

"İhanet ettiğinden şüphelenmediler, Sarai, o..." derin bir nefes alıp dudaklarını sıktı.

Victor'a yaklaşmak için biraz yürüdüm, "O ne?" dedim. Meselenin varacağı yerin hoş olacağını sanmıyordum.

"Birlik'e benim düşünebileceğimden çok daha sadıktı," dedi ve bu söylediği gerçekten içimi yaktı. "Vonnegut'la odada otururken o konuştuğça Samantha'nın tıpkı Niklas gibi bana ihanet ettiğini daha açık görüyordum.

Vonnegut bana hiçbir şekilde bilemeyeceği şeyleri söylüyordu. Sana yardım ettiğimi biliyordu. Öldüğü gece Samantha bir şekilde Vonnegut'a bizim orada olduğumuzu iletmiş."

"Buna inanmıyorum." Elimi havaya savurdum. "Samantha beni korumaya çalışırken öldü. Bunu daha önce de konuşmuştuk. Sana inanmıyorum, Victor, o iyi bir kadındı."

"İyi bir yalancıdan başka biri değildi, Sarai – başka bir şey değildi."

Kafamı salladım, hâlâ inanamıyordum. "Senin bana yardım ettiğini Vonnegut'a söyleyen Niklas'tı. Ondan başkası olamaz. Beni Samantha'nın evine aldığını bile biliyordu."

"Evet, ama o gece yemek yemeden önce yemekleri Samantha'ya test ettirdiğimi Niklas bilmiyordu. Vonnegut bana Samantha'ya bunca zaman sonra bile güvenmediğimi söylediği an, kadının bana ihanet ettiğini anladım."

"Bu bana mantıklı gelmedi." dedim. Tekrar ellerim önümde kenetlenmiş halde volta atmaya başladım, ellerimden birini kaldırdım, yanağımın kenarına dokundum, "Peki neden beni Javier'den koruyordu?"

"Çünkü Javier'e sadık değildi."

Ellerimi bu ifşadan kaçırmak istercesine havaya kaldırdım.

Tekrar kanepeye otururken, "Kimseye güvenemeyiz," dedim, gözlerim boşluğa bakıyordu.

Victor, "Hayır, güvenemezsin," dedi. Bu sözlerin arasında bir şeylerin gizlendiğini düşünerek yüzüne baktım, "Şimdi benim neden kimseye yaklaşmadığımı anlayabilirsin belki. Bu sadece işle alakalı değil, Sarai. İnsanlar genelde güvenilmezdirler. Özellikle benim işimde güven denen şey o kadar nadirdir ki aramak için vakit bile kaybetmezsin."

Oturduğum kanepeden yüzüne bakarak, "Ama Fredrik'e güveniyor gibisin," dedim, "Yoksa beni o kadar yer varken neden buraya getirdin? Samantha meselesinden ders alamadın mı?"

Suçlamam yüzünden dumura uğramış gibi yüzü karardı.

"Fredrik'e güvendiğimi hiç söylemedim. Fredrik şimdi Birlik'le aramdaki tek bağlantı ve geçen yedi ay boyunca güvenilmez bir insan olabileceğine dair en ufak şüphe uyandıracak bir davranışta bulunmadı. Tam aksine güvenilir biri olduğunu kanıtlayacak çok şey yaptı."

"Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedim.

"Evet, haklısın ama en kısa zamanda Fredrik'in güvenilir olup olmadığından yüzde yüz emin olacağım."

"Nasıl olacak?"

"Olduğu zaman görürsün."

"Bunca zahmete değer mi? Daha az önce işinde güvenin uğraşmaya değmeyecek kadar nadir olduğunu söylemedin mi?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

"Evet, sanırım soruyorum. Sen de yeterince cevap vermiyorsun."

"Haklısın, sanırım vermiyorum." Baygınca gülümsemi, yüreğim eriycekmiş gibi oldu.

Gözlerimi ondan kaçırıp duygularımı bastırdım.

Tekrar ona baktım, "Burada güvende değilim," dedim.

"Hiçbir yerde güvende değilsin ama benle olduğun sürece sana hiç kimse hiçbir şey yapamayacak."

"Hangimiz bok çukurundayız şimdi?"

Tek kaşını kaldırdı.

"Benim süper kahramanım değilsin, hatırladın mı? Bana kötü bir şeyler olmasını engelleyecek olan ruhumun öbür yarısı değilsin. Ben her zaman içgüdülerime güveniyorum, sense güveneceğim son kişisin. Bunları bana sen söylemiştin bir keresinde."

"Ve bunlar o zaman olduğu kadar bugün de geçerli."

"O zaman senle beraber olduğum sürece bana kötü bir şey olmayacağını nasıl söyleyebiliyorsun?"

Yüzü hayatında ilk defa biri tarafından susturulmuş gibi boş bir ifadeye büründü. Duygusuz ve ifadesiz yüzüne bakıyordum, sadece gözlerinden bir parça hissizlik seziyordu. Düşünmeden konuştuğunu, az önce tamamen hissettiği ama bilmemi istemediği bir şeyleri yanlışlıkla açığa vurduğunu sezdim: 'Kahramanım' olmak istiyordu, beni güvende tutmak için kanının son damlasına kadar savaşırdı. Ona ruhumun her zerresiyle güvenmemi istiyordu.

Güveniyordum...

Gelip yanıma oturdu. Kullandığı parfüm hafifti, sanki pek kullanmadığını göstermek istiyordu. Bana tekrar dokunmasını arzuluyordum, sıcak dudaklarının tadına doyasıya varmak, son görüşmemizden birkaç gece önce yaptığı gibi beni harap etmesini istiyordum. Sekiz ay boyunca Victor'dan başka hiçbir şey düşünmemiştim. Uyurken... Yemek yerken... Televizyon izlerken... Sevişirken... Mastürbasyon yaparken... Nefes alırken... Beni Dina'yla beraber hastanede bıraktığından beri yaptığım her şeyde o vardı.

Victor'a çok fazla kapılmamak için "Fredrik'in Niklas'a nerede olduğumuzu söyleyeceğini düşünüyor musun?" diye sorarak konuyu değiştirdim. "Sanırım bunu yapacak olsaydı," dedi, "senin nerelerde olduğunu Niklas'a çoktan söylemiş olurdu ve Niklas da seni öldürmeye teşebbüs ederdi."

"Fredrik'le ilgili, ne bileyim... garip bir şeyler var. Hissetmiyor musun bunu?"

Uzanıp ıslak saçlarıma dokundu. Kalp atışlarım hızlandı.

"İnsanlara dair hislerin kuvvetli, Sarai," dedi ve eli yanağıma kaydı. "Fredrik konusunda haklısın..." Başparmağının ucu alt dudağıma dokundu. Kasıklarına bir ürperti yayıldı. "Şey... nasıl söyleyeyim... biraz çılgın." dedi.

Dudakları dudaklarıma değdiği zaman nefesimin kesildiğini hissettim.

Geri çekildiğinde, “Ne konuda çılgın?” diye sordum. Gözlerim kapalıydı, yüzüme ve dudaklarıma eğildiğini hissediyordum, burnundan verdiği nefes hafifçe yüzümü okşuyordu.

Elini uyluk kemiğimin altından sokup çıplak belimi bulduğu zaman tüylerim diken diken oldu. Uzun parmakları kalçamın üzerinde dans ettikten sonra orada durdular.

Gözlerimi açtığım zaman o da gözlerimin içine bakıyordu.

“Bir sıkıntı mı var?” Dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı.

“Hayır, ben... sadece bunu beklemiyordum.”

“Neyi beklemiyordun?” Parmaklarının iç çamaşırının lastiğini çektiğini hissettim.

Karnımda kelebekler uçuşuyor, kaslarım heyecandan kasılıyordu. “Bunu,” diye cevap verdim, gözlerim açılıp tekrar kapandı. “Değişmişsin,” diye ekledim fısıltıyla.

“Senin yüzünden...” dedi ve dudaklarımı parçalayıp yutarcasına beni öpmeye başladı.

Bedenimi kanepenin üzerindeki yastıklara itip bacaklarımın arasına daldı.

Kahve masasının üstündeki telefonu titremeye başladı ve Fredrik’e bu anı böldüğü için yağdırdığım lanetlerden sonra gerçekte nasıl da *insan* olduğumu gördüm. Oysa Dina’nın güvende olduğunu bildirmek için arıyordu.

9. BÖLÜM

Sarai

İki sebepten ötürü dudaklarımı ısıırıyordum: haberlerin iyi olduğunu umduğum için ve cinsel anlamda yaşadığım hayal kırıklığından ötürü. Victor, Fredrik'le iki dakikadan az süren bir konuşma gerçekleştirdikten sonra bir başka numarayı aradı. Dina telefona çıktığı zaman da telefonu bana uzattı.

Telefonu alıp kulağıma götürdüm.

"Dina?"

"Sarai, Tanrım, neredesin? Neler oluyor? Şu adam kapımı çaldığı zaman çalışma odamda oturmuş televizyon seyrediyordum. Adamı içeri almayacaktım, görür görmez kendisinden şüphelenmişim, dolayısıyla silahımı alacaktım. Adamsa durumun senle ilgili olduğunu söyledi. Ah, Sarai, bir şeyler olduğundan o kadar korktum ki..." Sonunda nefes aldı.

Sakince, "İyi misin?" diye sordum.

"Evet, evet, iyiyim. Ne kadar iyi olabilirsem tabii. Ama adam seninle buluşmak için istasyona gideceğimizi söyledi. Bana bir kimlik kartı bile gösterdi. Bunu

yuttuğuma inanamıyorum. Bana yalan söylemiş.” Duraksayıp başka kimse duymasın diye telefona fısıldayarak konuşmaya başladı. “Beni bir orospunun evine getirdi. Neler oluyor? Sarai...”

“Her şey düzelecek, Dina, söz veriyorum. Ayrıca en-dişelenme, evinde olduğun her kimse, orospu olduğunu sanmıyorum.”

Victor’la göz göze geldik. Başka yöne baktım.

“Neredesin? Eve ne zaman döneceksin? Başının dertte olduğunu biliyorum ama bana her zaman her şeyi anlatabilirsin.”

Keşke bütün bunlar doğru olsaydı. Şu an bunu o kadar isterdim ki... Oysa gerçek şuydu ki sorularına nasıl cevap verebileceğimi bilmiyordum. Victor yüz ifademden kafamın karıştığını anlamış olmalıydı ki telefonu elimden aldı.

“Bayan Gregory,” dedi, “ben Victor Faust. Beni dik-katle dinlemenizi istiyorum.” Bir saniye sustuktan sonra konuşmaya devam etti: “Bulunduğunuz yerde birkaç gün daha kalmanız gerekiyor. Sarai’i en kısa zamanda yanınıza getireceğim ve size her şeyi açıklayacağız ama o zamana kadar sakın olmanızı istiyorum. Hayır, kusura bakmayın ama geri gidemezsiniz... Hayır, orası güvenli değil.” Birkaç kere kafasını salladı, gözlerinde oluşan ifadeden Dina’yla konuşurken pek rahat olmadığını görebiliyordum – tıpkı başka birinin çocuğu kucağına bırakılmış bir adam gibi. “Evet... Hayır, dinleyin.” Sabrı tükenmişti, hemen konuya girdi. “Bu bir ölüm kalım

meselesi. Oradan ayrılırsanız ya da tanıdığınız birilerini ararsanız ölüm fermanınızı imzalamış olursunuz.”

Doğru oldukları için değil de – ki doğru olmadıklarını biliyordum – Dina’nın bu sözler yüzünden neler hissedeceğini düşünerek ürperdim. Şu an aklımdan geçenleri, yaşadığı korkuyu aklıma getirebiliyordum. Benim için korkuyordu ve olayı daha da acıklı hale getiren buydu.

“Evet, o iyi,” diye bir kere daha güvence verdi Victor. “Sadece birkaç gün... Oraya kendisini getireceğim.”

Kafasını rahatlatmak için Dina’yla ben de birkaç kere kez çok fazla bir şey söylemeden konuştum. Elbette anlattıklarım yükünü hafifletmiyordu, bunu biliyordum. Odanın ortasında kalakaldık, telefon çalmadan önce hissettiklerimden çok daha farklı şeyler hissediyordum.

İşlerin içine ne kadar sığıtığım kafama o an dank etti sanırım.

Telefondan önce Eric’le Dahlia Los Angeles’tan ayrıldıkları için başı belada olanın yalnızca kendim olduğumu düşünüyordum ama olayın boyutunun buraya kadar varabileceğini hiç düşünmemiştim. Sebep olduğum hasar kendi güvenliğimden çok daha derinlere uzanıyordu. Yanlışlıkla tanıdığım ve sevdiğim herkesi tehlikeye atmıştım.

Bu gerçeklik, yaptıklarımın domino etkisi gibi yayılan sonuçları, Victor’un beni terk ettiği gerçeği, normal bir hayat yaşamaya çalışırken başarısız olmam; bunlara daha fazla katlanamazdım. Hiçbir şekilde katlanamazdım. Lanet olsun ki Dahlia’yla Eric’in beraber olmaları

bile rahatsızlık vermeye başladı bir anda. Eric'in yüzünden değil, yani erkek arkadaşım olduğu için değil ama yaptıkları şeyden rahatsız olmam gerektiği kadar rahatsız olmadığım için...

Sinirden küplere binmiştim. Şu an Victor'u beni bu duruma soktuğu için affedemiyordum, ikimiz de benim bu iş için uygun olmadığımı biliyorduk ama Victor benden buna uyum sağlamamı bekliyordu. Böyle başlamasını hiç istememiştim. İşlerin hep ters gitmesi de bu yüzden.

Gözlerim dolmaya başladı. Kendimi tutmadım. Hiçbir şey umurumda değildi.

Victor'un arkamda olduğunu hissettim ama bana dokunmaya fırsat bulamadan dönüp yüzüne büyük bir öfkeyle baktım. Sonunda, bütün bu geçen zamandan sonra kendisine söylemek istemediğim sözcükler bir öfke patlamasıyla ağızımdan dökülmeye başladı.

"Beni sik gibi ortada bıraktın!" Avuçlarımı vücuduna oturan tişörtüne sürttüm. "Beni öldürmeliydin! Beni ne hallere soktuğunun farkında mısın?" Gözlerimin kenarından öfke dolu yaşlar fışkırıyordu.

"Üzgünüm ..."

Kirpiklerimin huysuzca kapandığını hissettim. "Üzgün müsün?" Şiddetli ve ani bir nefes verdim. "Söyleyebileceğin tek şey bu mu? Üzgünsün?"

Derinlerde bir yerde bunların hiçbirinin Victor'un hatası olmadığını, onun yaptığı şeyleri beni korumak için yaptığını biliyordum. Ama daha büyük parçam,

umutsuz vaka olduğuma hiçbir şekilde inanmak istemeyen parçam benden başka herkesi suçlamak istiyordu.

Gözyaşlarım yüzünden hıçkırmaya başladım.

İşaret parmağımı yere doğru uzatarak, yüzümde başkalarını suçlayan birinin öfkeli ifadesiyle, “Her gece...” dedim, “Günün her saatinde seni düşündüm. Sadece seni Victor. Her günümü umut ederek geçirdim, benim için geri geleceğinin hayalini kurarak yaşadım. Günler geçiyor, sen gelmiyordun ama ben de umudumu yitirme niyetinde değildim. Kendi kendime şöyle düşünüyordum: Sarai, hiç şüphe etme. Victor seni izliyor. Seni test ediyor. Sana söylediğini yapmanı, herkes gibi olmanı, topluma karışmanı bekliyor. Her türlü durumla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğunu kanıtlamanı istiyor. Üstelik normal bir yaşam tarzı sürdürmek gibi basit bir şeyi yapamayacak olursan, onunla birlikte olman mümkün değil” Alt dudağımı ısırıp, gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Yavaşça kafamı salladım. “İşte bunlara inanıyordum. Ama sanırım geri döneceğine dair duyduğum en ufak inanç bile aptallıktı.” Göğsüme düşen gözyaşıyla vücudumu bir ürperti sardı.

Victor asla görebileceğimi düşünmediğim harap olmuş gözlerle biraz yaklaştı. Kendisiyle çok yakınlaşmaya hazır olmadığımı anlamasını umarak kafamı sallaya sallaya geri çekildim. Acımla baş başa kalmak istiyordum.

Fısıldayarak, “Sarai?” dedi.

“Yapma!” diye reddedip elimi kaldırdım. “Lütfen sebepleri ve özür dilemeyi bana bırak, ki zaten bunlar için seni suçlayamam. Bencilim, değil mi? Biliyorum.

Senin sadece yapmak zorunda olduğun şeyleri yaptığını da biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun.”

Tekrar gözlerine baktım.

Bana doğru bir adım attı. Bu sefer uzaklaşmadım, her ne kadar az konuşmuş ve söyledikleri çok fazla şey anlatmasa da beni dumura uğratmışlardı. Dirseklerime dokunup karnımda tuttuğum ellerimi çekti.

“Birlik’ten ayrılmamın en önemli sebebi sendin, Sarai,” dedi ve o an tüm vücudumu felce uğramış gibi hissettirdi. “Vonnegut sana yardım ettiğimi öğrendiği zaman...” Söyleyebileceği en uygun kelimeleri arıyormuş gibi bir an sustu. “... tehlikeli olabileceğimi öğrendi.”

Ellerimi havaya savurdum, “İngilizce konuş! Lütfen anlatmaya çalıştığın her neyse, etrafından dolanmadan, direkt söyle! Lütfen!”

“Sana karşı bir şeyler hissettiğimi öğrenmişti.”

Donakaldım, sanki dilime kilit vurulmuştu. Kalp atışlarım düzensizleşti. Bir an gözyaşı pınarlarım kurur gibi oldu.

“Vonnegut’un bir numaralı adamı olduğum için ölümüm isteyeceği son şey olurdu. Bu yüzden görevlere bir süre çıkmamamı, kendime gelene kadar bir süre her şeyden uzak durmamı emretti.”

‘Ne demek oluyor bu şimdi’ dercesine ona baktım.

“Beyin yıkama diyebilirsin.” dedi bunun üstüne.

Ardından konuyu es geçercesine “Bu önemli değil. Önemli olan şuydu ki bana sana dair hislerimin tesadüfen geliştiğini ve bir daha asla böyle bir şey olmayacağını kanıtlamam için bir şans daha verecekti. Birlik’te birine bir şans daha verildiği pek nadir görülür.” dedi.

“Tesadüfen gelişen hisler mi?” Kahve masasının ucuna oturdum. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, “Bana öyle geliyor ki Vonnegut senden bir insan olmadığını, insani duyguları olmayan itaatkâr bir askeri olduğunu kanıtlamanı istemiş. Ne çatlak bir orospu çocuğu ama!”

Kafasını sallayıp önüme çöktü, parmaklarını birbirlerine kenetledi.

Neredeyse fısıldayarak “Vonnegut bana seni öldürmemi emretti,” dedi, gözlerime bakmaya çalışıyordu. “Kendimi ispat etmek için. Ben de ona yapacağımı, güvenilir biri olduğumu kanıtlamak istediğimi söyledim ve beni böyle bıraktı. Elbette seni öldürmek gibi bir niyetim yoktu. O gün ayrılıp gizlendim. Hayatı boyunca Birlik’ten başka hiçbir şey bilmeyen Niklas ise kalmaya karar verdi. Önceleri gerçekleri görüp kendisi açısından en iyi karara varabilmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Niklas’tan da saklandım. Eğer nerede olduğumu bilmezse Vonnegut’a ihanet edemezdi ya da ikimizin arasında seçim yapmak zorunda kalmazdı. Fakat daha sonra Niklas’ı beni öldürmek için görevlendirdiğini ve ayrıldığımdan beri peşimde olduğunu Fredrik’ten öğrendim.”

“Orospu çocuğu!” dedim, duyduklarıma inanamıyordum. “En önemli sebep olduğumu söylemiştin. Benden başka ne sebebin vardı ayrılmak için?”

“Uzun hikâye,” dedi. “Kardeşimi kurtarmak için babamı öldürmek zorunda kaldığım zaman ayrılma vaktimin geldiğini anlamıştım.” Güçlü parmaklarını yumuşak parmaklarıma doladı. “Sen de işte ayrılmam için son dokunuşu yapmış oldun.”

Parmak uçlarımla uzanıp kirli sakallı yüzüne dokundum. Bana bakmaya devam ediyordu – tutku ve anlayış dolu gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. Uzanıp dudaklarını öptüm.

“Kardeşin için üzgünüm,” dedim.

Dudaklarını benimkilere bastırdı, her dokunuş dudaklarımdan ayak uçlarıma kadar ürpermeme neden oluyordu.

“Seni test etmiyordum, Sarai.” Bir kere daha öptü.

“Ne yapıyordun o zaman?” Ben de öptüm ve ellerinin kalçalarıma doğru ilerlediğini hissettiğim zaman boynumu büktüm.

Beni kucakladı; kalçalarım geniş avuçlarındaydı. Parmaklarım sakallı yüzünde dolaşp, dudaklarım dudaklarına değmeden önce onlara dokundu.

Victor’un dudakları boynuma yapışırken, “Doğru zamanı bekliyordum,” dedi. Parmaklarımı saçlarına daldırdım.

Gözlerimi kapatıp bu karşı konulmaz hissin kollarına bıraktım kendimi. Odanın öbür ucuna doğru yürümeye

başladık, nereye gittiğimizi bilmiyordum ve umurumda da değildi. Bacaklarımı beline daha sıkı sardım, deri kemerinin soğukluğunu hissediyordum. Parmaklarımla gömleğinin düğmelerini yavaşça çözdüm.

Victor soruma cevap vermedi ama o da umurumda değildi.

Dudakları dudaklarımın üzerinde, ıslak dilinin içime yaydığı sıcaklıkla kendimden geçtim. Öpüşmemizi bölmeden bir ayağımı yere bırakıp iç çamaşırımı çıkardı. Ellerimi kaldırıp, tişörtümü çıkararak yere bıraktı. Ben de ellerimi kemerine uzattım, demirini delikten çıkarıp kemeri çabucak sıyırdım. Victor da pantolondan ve iç çamaşırından sıyrıldı. Hızla ve şehvetli nefes alıp verşi içimdeki ateşi iyice körükledi. Misafir yatak odasına giden yolu aramak istemiyormuş gibi beni direkt bir duvara dayadı. Karşı koymadım. Yeterince beklemiştik zaten.

Penisinin içime girdiğini hissettim ve sonuna kadar girmesi için beni biraz kaydırды, ani bir zevk dalgasının kasıklarımın bütünü vücuduma yayıldığını hissettim. Boynum istemsizce döndü, kafam duvara doğru eğildi. Gözlerimin içi yanıyordu. Kalçalarımın arasındaki ıslak sıcaklığın verdiği o muhteşem ürperti...

Sırtım serin duvara dayalı, penisi bir kere daha en dibine kadar içime girdi, bir süre öyle durdu. Yavaşça gözlerimi açtım, göz kapaklarımı güçlükle kontrol ediyordum. Onun da bana aynı iştahlı gözlerle baktığını gördüm. Keskin, kısa ve hızlı soluk alıp veriyordum. Ellerim belini sıkı sıkı sarıyor, parmaklarım sırtındaki kasları kışkırtırcasına sıkıyordu.

Nefes nefese, “Bunu o kadar zamandır istiyordum ki...” dedim.

“Bilemezsin...” diye cevap verdi ve beni öyle bir öptü ki neredeyse uzuvlarımı kontrol edemeyecek hale geldim. Penisi içime tekrar girmeden önce ayaklarımı beline daha sıkı sardım. Kalçalarını benimkilere doğru ittirirken elleri kasıklarımıdaydı, içime her girişinde karınmda ufak patlamalar oluyordu sanki.

Sırtım hafif yana kaydı, göğüslerim tam önüne geldi ve Victor meme uçlarımdan birini emmeye başladı. Üstümde tutunabileceğim bir şey bulabilmek için ellerimi kaldırdım ama bulamadım. Bu sefer de kalçalarına verdiğim ağırlığı azaltmak için ellerimi indirip boynuna dolayarak kalçalarımı serbest bıraktım. Dalga gibi bir öne bir arkaya sallanmaya başladım, kesik kesik nefes alıp inliyordum. Vücudunun her bir parçasını içime almak istiyordum. Dili dilimle dans ediyor, inlemeleri bütün vücuduma yayılıyordu.

Aniden ve çok şiddetli boşaldım, kaslarım gevşemeye başladı. O da birkaç saniye sonra boşaldı, içime boşalırken kalçalarım güçlü ve geniş avuçlarında, pozisyonumuz değişmeden bir süre durduk.

O an, yaşadığımız şeyin sonuçlarını daha az umursayamazdım. Ama sadece o an...

Beni yatak odasının içinden geçirip direkt banyoya taşıdı. Köşeye ayaklarımın üzerine bırakıp bacaklarımın arasında durdu.

“Endişelenme,” Alnımdan öpüp kabinin uzun cam kapısını açtı.

Kafam karışmıştı, “Ne hakkında?” diye sordum.

Suyu istenilen sıcaklığa ayarlamak için musluğu açtığı zaman musluk gıcırdamaya başladı. Köşeden uzun ve kaslı vücudunun hareketlerini, kalçalarının üzerinde şairane biçimde uzanan kaslarının arasındaki kıvrımları, yürürken sertleşen ayak kaslarını seyrediyordum.

Tekrar bana doğru geldi, tişörtünü kaslı kollarının arasından çekip çıkardım.

“Hamile kalmayacaksın,” dedi ve duşa doğru kendisini takip etmemi istedi. “En azından benden.” diye ekledi.

Bir an düşündükten sonra konuyu uzatmadım.

Kabinin kapısını kapatıp saçlarımı yıkamaya başladı. Yanımda olmasının, büyük bir dikkat ve arzuyla vücudumu keşfeden ellerinin tadını çıkarmaya başladım.

Uzunca bir süre, Victor’un hiç düşünmeden, pişmanlık dahi duymadan bir sürü insanı öldürmüş bir tetikçi olduğu hiç aklıma gelmedi. Tabii kendimin de, sadece birkaç saat önce birilerini öldürmüş bir katil olduğunu unutmuştum.

Birbirimiz için yaratılmış gibiydik, başta birbirine uymuyormuş gibi görünen ama sonunda hiç beklenmedik bir şekilde yan yana düşen iki yapboz parçası gibi...

10. BÖLÜM

Victor

Fredrik'in hizmetçisi eve sabahın erken saatlerinde geldi. Şafaktan hemen sonra uyanmıştım, hizmetçi eve girdiği zaman arka taraftaki taşlı yolda kahvemi içiyordum. Oturma odasına girdiğinde cam kapıdan beni görüp yanıma geldi.

İspanyolca, "Kahvaltı ister misiniz, beyefendi?" diye sordu.

Sonraki işimin dosyalarını dökme demirden yapılma kahve masasının üzerine bıraktım.

"Teşekkürler, kahvaltı yapmayacağım." diye cevap verip oturma odasında beni arayan Sarai'a baktım, "Ama o yapacak."

"Ne yapacağım?" diye sordu cam kapıyı açarken. Çıplak ayaklarıyla taşlı yoldan yürüdü, yine Fredrik'in bir tişörtü vardı üzerinde, benimkiler yerine onun tişörtlerinden birini giymesi beni gerçekten rahatsız ediyordu ama yanımda, üstümdekilerden ve bol bir koşu şortundan başka hiçbir şey yoktu. Uzun, kestane rengi saçları yataktan yeni kalkmış olduğu için dağılmıştı.

Kucağıma oturdu, ben de sağ elimi kalçasına attım. “Kahvaltı,” diye cevap verdim.

Başını omzuma yaslamadan önce gerinip esnedi. Kucağımda dengede durabilmesi için sol elimi de belinin arkasına attım. Yeni yıkanmış derisinin ve saçlarının kokusu hormonlarımı tetikliyordu.

Muzip bir ifadeyle yemeği reddettiğini belirtti.

“Yemen lazım,” diye ısrar ettim.

Kafasını omzumdan kaldırdı, bir an düşündükten sonra hizmetçiye döndü. “Zahmet olmayacaksa bir şeyler atıştırırım,” dedi İspanyolca.

Sarai’in onuna kendi dilinde konuşması hizmetçiyi bir an şaşırtsa da şaşkınlığını çabucak atlattı.

Başıyla selam verip içeri geçti.

Ardından “Sanırım bu soruyu çok geciktirdim,” dedi Sarai. “Buradan nereye gideceğiz, Victor? Ne yapacağım ben?”

Yaptığı şeyden sonra Los Angeles’ta olduğunu öğrendiğim andan beri bunu düşünüyordum. Gözlerimi havuza diktim, düşünceler içinde kaybolmuş, kafamdaki sorulara cevap bulmak için son çırpınışılarımı gerçekleştiriyordum. Ama her zamanki gibi cevapsız kalmışlardı. Tek bir tanesi hariç hepsi.

“Sarai,” dedim tekrar ona bakarak, “Eve gidemezsin. Seni Arizona’ya geri gönderdiğim gün bunu anlaştım. Durum şimdiki kadar vahim değildi ama artık işler değişti, eve dönmen mümkün değil.”

“O zaman seninle kalıyorum,” diye cevap verdi. Hayatımda ilk defa böyle bir duruma karşı çıkamayacak haldeydim. Daha büyük bir parçam, aciz, insani yanımla Sarai’in yanımda kalmasını istiyordu ve bunun için her şeyi yapardım.

Ama kolay olmayacağını da biliyordum.

Elimi yumuşak bacağında gezdirirken, “Evet,” diye cevap verdim, “benimle kalıyorsun, ama anlayan gereken çok şey var.”

Kucağımdan kalkıp bir eli karnında, diğeri dirseğine dayalı halde önüme dikildi. Parmak uçlarını kayıtsızca yüzüne değdirdi, boşluğa bakıyor gibiydi. Sonra gözlerinde kafasının karıştığını belli eden bir ifadeyle bana baktı, “Bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim. Ardından bir şey çıkacak gibi... Dün gece aramızda olanlara ya da ayrıldığımız dönemden beri yaşananlara rağmen hâlâ yanında kalmama izin verebileceğini düşünmüyordum.”

Küçümseyici bir gülümsemeyle, “İşleri zorlaştırmamı mı istiyorsun?” diye sordum. O da karşılık olarak gülümsemedi, elleri iki yanına düştü. “Tabii ki hayır. Sa-sadece...”

Bacak bacak üstüne attım. “Böyle bir duruma düşebileceğimi ben de hiç tahmin etmemiştim,” dedim. “Sana yalan söyleyemem, o yüzden de işlerin böyle yürüebileceğini düşünüyorum diyemem. Büyük ihtimalle, yürümeyecek zaten ve bunu anlayan gerek.” Bu sözlerim üzerine Sarai’in yüzü aniden düştü, cesaretinin söylediğim şeyler yüzünden kırıldığını anlayabiliyordum. “Tarzımı değiştiremem,” diye devam ettim, “Sadece bildiğim,

hatta en iyi yaptığım şey bu olduğu için değil, değişmek istemiyorum da." Direkt gözlerinin içine baktım, "Yaptığım şeyi yapmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Ben de zaten vazgeçmeni asla istemem," diye parladı Sarai. En yakınında duran sandalyeyi alıp önüme yerleştirdi ve oturdu. "Tek isteğim, Victor, seninle kalmak. Ne istersen yaparım, ama bana her şeyi öğretmeni..."

Elimi kaldırıp onu susturdum.

"Hayır, Sarai, bunu da yapmayacağım. Öyle kolay değil." Yüzü karardı, başka yöne bakmaya başladı, teklifini reddettiğim için şaşırmişti, "Daha önce de söylemiştim, ben bizzat böyle bir hayat için yaratılmışım. Yaptığım şeyleri öğrenmek için hayatının geri kalanını harcaman gerek ve bunu yaparsan bile yeterince iyi olamazsın."

"O halde ne yapmam gerek?" diye sordu, sesinde hissettiği kızgınlığın izleri vardı. "Nereye gidersen oraya gelmek istiyorum ama öylece hiçbir şey yapmadan oturmak, sen dışarıda adam öldürürken plajda oturup martini içmek istemiyorum. İşe yaramazın teki değilim, Victor, bir şeyler yapabilirim."

"Evet, yapabileceğin çok şey var," deyip konuşmasını kestim, "Ama benim yaptığımı yapabilmen mümkün değil. Neden bu kadar ısrar ediyorsun?" Cevabı öğrenmeyi o kadar istiyordum ki sorunun sonlarına doğru sesim yükselmişti.

Çıplak bacaklarına düşen elleri *şlak* diye bir ses çıkardı. "Çünkü istiyorum."

"Peki ama niye?"

İki elini kaldırdı, "Çünkü keyif alıyorum. Anladın mı? Keyif alıyorum!"

Bu çıkışından şok olmuş halde birkaç kere gözlerimi kırptım. Doğrusunu söylemek gerekirse söylemesini beklediğim son şey buydu. Bir parçam Sarai'in insan öldürdüğü günün gecesinde yatağında rahatça uyuyabilecek kadar yetenekli olduğunu düşünüyordu ama öldürmekten keyif alabileceğini hiç düşünmezdim.

Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu.

Sandalyemden kalkıp yanma gittim, yüzüne bakmaya başladım. "Öldürmekten keyif mi alıyorsun?" diye sordum, aslında sorudan çok bir yorumdu. "Yani birini öldürmek zorunda kalırsan, hiç düşünmeden yapar mısın?"

Gözlerini kapatarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Herhangi bir adamı herhangi bir sebepten dolayı öldürmem, Victor, sadece hak edenleri."

Adamlar mı? Sarai'in bu yönü beni daha fazla rahatsız etmeye başlamıştı. Ağzından çıkanı kulağının duyup duymadığını merak ediyordum. Adamlar. İnsanlar değil de *adamlar*...

Düşünceli düşünceli kafamı sallayarak çekilip tekrar sandalyeye yaslandım. "Devam et," dedim.

O da arkasına yaslandı, iki ayağını yukarı çekti, dizleri aynı yöne büküldü. "Hamburg gibi adamlar. Javier Ruiz, Luis, Diego gibi adamlar... Dün gece öldürdüğüm koruma gibi adamlar... Hamburg'un yaptıklarını bile bile onunla çalışan William Stephens gibi adamlar... Javier'le

beraberken partilerinde karşılaştığım John Lansen gibi adamlar..." Göz göze geldik, "Boğazlarının kesilmesini hak eden adamlar işte."

Sözcüklerinin ağırlığı, yüzündeki kararlılık bir anlığına beynimi felce uğrattı. Artık yanımda benzer şekilde kan arzulayan bir değil de iki insan olması mümkün müydü? Tam ikisinin yüzü gözlerimin önünde yan yana canlandığı zaman Fredrik'in arabasının sesini duydum. Sarai'la aramızdaki yoğun duygulanım bozuldu ve ikimiz de yukarıya baktık.

Birkaç dakika sonra Fredrik, üzerinde siyah pantolon ve tasarım bir tişörtle yanıma geldi. Günün gazetesini masaya attı, "Buna bir bakmak istersiniz." dedi. Bir an Sarai'a bakıp, "Kıyafetlerim yakışmış bu arada," diye ekledi.

Fredrik'e şöyle bir baktım ama ikisi de fark etmeden kıskançlığımı yutmak zorundaydım.

Sarai'la gazeteye bakmaya başladık, gazeteyi ben tutuyordum. Fredrik'in kastettiği yazıyı görene kadar sayfaları çevirdim.

Los Angeles'ta bulunan lüks bir otelde silahla vurulmuş dört ceset bulundu. Cesetlerden yalnızca ikisinin kimliği belirlendi, biri yirmi üç yaşında, Dahlia Mathers, diğeri de yirmi yedi yaşında, Eric Johnson, ikisi de Arizona'da bulunan Lake Havasu Şehri'nden.

Birkaç cümle aşağıda da şunlar yazılıydı:

Sarai Cohen, o da Lake Havasu Şehri'nden, sorgulama için aranıyor.

Otele girerken hangi ismi kullandığının bir önemi olduğunu düşünmüyordum – yüzü neticede aynıydı.

Okumayı bitirmeme fırsat vermeden Sarai gazeteyi elimden çekti.

Arkadaşlarının haberinden dolayı yüzü kararırken, “Olamaz ...” diye inledi. Benimle göz göze gelmeye çalışıyordu ama çabucak yanlış okumuş olabileceğimizi düşünerek tekrar gazeteye döndü. “Onlara Los Angeles’tan ayrılmalarını söylemiştim...” Tekrar göz göze geldik, yemyeşil gözleri çaresizlik ve tiksintiyle doluydu.

Ayağa kalktım.

Gazeteyi alıp ikiye katladı, beni yumruklamaya başladı.

“Dahlia’yla Eric’i öldürdüler!” diye gürledi. “Öldürdüler!”

Gazete elinden kayıp yere düştü.

Fredrik bana bakıyor, söyleyeceklerimi ya da yapacaklarımı bekliyordu. Konuşmuyordu ama bir şeyler söylemek istediğini anlıyordum.

Ellerimi omuzlarına attım, “Sarai, ben halledeceğim.”

Dönüp bana baktı, saçları havalanıp tekrar omuzlarına düştü, her tarafından öfke akıyordu.

“BENİM YÜZÜMDEN ÖLDÜLER! LYDIA GİBİ!”

Kendisini sakinleştirebilmek için önüne geçip omuzlarını daha fazla sıkmaya başladım, yerinden kalkmasını istemiyordum.

Daha içten gelen bir ses tonuyla, "Halledeceğim," diye tekrarladım. Öne doğru eğildim. Gözlerimin içine bakıyordu. "Bunu senin için yapacağım, Sarai. Hamburg ve Stephens bu hafta içinde ölmüş olacaklar."

Onu kaybetmiştim. Gözleri bana dönüktü ama aslında beni hiç görmüyor, uzaklara bakıyordu. Göğsü hızlı ve düzensiz bir şekilde kalkıp iniyordu. Gözbebekleri küçülmüş, gözlerinin yeşili kararmıştı.

Ürkütücü bir sakinlikle, "Hayır," dedi, "Hiçbir şey yapmanı istemiyorum."

Aniden geri çekildi, ellerim omuzlarından kayıp düştü.

"Senin için yapacağım," dedim. "Ben..."

İki adım daha geri çekilip bana sırtını döndü, yüzü havuza dönük yürümeye başladı, "Hayır dedim!" Hiç tereddüt etmeden, "Ben yapacağım," dedi, "Onları ben öldüreceğim ve senin bu işe karışmanı istemiyorum."

"Sanmıyorum"

Kafasını çevirdi, karanlık gözleri gözlerimi deliyordu. "Birini bile öldürürsen seni asla affetmem. Bu iş benim, Victor! Bana bu kadarını ver!"

"Sarai, bu adamları öldüremezsin." Ona doğru yürüdüm, "Bu işte ölen tek kişi sen olursun. Yeterince yetkin de..."

"Umurumda bile değil!" Kararından vazgeçmesi imkânsız gibi görünüyordu. Tekrar bana doğru yürümeye

başladı. “Ya bana yardım edersin ya da kendim bir şekilde hallederim. Benim yüzümden öldüler, senin, Fredrik’in ya da bir başkasının yüzünden değil. Sadece benim. Öğret bana. Ne yapmam gerektiğini göster. Benim gibi biri için en uygun yöntemi anlat. Yardım et yoksa kendi kendime yapmaya çalışırken ölürüm. Gerisi umurumda değil.”

Başımı salladım, “Hayır... yapamazsın.”

Pes edip önümden geçti, gidiyordu. Gitmesine izin veremezdim. Veremezdim çünkü söylediği şeyi yapacağını bilecek kadar tanıyordum onu.

Bileğinden tuttum, cam kapıya doğru niyetlendiği yürüyüşünü yarıda kestim. Fredrik biraz uzaklaştı, yüzünde garip, yalnızca şaşkınlık diyebileceğimiz bir ifadeyle bizi seyrediyordu.

“Beni bırak!”

“Gitmiyorsun.” Direnmeye başlayınca öteki bileğini de tuttum.

Öfkesini benden çıkarmak, yüzüme haykırmak, Hamburg ve Stephens’a öldürmeden önce savuracağı bütün lanet ve küfürleri bana yıkmak istiyor ama yapamıyordu. Öfkesi her zamanki gibi kendini kaybetmesine sebep olmuştu. Derken gözyaşlarına boğuldu.

Bir keresinde bana öfkelenildiği zaman hep ağladığını söylemişti.

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Tekrar benden kurtulmaya çalıştı ama sakinleştirmeyi umarak bileklerini acıtacak kadar sıktım.

“Victor lütfen! Sadece şu siktiğimin eğitimini ver, lanet olsun! Sadece o ikisini öldürmek için bile olsa! Senden sadece bunu istiyorum! Bir daha yardım istemeyeceğim! LÜTFEN!”

Sonunda debelenmekten vazgeçip kendini göğsüme bıraktı. Ellerimi küçük bedenine sardım, kafasını göğsüme bastırıp çenemi saçlarına dayadım. Göğsünden hıçkırık sesleri geliyor, tüm vücudu titriyordu. Üzütüsünden ya da çektiği acıdan dolayı değildi ağlaması, iki arkadaşının -belki Lydia’nın da- kendisi yüzünden öldüğünü düşündüğü için duyduğu öfke ve tiksintiden dolayı ağlıyordu.

Fredrik bana baktı ve yüzündeki sakin ifadenin ne anlama geldiğini anladım. Sarai’a istediğini vermem gerektiğini düşünüyordu.

Beni ikna edense Fredrik’in düşündükleri değil, Sarai’ı koruma isteğimdi, sonunda ölecek olsa bile...

İki kötünün iyisini seçmek zorunda kaldım.

“Sana yardım edeceğim.”

11. BÖLÜM

Sarai

Bir hafta içerisinde bana ikinci kez ihanet eden gözyaşlarımı tutmaya çalışarak kafamı Victor'un göğsünden kaldırdım.

"Onları öldürmeme mi yardım edeceksin?"

Kafasını salladı. "Evet."

Kısaca "Sağ ol." dedim.

Kalkıp hafifçe dudaklarından öptüm.

Kapının önünde duran hizmetçi arkamızdan "Kahvaltı hazır." dedi kısık ve şefkatli bir sesle.

Bize karanlık ve meraklı gözlerle bakıyordu, muhtemelen olanları içerden duymuştu.

Fredrik hiçbir şey olmamış gibi otuz iki dişini göstererek, "Marta dünyanın en iyi çırpılmış yumurtasını yapar," dedi, "Domuz yağında pişirir." Parmaklarını dudaklarına götürüp öptü. "Amerikan mutfağını seviyorum!"

Akabinde Marta'nın peşinden gitti, arkasına dönüp bize bakarak, "Yine de sanırım çırpılmış yumurtanın

domuz yağında pişirilmesi güneye özgü bir şey, değil mi?" diye sordu. Victor omuz silkti.

Hepimiz mutfağa girdiğimizde, "Pekâlâ, Marta zaten tam Alabamalı değil," diye devam etti, "ama tam bir Alabamalı gibi yemek yapıyor."

Fredrik'le Victor yemekler hakkında konuşmaya devam etti, bunu olanları kafamdan atmam için yaptıklarını biliyordum. Yine de Eric'le Dahlia'nın yüzleri gözlerimin önündeyken başka bir şeyi umursayamazdım. Cezalandırılıyordum, bunun farkındaydım. Hayat tarafından... Belki de kader tarafından... Kimin ya da neyin tarafından olduğunu bilmiyordum, bildiğim tek şey onları hayata döndürebilmek için her şeyi yapabileceğimdi.

Üçümüz de Fredrik'in camdan yapılmış mutfak masasına oturduk. Fredrik'in servise başlamadan önce yemeği Marta'ya tattırmasını, tam Victor Faust El Kitabı'ndan alınan paranoyakça bir teknik olduğu çok belli olduğu için neredeyse komik buldum.

Sürekli konuştuğumuz için gayet yavaş ilerleyen kahvaltıdan sonra Fredrik Marta'ya izin verdi. Victor'la İsveççe konuşmaya başladıktan sonra yapmıştı bunu. Konuştuklarını anlamamaktan nefret ediyordum ama bunu muhtemelen Marta orada olduğu için yapıyorlardı.

Marta eşyalarını ve çantasını toplayıp bize veda etti ve Fredrik'e çalışmamasına rağmen tam yevmiye verdiği için teşekkür etti.

Marta çıkıp kapıyı kapattıktan sonra, "Ne konuştunuz?" diye sordum. Kahvaltım bittiği için çatalımı tabağa bıraktım.

Fredrik bir yudum portakal suyundan içti, "Konuşulacak çok şey var" dedi, "Marta'nın kulak misafiri olmaması lazım." Gülümsedi. "Çünkü belli olmasa da burada konuşulan her şeye kulak kabartıyor."

"O halde neden sadece İsveççe konuşmaya devam etmediniz?" diye sordum.

"Sen İsveççe biliyor musun?" diye araya girdi Victor.

"Hayır."

Su içtiği bardağı masaya bıraktı, "Pekâlâ, konuştuklarımız seni de ilgilendiriyordu," dedi.

Gülümsedim. Onlardan biri olduğumu ilk defa hissediyordum. Birkaç dakika sonra temizlenip üzerine iş anlaşmaları ve fotoğraflar konulmuş masanın etrafında üçümüz oturuyorduk. Bir yandan bunun gerçek dışı olduğunu düşünüyordum, hava durumundan konuşuyor-muşuz gibi sorgu ve cinayet gibi konulardan konuşuyor-duk. Ama hayatımda ilk defa bir yere *ait* olduğumu da hissediyordum. Artık karanlıkta yürüyüp ışığı arayan biri değildim. Ait olduğum yerdeydim. Victor'laydım ve benim için hayatta bundan daha önemli hiçbir şey yoktu.

Sonunda Victor'laydım.

Victor'la Fredrik'in Los Angeles tepelerinde bulunan evini öğleden sonra geç saatlerde terk edip New Mexico, Albuquerque'ye doğru yol almaya başladık. Yolda Victor'u durdurup yeni kıyafetler, ayakkabılar, takılar ve makyaj malzemelerine birkaç bin dolar harcadığım bir alışveriş merkezine girdim, her şeyim Arizona'da ve Los

Angeles'taki otelde kalmıştı. Arka koltuğu poşetlerle ve ayakkabı kutularıyla doldurdum ama yolculuğun dokuzuncu saatinde bu kadar şey almanın pişmanlığını yaşamaya başladım. Tek isteğim arka koltuğa geçip uyumaktı ama Victor'un siyah Cadillac CTS'nin ön koltuğunda, başım pencereye dayalı iki büküm kalakalmıştım. Victor Birlik'ten ayrıldığından beri özel uçaklarla seyahat etmiyordu. Parasını harcamak isterse tabii ki onlara binmeye devam edebilirdi ama Birlik'in ölüsünü istediği bir adam olarak Niklas'ın kendisine erişmesini sağlayabilecek bazı lükslerden feragat etmesi gerekiyordu.

Açıkçası böyle lükslerden feragat etmek yaşamaya alışkın olduğu milyon dolarlık evlerden de feragat etmesi anlamına geliyordu. Albuquerque'deki evi East Coast'ta okyanusa bakan evine kıyasla çok daha sadeydi. İki tarafında ağaçlar bulunan kötü bir yola saptığımız zaman, çocukken legolarla yaptığım evleri andıran, orta büyüklükte, yüksek duvarlı, badanalı kutu gibi bir ev gördüm. Kapıya doğru giden bembeyaz kumsursuz yolu ve evin doğusunu saran lüks peyzajı gördüğüm zaman bütün lükslerden feragat etmemiş olduğunu anladım. Daha da ilginç, içeri girdiğimiz zaman evin en az Fredrik'in evi kadar lüks olduğunu gördüm, yalnızca modern bir bekâr evinden ziyade daha çok güneybatı evleri gibi döşenmişti. Kızıl, kahverengi ve sarı renkleri ağırlıktaydı, içerden bakıldığı zaman evi çok daha geniş gösteren koyu renkli ahşap kalaslarla ve kirişlerle tutulan yüksek bir tavanı vardı.

Elimdeki poşet yığnını oturma odasında yere bırakırken, “Tartışmasız her zaman en iyi temizlikçileri tutarsın,” dedim.

Arkamda arabadan getirdiği poşetleri açık kahverengi deri koltuğun üzerine bırakırken “Bu sefer öyle değil,” dedi.

“Gerçekten mi? Ama çok temiz burası. Uzun zamandır gelmiyorsundur büyük ihtimalle.”

“Yaklaşık dört ay oldu.” Yüzüme baktı. “Beğendin mi? Umarım beğenmişsindir çünkü yeni evin burası.”

Yüzüme ani bir gülümseme yayıldı.

Gömleğinin düğmelerini açtı, üstünden çıkarıp kahverengi deri bir sandalyenin üzerine bıraktı. İyice aydınlatılmış koridorda yürürken kaslı vücudunun hareketlerini gizlice seyrederek onu takip ettim.

“Elbette sonsuza kadar burada kalmayacağımızı biliyorsun.” Geniş bir yatak odasına girdik. “Ama en azından *şimdilik* evimiz burası.”

Pantolonunu çıkardı ve bakmamak için kendimi zor tuttum, gittikçe zorlanıyordum.

“Gel,” dedi, içinde kabaranı gizleyemeyen siyah iç çamaşırıyla duruyordu.

Gergince yutkundum, bu ani gerginliğin nereden geldiğini bilmiyordum. Ona doğru yürüdüm. Kasıklarımda ani bir spazm oluştu, onun da sebebini anlayamadım. Sanırım bilinçaltım olacakların farkına bilincimden daha önce varmıştı. Sebebi ya buydu ya da aklım olmasını istediğim şeyden kaçmaya çalışıyordu.

Kafamı yana eğip merakla Victor'a baktım.

Dikkatlice, "Aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum," dedi, "ama bitmesini istemediğimden eminim. Ne olursa olsun."

"Aynı şekilde hissediyorum."

Meselenin nereye varacağını tam kestirememiş halde kafamı öbür yana eğip, "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Çabucak kafasını salladı. "Hayır hayır, hiçbir sorun yok."

"Peki... Sana âşık olup yakana sülük gibi yapışacağımı düşünüyorsan endişelenmene gerek yok."

"Bana âşık değil misin?" diye sordu ve sorusunda basit bir meraktan çok daha fazlası gizliydi.

"Hayır, değilim Victor."

Anlayışla kafasını salladı, "Güzel. Çünkü ben de sana âşık değilim."

Böyle bir durumda kelimelerin ne anlama geldiğini ikimizin de bildiğimizi sanmıyordum. İkimiz de aynı şeyi söylüyorduk ama tamamen karmaşık ifadelerle...

"Ama... hı hı..." dedim parmaklarımı arkamda kenetleyip tavana bakarak. Ayaklarımı gergince kumda oynatır gibi uzattım ve durup gözlerine baktım. "Ama şey... başka biriyle yatmazsan memnun olurum. Başkasıyla yatmanın... Hoşuma gideceğini sanmıyorum."

Tekrar kafasını salladı. "Katılıyorum," dedi, "Seni başka bir adamla yakalasam onu öldürürüm sanırım."

Tıpkı onun yaptığı gibi kafamı birkaç kere salladım.

"Kesinlikle," dedim. "Aynı şey senin için de geçerli."
"Anlaştık."

Aramızda birkaç saniyelik garip bir sessizlik oldu ve o esnada dört köşesinde uzun ahşap direkler bulunan çift kişilik yatağı inceledim.

Akabinde gözlerimi tekrar bana yaklaşan Victor'a çevirdim. Parmakları tişörtüme uzandığı zaman ellerimi kaldırdım, tişörtümü çıkardım.

"Ayrıca sülük gibi yakama yapışmandan rahatsız olacağımı sanmıyorum." Parmakları iç çamaşıma doğru kaydı, "Aklında bulunsun."

"Gerçekten mi?"

İç çamaşırimi çıkarmak için önümde çömeldi. Bir an öylece durdu, kafası belimin hizasında bana baktı.

"Evet," diye cevap verdi. "Tabii ki işimi yaparken önüme çıkamazsın."

"Evet, Tabii ki," dedim ve tam leğen kemiğimin üzerine öpmeye başladığı zaman tenim ürperdi. "İşini yaparken asla ortalıkta gözükmem," dedim. Biraz daha eğilip başparmaklarıyla vajinamın dudaklarını araladığı zaman ellerim titremeye başladı.

İşini daha rahat yapabilsin diye bacaklarımı araladım.

"Ama işini yapmak için seyahat ederken beni çok uzaklarda bırakmak yok," diye cevap verdim parmaklarımı saçlarına daldırırken, soluk alıp verişim hızlanıyordu. "Ev kadını olmak istemiyorum, anlıyorsun değil mi?"

Dilinin klitorisime değmesiyle beraber nefesim aniden kesildi – güçten düşmüş gibiydim, kasıklarımındaki kaslar her geçen saniyeyle eriyor gibiydi.

“Evet, elbette ne yapmam gerektiğinin farkındayım,” dedi ve vajinamın ıslak dudaklarını yalamaya devam etti. Başımı arkaya atıp, saçlarını daha çok çekmeye başladım. “Gittiğim her yere geleceksin. Böylece gözüm arkada kalmaz.”

“Gözün arkada kalmaz mı? Tabii ki.” Kötü bir cevaptı. Düşündüğüm tek şey kasıklarımın arasındaki kafası ve içimde aleve dönüşmeye başlayan kıvılcımlardı.

Sırtüstü yatağa atmadan önce beni iki eliyle kalçalarımın taşıyıp bir süre var gücüyle tekrar vajinamın dudaklarını yaladı.

Bacaklarım kendime doğru çekilmiş halde kendimi tamamen anın tadını çıkarmaya bırakmadan evvel gördüğüm son şey bacaklarımın arasındaki kafasıydı.

12. BÖLÜM

Sarai

Eğitimim iki gün sonra başladı ama beklediğim şekilde değil. Aslında ne beklediğimi bilmiyordum ama böyle bir şey beklemediğim açıktı.

Santa Fe'ye bir saat uzaklıkta bulunan bir dövüş sanatları ve vücut geliştirme merkezinin önüne arabayı park ederken, "Ne yapıyoruz burada?" diye sordum.

"Krav Maga," dedi Victor. Bilmediğim bir dili konuşuyormuş gibi boş gözlerle yüzüne baktım. Arabanın kapısını kapattı, binanın girişine yöneldik. "Vaktimin tamamını sana bir şeyler öğreterek geçiremem. O yüzden haftanın üç günü seni buraya çalışmaya getireceğim. Kısa sürede Krav Maga'ya dair çok şey öğrenirsin. Savunma odaklı bir-"

Kapıya varmadan hemen önce, "Ne?" diye çıkıştım. "Karanlık bir otoparkta gasp edilmiş zavallı genç bir kız değilim ben Victor. Savunma dersleri istemiyorum. Öldürmeyi öğrenmek istiyorum."

Sakince “Öldürmek işin kolay yanı,” dedi, kapıyı açtı, önden girmemi işaret etti. “İşin zor kısmıysa o noktaya kendini öldürtmeden varmak.”

Güldüm. “Yani en başta herifin birinin taşaklarına vurmayı öğrenmemi mi istiyorsun? İnan bana bu konuda gerçekten çok iyiyim.”

Dudaklarına tatlı bir gülümseme yayıldı.

Tam o anda geniş salondan uzun boylu, kaslı bir adam bize doğru geldi. Duvar boyunca güneş ışığının içeri girmesini sağlayan pencereler sıralanmıştı. İki ayrı grup dönüşümlü olarak sırayla antrenman yapıyordu, zemine yayılmış devasa siyah bir minderin etrafına hilal şeklinde dizilmişlerdi.

Siyah tişörtlü adam devasa elini Victor’a uzattı. “Ne kadar oldu? Üç yıl? Dört mü yoksa?”

Victor adamın elini sertçe sıktı.

“Yaklaşık dört, sanırım.”

Adam bir an bana baktı, Victor da beni takdim etti.

“Spencer, bu Izabel. Izabel, Spencer.”

Adam elini uzattı, “Memnun oldum,” dedi.

Ben de uzattığı eli çekinerek sıktım. Birbirlerini tanıyorlardı demek... Bu durumdan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyordum. Birden kuruntu yaptığımı fark ettim ve gülümsemeyi tercih ettim.

Victor bana dönüp “Spencer’dan iyi savunma eğitmeni yoktur. Emin ellerdesin.” dedi.

Spencer öyle kocaman gülümsedi ki ağzını biraz daha açsa başımı yiyebilirmiş gibi geldi! Aşırı kaslı kollarıyla Victor'un önünde duruyordu, ellerini birbirine kenetlemişti. Teninin altından uzanan kalın damarları bir vücut geliştiricinininkini andırıyordu ama bu adam o kadar da kaslı değildi. Sadece benden daha iriydi, gözümü korkutan da buydu.

Spencer'a "Bize bir dakika müsaade eder misin?" diye sordum.

"Tabii ki."

Victor'a attığı kısa bakış gözümünden kaçmadı.

Victor'u elinden tutup öbür tarafa çektim. Arka taraftan birbirini mindere atan insanların ve başlarında "Tekrar yapın" gibisinden emirler yağdıran eğitmenin sesleri geliyordu.

"Victor, bunun sadece zaman kaybı olacağını düşünüyorum. Beni buraya neden getirdiğini anlayamıyorum. Bunları senden öğrenmek istiyorum, otobüs boyutlarında bir adamdan değil." Fısıldayarak konuşmama rağmen Spencer'ın duymamış olduğunu umarak omzumun üstünden baktım.

"Bir saat içinde Fredrik'le buluşmam lazım," diye cevap verdi.

"Ha, yani beni bakıcıya bırakıyorsun öyle mi?" İnamayarak ve tabii ki öfkeyle başımı sallayarak yüzüne baktım.

"Hayır, mesele bu değil."

“Ama ben senden öğrenmek istiyorum,” diye tekrar ettim, sözcükleri vurgulayarak konuşuyordum.

İçini çekip kafasını salladı, bana kızmış gibi görünüyordu.

“Disipline dair hiçbir şey yok sende,” dedi. “Yok. Tıpkı kardeşim gibisin.” Bu sözcük gururumu incitti. “İstediğim en ufak şeyleri bile itiraz ederken ben sana nasıl bir şeyler öğreteyim ki?”

Birden çocuk gibi davrandığıma pişman oldum.

Boyun eğmişçesine nefes verdim, “Özür dilerim,” dedim. “Sadece senle çalışacağımı hayal ediyordum.”

“Çalışacağız,” diye cevap verdi güven vermek için elini omzuma koyarak, “ama şimdi temel şeyleri öğrenmen lazım. Bu işi yapmanın en iyi yolu bu.”

Aynı boyun eğmiş ifadeyle, “Peki, neden temel şeyleri sen öğretmiyorsun?” diye sordum. “Neden o olmak zorunda?”

Uzanıp dudaklarımın kenarına hafif bir öpücük konurdu, “Çünkü Spencer canını yakmaktan çekinmez,” dedi, şaşırdım. “Bense canını yakmak istemem. Öğrenmenin tek yoluysa gerçekmiş gibi çalışmak...”

Gözlerim daha çok açıldı. Başparmağımla omzumun arkasını işaret ederek, “Dur... yani şimdi şu iri yarı herif,” dedim, “bana gerçekten vuracak mı?”

“Evet. Ona bunun için para veriyorum.”

Ağzım şaşkınlıktan yere düşmüş gibi hissettim. Oda-
nın havası birden beni boğmaya başladı.

“Yapmak zorunda değilsin, Sarai, ama illa yapacak-
san da hakkıyla yapmalısın. Bunu hafife alma. Gerçek
hayatta sana saldıracak olan biri seni düşünmeyecektir,”
diye devam etti, gözlerimin içine düşünceli bir şekilde
bakarak. Çaresizce kendisini anlamamı ve ona güven-
memi istiyordu. “Ben seninle zamanı geldiğinde çalış-
maya başlayacağım. Ama işte o zaman, Sarai, sert ola-
cağım. Gerçek bir saldırgan nasıl saldırırsa ben de öyle
saldıracağım. Önce temeli alacaksın, benle dövüşebilmek
için kendini geliştireceksin ki ben de seni kendi elimle
eğitirken daha rahat hissedeyim. Anlıyor musun?”

Başımı salladım, “Evet, sanırım anlıyorum.” Gerçekten
de anlıyordum. En son ne zaman bir iş öncesinde bu ka-
dar gergin olduğumu hatırlamıyordum. Ama Spencer’ın,
şu kocaman herifin, her ne kadar Victor bana vurması
için kendisine para veriyor olsa da, tüm gücüyle saldıra-
cağını düşünmüyordum. Öyle bir şey yapsa zaten ölür-
düm muhtemelen...

Victor, “Kalmak istiyor musun?” diye sordu.

“Evet, istiyorum.”

“Güzel.”

Tekrar eğilip dudaklarımdan öptü. İnsanların içinde
bunu yapmasına çok şaşırdığım için geri çekildiği za-
man konuşamadım.

“Birkaç saat içinde gelip alırım seni.”

“Tamam.”

Konuşmamız bittikten sonra benimle çalışacağı için
heyecanlanmış gibi görünen Spencer’ın yanına gittik.

Bana yeni bir oyuncakmışım da benimle oynamak için sabırsızlanıyormuş gibi bakıyordu.

“Krav Maga öğrenmeye hazır mısın?” diye sordu.

Gözlerimi kaçırıp minderin üzerinde dövüşen insanlara bakarak, “Evet,” diye cevap verdim.

“Dayanabileceğine emin misin?”

Öz güvenimi tazeleyerek evet demek istiyordum. Çünkü her şeyden önce savunma derslerinin darbelerden kaçmaktan ve çılgık atarak insanlara orada olduğunu belli etmekten ibaret olduğunu düşünürdüm. Gözümde hep hayatı boyunca ölüm kalım savaşı vermemiş ortalama kadınların minderin üzerinde bekleyip eğitmenlerini birkaç “yardımcı” hareket sonrası yere sermeleri canlanıyordu. Ama Spencer’ın arkasında çalışan insanları, hareketlerindeki agresifliği ve şiddeti gördükçe bu savunma sanatının bambaşka bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım.

“Yeterince basit olmalı,” dedim. Ses tonum yeterince öz güvenli değildi.

Yüzünde gerginliğimi daha da arttıran alaycı bir ifade ve sesle. “Öyle diyorsan,” diye cevap verdi Spencer.

Yine de korkmuyordum. Gergindim evet ama korkmuyordum. *Hazırdım*. Hatta dört gözle olacakları bekliyordum. Victor’a ne olursa olsun yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum.

Bir de kardeşi gibi olmadığını...

Victor beni bırakıp gitti ve bir saatin sonunda o kadar yorulmuştum ki düz yolda dahi sendelemeden yürüyemeyecek haldeydim.

* * *

Spencer, "Her zaman saldırı ve savunmayı aynı anda yap," dedi, "ve asla altta kalma. Güreş değil bu, Izabel. Altta kalırsan ölürsün."

Nefes nefese ve sırtımdaki dayanılmaz ağrıyı bastırmaya çalışarak ayağa kalktım.

"Saldır," diye emretti, sesini iki saat geçmesine rağmen hâlâ bizi seyreden öğrencilere de duyurmak için yükseltti. "Saldırmazsan ben saldıracağım."

Yorgunluktan bitip tükenmiştim.

"Yapamam!" Pes edip kendimi mindere, popomun üstüne bıraktım. "Bu kadarı da fazla! Daha ilk günüm ve ilk gerçek kavgamı yapmış gibiyim. Bana ne yapacağımı ve nasıl vuracağımı gösterme meselesine ne oldu?"

"Yani sana yumuşak davranma meselesi demek istiyorsun, değil mi?"

"Evet! Açıklamalar nerede kaldı? Kurallar?"

Sırt ağrımdan ölmek üzereydim. Mindere uzandım, ellerimi kafamın arkasına yaydım ve tavanda parlayan ışığı seyretmeye başladım. Spencer ve şu siktiğimin eğitimi umurumda değildi. Sadece dinlenmek istiyordum.

Ayak bileğimden çekilirken tavandaki florasan lamba hızla hareket ediyormuş gibi geldi.

“Krav Maga’da kural yoktur,” dediğini duydum Spencer’in ama beni sürükleyenin Spencer olmadığını fark etmem yarım saniyemi aldı.

Açık kahverengi saçlarını kafasının arkasında atkuyruğu yapmış bir kadındı bu. Olanlardan dolayı kafam o kadar karıştı ki karnıma doğru gelen tekneyi göremedim. Acıyla çılgılık attım, bacaklarımla sırtım aynı anda mindere değerken ellerim karnımdaydı. Soluğum ciğerlerime tıkılmıştı.

Arkamdan bir yerlerden Spencer’in sesini duydum. “YETER!”

Kusacakmış gibi hissediyordum.

Vücudumun ortasını kasıp kavuran ağrının arasında Spencer’in sesinin her zamankinden daha yakın geldiğini fark ettim.

“Kalk,”

Kibarca elini uzattı. “Soluklanmana izin vereceğim,” dedi, “Bu Jacquelyn. Eşim.”

Bileğini tuttum, o da aynı şekilde bileğimi tutup beni çekti.

Yüzümü eksiterek, “Sizinle tanıştığıma memnun oldum,” dedim, “ya da en azından ayağınızla.”

Kadın sırtıttı.

“Adamın bana suyunu çıkarmam için bok gibi para saydı,” diye araya girdi Spencer. “Ama kadınları dövme gibi bir alışkanlığım olmadığı için, bu onuru eşime bırakmaya karar verdim, böylece paramı da alabilirim.”

Jacquelyn de "Öğrenmenin en iyi yolu bu," dedi. "Senin adam bu işi iyi biliyor. Sert mi? Evet. Yakın dövüş durumlarında insanın hayatını kurtarabilir mi? Kesinlikle evet. Peki ya bir örümcek gördükleri zaman korkudan zangır zangır titreyen minik orospulara göre mi? Kesinlikle ama kesinlikle hayır."

Soğuk bir sesle, "Ama ben onlardan biri değilim," dedim, "buna emin olabilirsiniz."

"Kanıtla o halde," dedi, ellerini yarım açarak ileri atıldı, "Krav Maga'da kural yoktur, unutmama. Saldırı ve savunmayı her zaman aynı anda yap. Hep agresif ol. Ve asla altta kalma."

"Evet, o kadarını anladım. Altta kalırsam ölürüm."

Dersin geri kalanında Jacquelyn beni epey *hırpaladı*. Victor sonunda beni almaya geldiği zaman, burnum ve dudağım kanıyordu, alnım çizilmişti ve sanırım dişlerimden birini kaybetmiştim.

Sonraki iki hafta boyunca her günüm bu şekilde geçti.

İş kavramamsa çok uzun sürmedi. Spencer doğuştan yetenekli olduğumu ve çocukken bebeklerle oynayacağıma bunlarla uğraşsaydım şimdi onun yerinde olacağımı söylüyordu.

Olanlara dair hiçbir fikri yoktu...

Her geçen gün daha da güçleniyor, tekniğimi hızla iletliyordum. Bir keresinde Jacquelyn'i incittim bile – dirseğimi kaburga kemiklerine gömdüm. Kırdığımı düşünüyordum ama o bunu reddediyordu. Gururundan filan değil, mızızızlanmanın ya da kaburga kemiğinin

kırılması gibi basit bir olayın dövüşte yenilmesine neden olabileceğini kabullenemiyordu.

Benden hoşlanması da çok uzun sürmedi. Beni evire çevire dövmediği zamanlarda beraberliğimizden keyif bile alıyordum.

Jacquelyn'le çalışalı sadece iki hafta olmuştu. Victor'la da silah kullanımı konusunda çalışmalara başlamıştık. Antrenmanlara ve bu antrenmanları her gün dört gözle beklememe rağmen, çok uzun sürdüğü için hayıflanıyordum. Hamburg'la Stephens'in şimdiye kadar çoktan ölmüş olacaklarını düşünüyordum çünkü.

Ve sabırsızdım.

"Victor, Hamburg ve Stephens'le dövüşmeyeceğim. Herifleri sadece öldürmek istiyorum. Hepsi bu. Beni bütün bunlar sokmanın nedenini hâlâ anlayamıyorum."

Yorganı üzerinden çekip kalktı, çıplıktı, odanın karşı tarafına geçti.

Bu manzarayı gerçekten seviyordum.

"Mesele bildiğinden çok daha fazlası," dedi, birkaç adım ilerideki banyoda kayboldu.

Gerçekten söyledikleri ilgimi çekmişti.

Yataktan kalkıp "Gerçekten mi?" diye sordum, yorganı üzerimden atıp peşinden gittim, banyo kapısının önündeki kasnağa yaslanıp beklemeye başladım. Victor duşakabini açtı ve suyun biraz akmasını bekledikten sonra bana döndü.

"Sadece Hamburg'la Stephens'i öldürmek için eğitim görmüyorsun. Benimle kalacaksan, boş zamanlarında ne

yaparsın bilmiyorum ama eğitim görmek *zorundasın*. Silahları tanıyıp ayırt etmeyi, doldurup bakımını yapmayı öğrenmen gerek. Öğrenecek çok şeyin var ama yarısını öğrenebilecek kadar bile vaktin yok.” Elini suyun altına sokup sıcaklığını ölçtü.”Bu eğitimin Hamburg ve Stephens meselesiyle pek alakası yok. Her zaman güvende olmanı istiyorum, o yüzden şimdiden bunları öğrenmeye başlaman hayati önem taşıyor.” diye ekledi.

Hafifçe gülümsedim, anın tadını çıkarmak istiyordum. Tanıştığımız zaman Victor’un içinde bu kadar duygusal ve korumacı bir insan olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama her geçen gün yüreğini bana daha da açtığını ve bunu çok daha kolay yaptığını görüyordum.

Akabinde yapmak istediğim tek şeyin dudaklarına yumulmak olduğu gerçeğine geri döndüm.

“Peki, neden bu kadar uzun sürüyor? Meseleyi halledip kapatmak istiyorum.”

Üzerimde yalnızca iç çamaşırla banyoyla aramda kalan mesafeyi aşıp köşeye kuruldum.

“Çünkü ben adamları nasıl öldüreceğini planlarken senin de bu boş vakitten faydalanıp kendini olabildiğince geliştirmen gerekiyor.” Bana doğru bir adım atıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Sarai, benimle aynı odada bulunmak, beni tanımak, her gün ölümle burun buruna gelmek demektir. Bu kapıdan her çıktığında vurulma riskin var. Birlik’in beni şimdiye kadar bulamamış olmasının nedeni beni arayan tek kişinin Niklas olması. En azından şimdilik... Beni başka birinin bulmasını istemiyor. Gözlerine girmek istiyor. Değer kazanmak istiyor.

Beni bulmak için özellikle o görevlendirildi." Dudaklarını alnıma değdirdi. Gözlerimi yavaşça kapatıp bileklerini tuttum, "Ama bir gün, muhtemelen çok yakında, kardeşimle yüz yüze gelmek zorunda kalacağım çünkü Birlik işin sonsuza kadar sürmesini istemeyecektir. Ya o beni bulacak ya da ben onu. Ve ikimizden biri ölecek."

Ellerini yüzümden dikkatle çektim. Başımı eğip, hayran olunası gözlerine hayretle baktım.

"Neden işi akışına bırakmıyorsun?" diye sordum. "O seni öldürmeden senin onu öldürmek istediğini biliyorum ama neden kavga peşinde koştururken ölme riskine giresin ki?"

Köşeye yerleştirilmiş olan aynayı buğulandıran buhar odayı da kaplamaya başladı.

"Çünkü Niklas beni bulmazsa, Vonnegut'un emrinde bir casus olarak ilk işini tamamlayamazsa onu öldürecekler." İki elini de arkamda bulunan lavabo tezgâhına dayadı. "Kardeşimi benden başka kimse öldürmeyecek. Yaptığı şeyler ya da aramızdaki uçurum umurumda değil, her şeye rağmen o benim kardeşim."

Anlayışla başımı salladım. "Peki, bütün bunlar ne zaman olacak? Şu ... Niklas'la olan gösteri... Ve benim Hamburg'la Stephens'i öldürmem..."

Hafifçe gülümsedi, elimi uzatıp parmaklarımı dudaklarında gezdirdim. "Senin meseleni halletmeye çalışacağız, Sarai. Sabırsızsın ve daha önce de söylediğim gibi, disiplinsizsin. Diğerine sonra başlarız."

"Sabırsız olmamak elimde değil. Şu orospu çocuğu şeytanlar hâlâ dışarıda lüks bir hayat sürüp, kim bilir hangi kadına neler yapıyorlar! Elbette bir yandan da beni arıyorlar. Arkadaşlarımı benim yüzümden öldürdüler. Dina bilmediği bir yerde tutuluyor ve haklı olarak korkuyor. Onların yüzünden hayatı altüst oldu. Yani benim yüzümden. En azından Dina'nın eski yaşamına dönebilmesi için ölmelerini istiyorum."

"Ona ne söyleyeceksin?" diye sordu. "Bugün görüştüğünüz zaman ona ne anlatacaksın?"

Yüzümü çevirip duşakabinin uzun cam kapılarına ve yan taraftaki yumuşak keselere baktım. Vücudumdaki kan çekilmeye, tenim sararmaya başladı.

"Doğruyu anlatacağım." dedim.

"Yapman mantıklı olur mu sence?"

Yüzüne baktım. "Mantıklı olmaktan ziyade *adil* olduğunu düşünüyorum. Kendisi teknik olarak benim annem. Benim için fazla didindi. Ona gerçekleri anlatmak boy-numun borcu." Gülümsedim ve "Ayrıca ona gerçekleri anlatma kararına karşı çıkararak verdiğim kararın doğruluğunu kanıtlamış oldun." diye ekledim.

O da güldü, bileklerimden tutup beni kendisine doğru çekti.

"Zamanında varmak için yola hemen çıkmamız lazım," deyip beni kabine doğru ittirdi. Kabine girmeden önce iç çamaşırlarımı çıkardım.

Victor, Dina'ya kendisini birkaç gün içinde Lake Havasu'da tutulduğu yerde ziyaret edeceğimizi söylemişti.

Ancak işler planladığımız gibi gitmedi. Victor'la Fredrik ziyaret için çok erken ve riskli olduğunu düşündüler. Onları Dina hakkında, Fredrik'in bağlantı kurduğu adam kendisini almaya gittiği gece nasıl gözetim altında tuttuklarını konuşurken duymuştum. Ama yine de tedbir olsun diye Fredrik Dina'nın tutulduğu evi birkaç gün gözetledi ve Victor'la beraber güvenilir olduğuna kanaat getirdiler.

Ve sonunda, Dahlia ve Eric'le beraber Los Angeles'a geldiğimizden beri ilk defa onu görecektim.

13. BÖLÜM

Victor

Sarai yalnızca karşı karşıya kalması muhtemel tehditler için değil, önünde uzanan yaşamı için de eğitim görmeliydi. Yolunu uzun zaman önce çizmişti – o zaman farkında olmasa da benimle tanıştığı gün çizilmişti yolu. Garip bir şekilde yanında olmak için yanıp tutuşmama rağmen, bu yolu seçmemesi için elimden geleni yapmış; normal bir hayat sürdürmesini istemiştim.

Sonunun benimki gibi olmasını istemiyordum...

Ama sekiz ay önce onu hastane odasında Bayan Gregory'nin ellerine bıraktığım gün tekrar peşine düşeceğimi adım gibi biliyordum. Özel olarak öyle bir niyetim ya da planım yoktu ama öyle ya da böyle bir şekilde olacağını biliyordum.

Otuz yedi yıllık yaşamımın yirmi sekiz yılını Birlik'te geçirdim. Sadece disiplini ve ölümü biliyordum. Birinden şüphelenmeden onu sevmenin, onunla dost olmanın ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sıradan insan davranışlarını ve duygularını göstermemek için *programlanmıştım*. Ta ki Sarai'la tanışıp kendimi Vonnegut'un

ve Birlik'in asıl ailem olmadıklarına, beni sadece asker olarak kullandıklarına inanana dek... Hayatım boyunca bana insanı insan yapan duygulardan kaçınmamı salık verdiler. Bunu cezalandırmadan bırakamazdım.

Bir gün bana ve aileme yaptıkları yüzünden Vonnegut'u ve onunla beraber bütün Birlik'i alaşağı edecektim. Ailemi mahvettiler. Şimdiki ailem Sarai'dı ve Fredrik'in son sınavda sadakatini kanıtlamasını umuyordum. Ailem o ikisiydi ve Birlik'in onları da mahvetmesine izin vermeyecektim.

Şimdilik Sarai'a odaklanmıştım ve gerektiği sürece böyle kalacaktı. Eğitilmesi gerekiyordu. En kısa sürede öğrenebildiği kadarını öğrenmesi lazımdı. Kendi seviyeme gelmesi imkânsızdı tabii. Hiçbir zaman benim gibi tetikçi hayatı sürdürebilecek düzeye gelemeyecekti çünkü hayatı bununla geçmemiştir. Birlik'in insanları çocuk yaşta işe almaları da bu yüzdendi. Niklas'la benim daha küçük birer çocukken alınmamızın nedeni buydu.

Sarai asla benim gibi olmayacaktı.

Ama başka yetenekleri vardı. Bu kadar yıllık eğitimden sonra bile benim asla elde edemeyeceğim kabiliyetleri mevcuttu. Meksika'da sürdürdüğü hayat kendisine hiçbir öğretmenin öğretemeyeceği ve hiçbir kitapta yazılı olmayan şeyleri öğretmişti. Kusursuz bir yalancı ve manipülatördü. İki saniyede tamamen bambaşka bir insana bürünebiliyordu ve asla kandırılmayacağını düşündüğünüz bir oda dolusu insanı kolaylıkla aldatabilirdi. Azıcık çabayla herhangi birini istediği şeye inandırabilirdi. Ölümden de korkmuyordu. Bir oyuncudan daha iyiydi.

Çünkü kimse Sarai'in oyununu çok geç olmadan anlayamıyordu. Sarai'in asıl öğretmeni Javier Ruiz'di. Ona benim asla öğretemeyeceğim şeyler öğretmişti. Kendisine bir tetikçi olma yolunda göreceği eğitimlerin temelini o atmıştı. Ve bütün kötü ruhlu öğretmenler gibi en sevdiği öğrencisinin ilk kurbanı olmuştu.

Bugüne kadar edindiği yetenekler gibi dövüşmeyi de tam anlamıyla öğrenebilmesi için onu yaşaması, *soluması* gerekiyordu. Onu Spencer ve Jacquelyn'le antrenmana zorlamamın sebebi olabildiğince çok ve sıkı çalışmasını sağlamaktı. Ama kendisini asker yapacak olan en önemli şeyler zaten sahip olduğu yetilerdi.

Bizi kusursuz bir çift yapan şeylerdi bunlar.

Ama önce Sarai'in neler yapabileceğini anlaması gerekiyordu. Testleri geçmesi lazımdı. Hepsini – benden tiksinsmesine sebep olabilecek olanları bile.

Yapacağından yani testleri geçeceğinden emindim. Benden tiksinipt tiksinsmeyeceğiye tartışmaya açıktı.

Phonix'e karanlık çöktükten hemen sonra vardık ve doğruca Fredrik'in bağlantı kurduğu Amelia McKinney'in küçük, beyaz evine gittik. Zarif vücut hatları ve uzun, sarı saçlarıyla güzel bir kadındı ama muhtemelen sırtının ağrımına sebep olan silikonlu göğüsleri bütün bu çekiciliğini alıp götürüyordu. Ayrıca doktora yapmış ve iyi bir eğitim görmüş bir kadından ziyade bir fahişe gibi giyinmişti.

Bize kapıyı açarken, baştan çıkarıcı bir ifadeyle, "Merhaba Victor Faust,"dedi, "Sizin hakkınızda çok şey duydum."

“Çok şey mi duydunuz? İlginç.”

Kapıyı açık tutarak içeri doğru bir adım attıktan sonra bizi de buyur etti, bileğinde düzinelerce altın bilezik sallanıyordu. Parmaklarında da bir sürü altın yüzük vardı. Ayrıca sabun ve diş macunu kokuyordu.

Elimi Sarai’ın omzuna atıp önden geçmesine izin verdim.

Arkamızdan kapıyı kapatırken, “Fredrik bana sizin hakkınızda bir şeyler anlattı,” dedi, “Ancak sizin durumunuzda biri için *çok şey* söyledi dersem abartmış olurum; zira kendisi bile hakkınızda pek fazla bir şey bilmiyormuş gibi görünüyor. Fakat sanırım sizi daha ilgi çekici kılan şey, hakkınızda pek fazla şey bilinmiyor olması.”

“Aklından bile geçirme,” dedi Sarai ve bir an tökezledi. Kadına bakmak için arkasını döndü.

Disiplin, Sarai. Disiplin. Sessizce iç çektim, itiraf etmeliydim ki sahip olduğu şeylere karşı aşırı korumacı davranması beni geriyordu.

Neyse ki Amelia meydan okumak yerine sakince ellerini havaya kaldırdı, “Sakin ol, tatlım. Sakin ol.”

Sarai kadının özrünü kabul etti ve Dina’yı şükran günü yemeği hazırlarken bulacağımız mutfağa girdik.

Sarai kollarını açan Dina’nın yanına rahatladığını ve heyecan dolu olduğunu belirten sözcüklerle koşturdu. Bense bütün bu olanları görmezden gelip o an daha önemli olduğunu düşündüğüm meselelere daldım; etrafımdakilere ve daha önce hiç görmediğim şu kadına...

Ne de olsa kimseye güvenmiyordum.

Amelia, Fredrik'le haşır neşir olan bütün diğer kadınlar gibi Birlik hakkında ya da benle Fredrik'in böyle özel bir örgütün üyesi olduğumuza dair hiçbir şey bilmezlerdi. Samantha gibi değildi. Hayır, Amelia'yla Fredrik'in ilişkileri – gerçi artık buna ilişki denemezdi – çok daha karmaşıktı.

Parmaklarımı kitap raflarının, vazoların, bibloların ve mobilyaların arasına daldırarak evde gizlenmiş olabilecek kamera ve silahları aramaya başladım.

Amelia arkamdan sesini yükselerek konuştu, "Fredrik böyle bir şey yapabileceğini söylemişti," dedi. Az önce televizyon ayaklığının altından çıkardığım küçük aleti görmediğine emindim. Hafif bir kahkaha attı, "Siz gelmeden önce evi iyice temizlettim. Beyaz eldivenlerin nerede?"

Dönüp bakmadım bile, işimi yapmaya devam ettim.

Televizyon koltuğunun yanında bulunan bir masasının üzerinde duran lambayı incelerken, "Bayan Gregory buraya getirildiğinden beri eve yabancı biri girdi mi?" diye sordum.

"Aman Tanrım, sen ve Fredrik! Hayatımda gördüğüm en paranoyak insanlarsınız. Hayır. Girmedim. Gerçi şey, geçen hafta kabloları değiştirmemi isteyen bir uydu satıcısı geldi. Ondan başka kimse gelmedi."

Yanıma gelip alçak sesle, "Şu kadın daha ne kadar kalacak burada?" diye sordu. Sorarken söylediklerini benden başka kimsenin duymadığından emin olmak için omzunun üstünden mutfığa baktığı gözümünden kaçmadı. "İyi bir kadın, ama ..." İçini çekti, " Bak, ben otuz

yaşımdayım. On altı yaşımdan beri ailemden ayrı yaşıyorum. Hayatıma karışıyor. Geçen hafta eve bir adam attım ve adam şu kadının annem olduğunu sandı. Çok mahcup oldum. Buraya geldiğinden beri kimseyle düzleşemedim."

Yüzüne bakmak için kafamı çevirdim, "Buraya getirdiğin adamı ne kadar zamandır tanıyordun?"

"Nasıl?"

"Adamı soruyorum. Ne kadar zamandır yatıyorsunuz?"

Kadın kaşlarını çattı. "Bu da işinin bir parçası mı? Beni kaç pozisyonda siktiğini de soracak mısın, ha?"

"Kaç zamandır tanışıyorsunuz?"

"Geçen cumartesi barda tanıştık."

"İyi, o halde bu adam da yabancı ziyaretçilerden sayılır."

Karşı çıkmak istedi ama vazgeçti.

"Peki. Her neyse. Uydu satıcısıyla neredeyse-yattığım adam, hepsi bu."

"Çıkmadan önce adamı tarif edeceksin ve ismiyle beraber hakkında ne biliyorsan anlatacaksın."

Hoşnutsuzlukla kafasını sallayıp iğrenç bir kahkaha attı. "Fredrik'in şu boklarına niye katlandığımı bilmiyorum." Sonra masada bulunan bir çekmeceyi açıp içinden bir kâğıt, kalem ve mürekkep çıkardı.

"Çünkü kendini tutamıyorsun," diye cevap verdim. İğnelemek gibi bir amacım yoktu, sadece basit bir gerçeği belirtmek istemiştim. Düzeltmem gereken bir şeydi

bu: Kadınlar yorumu hiç de açık olmayan şeyler söylediği zaman çenemi kapalı tutmak...

Mavi gözleri sonuna kadar açıldı, incinmişti. Deftere bir şeyler çizdi, çizim yaptığı kâğıdı koparıp elime tutuşturdu. "Ne demek istiyorsun?" Ancak içine düştüğüm çukuru daha da derinleştirmeme izin vermeden bana doğru eğilip, "Hey, siz ikiniz birbirinize ne kadar benziyorsunuz?" diye fısıldadı.

Aslında ne istediğini biliyordum, cinsel becerilerimin Fredrik'inkiler kadar renkli olup olmadıklarını merak ediyor, daha doğrusu öyle olmalarını umuyordu ama Sarai etraftayken bunu yaparak kendini çok büyük bir tehlikeye atıyordu.

"Çok değil," dedim ve adamın resminin, isminin ve açıklamaların bulunduğu kâğıdı cebime attım. Evi incelemeye devam ettim.

"Bu çok kötü," dedi, "Peki onda durumlar nasıl? Sana benden bahsediyor mu hiç?"

Lütfen sus...

Derince içimi çekerek koridor ağzında durup, yüzüne baktım. "Fredrik'le ilgili sorular sormaya devam edersen bana bir iyilik yap ve git sorularını direkt ona sor."

Gözleri devirip, saçlarını gururla arkaya attı. "Her neyse. Fredrik'e sadece şu kadına daha ne kadar bakıcılık yapacağımı sor, tamam mı?"

Önümünden geçip Sarai'la Bayan Gregory'nin bulunduğu mutfığa girdi, ben de fırsattan istifade evi rahatça incelemeye devam ettim.

Tam yatak odasına girerken Fredrik aradı.

Telefonun öteki ucundan, "New Orleans işiyle alakalı bir şeyler öğrendim," dedi. Arkadan araba sesleri geliyordu. "Bağlantımız adamın kasabaya döndüğünü söylüyor."

"Nereden biliyor?"

"Adamı Bourbon Caddesi'ndeki bir barda gördüğünü düşünüyor. Elbette yanlış görmüş olabilir ama gidip bir bakmamız lazım. Her ihtimale karşı yani. Beklemeyi sürdürürsek ve Brezilya'ya ya da her nerede saklanıyorsa oraya dönerse, adamı vurmamız bir iki ayımızı daha alacak demektir."

"Katılıyorum." Yatak odasına girip arkamdan kapıyı kilitledim. "Şimdi Sarai'la beraber Amelia'nın yanındayız ama bu ziyareti planladığımdan daha kısa tutacağız. Önümden New Orleans'a git. Yarın akşamın erken saatlerinde seninle orada buluşuruz. Ama hiçbir şey yapma."

Şüpheyle, "Hiçbir şey yapmayayım mı?" diye sordu. "Adamı bulursam en azından kaçırayım derim, böylece sorgulamaya başlayabiliriz."

"Hayır, bizi bekle," dedim. "Bu işi Sarai'nın yapmasını istiyorum."

Bir süre sessizlik oldu.

"Ciddi olamazsın Victor. Daha hazır değil. Tüm görevi mahvedebilir. Kendini öldürtebilir."

Hiç tereddüt etmeden ve sakince, "İkisini de yapmayacak," diye cevap verdim, " Endişelenme, sorguyu

sen yürütebilirsin. Sarai'ın sadece adamı kaçırmasını istiyorum."

Fredrik'in karanlık bir şekilde güldüğünü tahmin ettim. Ona sorgu işi vermek madde bağımlısı birine eroin vermek gibi bir şeydi.

"New Orleans'ta görüşürüz o zaman," dedi.

Telefonu kapatıp siyah pantolonumun cebine attım ve salonda oturmuş, önlerinde yemek dolu tabaklardan bir şeyler atıştıran kadınların arasına dönmeden önce bütün evi incelemeye koyuldum.

14. BÖLÜM

Sarai

Koridorda görünür görünmez Victor'a, "Sen de bir tabak almalısın" dedim. "Dina dünyanın en iyi aşçısıdır. Marta'dan bile iyi. Ama bunu söylediğimi sakın Marta'ya söyleme." Ağzıma önümde duran güveçteki yeşil fasulyeden kocaman bir lokma daha attım.

Yanımdaki koltuğa oturmuş olan Dina elini uzatıp, "Abartıyor ama karnın açsa bitmeden yersen iyi edersin." dedi.

Victor, odanın ortasında, televizyonun tam önünde durdu ve "Konuşmamız lazım," diye açıkladı.

Etrafa yaydığı enerji hoşuma gitmemiştir.

Tabağımı önümdeki masaya bırakıp kalkarken, "Peki," dedim, "Ne hakkında?"

Victor Amelia'ya baktı. Öbür tarafımdaki sandalyeye oturmuş bir parça ekmek koparıyordu. Victor'un biz konuşurken kadının burada olmasını istemediğini hissettim.

Victor cebinden deri cüzdanını çıkarırken, "Amelia," dedi, "Bir süre burada olmasan daha iyi olur."

Parmaklarını cüzdana daldırıp içinden bir tomar yüz dolarlık banknot çıkardı. Amelia'nın önüne koydu. "Sorun olmaz umarım."

Kadın çatalını tabağa bırakıp paralara baktı, sonra saymaya başladı.

"Hiç sorun değil," dedi. Memnuniyetle kalktı, tabağıyla soda şişesini de alıp mutfığa gitti.

Yemeğin geri kalanını çöpe dökmek için kullandığı çatalın tabağa vururken çıkardığı sesle, tabağı musluğun altına koyarken metalden çıkan sesi duydum. Önümünden geçip büyük salona doğru yürümeye başladı.

"Şimdi çıkman gerek," dedi Victor, "hazırlanıp süslenecek vaktin de yok."

"En azından şu siktiğimin ayakkabılarından birini giysem olmaz mı?"

Kafasını sallayarak, "Tabii ki." dedi Victor, "Ama lütfen acele et."

Amelia salonun geri kalanını söylenerek yürüdü. Dakikalar sonra evden çıkmış, arabasıyla yola koyulmuştu.

Victor bize bakıyordu.

"Düşündüğümüz kadar kalamayız burada," dedi.

Dina da tabağını bırakıp, sıkıntıyla içini çekti.

"Neden?" diye sordum.

"Birtakım gelişmeler oldu."

Tabağıma baktım, güçlkle solumaya başlamlamla beraber çatalın gümüşü parlaklığı gözümeye daha çok batmaya başladı. Dina'ya her şeyi planladığım gibi anlatmak

için söze doğru bir biçimde ve nasıl başlayacağımı düşündüm. Söze başlamakta büyük zorluk çekiyordum.

Derin bir nefes aldım, "Dina," dedim. Yüzüne bakmak için döndüm, solumda oturuyordu. "Aylar önce birini öldürdüm." Yüzü gerildi. "Kendimi savunmak için. İı ... " Victor'a baktım. Yaptığım şeyi tam anlamıyla desteklemese de benden devam etmemi bekliyordu. "Aslında, Dina'yla Eric'in cesetlerinin bulunduğu gece ben de Los Angeles'ta birini öldürmüştüm."

Dina yaralı elini kaldırıp üst dudağına götürdü. "Ah, Sarai ...sen...neler... "

Konuşmakta güçlük çektiğini gördüğüm için sözünü kestim: "Dahlia'yla Eric benim yüzümden öldü," dedim. "Peşimde yalnızca onların yanında olduğum için beni sorgulamak isteyen polis değil, onları öldüren adamlar da peşimde. Sen de o yüzden buradasın."

"Ah! Aman Tanrım," Başını sallamaya başladı, eli dudağından kayıp düştü, göz kenarları kırıştı; bu, tedirgin yüzüne çok daha ürkütücü bir hava kattı.

Bir elini elime aldım, soğuk ve yumuşacıktı. "Bilmediğin çok şey var. Annemle beraber kaybolduğumuzda dokuz yıl boyunca nerede olduğumuz, benim ve annemin başına gerçekten neler geldiği gibi... Victor seni Los Angeles'taki hastaneye getirdiği zaman eski erkek arkadaşım tarafından vurulmamıştım. Beni vuran ... " Victor'a baktım, sonra bu bilgiyi onunla paylaşmam gerektiğini kendiliğimden anladım. Niklas'ı ya da Victor'la beraber neler yaptıklarını bilmesine gerek yoktu. "Beni vuran başka biriydi," dedim. "Bu sana başka bir zaman

anlatacağım uzun mu uzun bir hikâye ama şimdi annem sayıldığından sana gerçeği söylemem gerekiyor." Elimi yavaşça elinin üstünde kaydırdım. "Hayattaki annem sensin. Benim için çok şey yaptın ve her zaman arkamdaydın, sana gerçeği söylemek boynumun borcuydu."

Elimi iki elinin arasına aldı, sesinde içimi titreten bir acı ve yoğun bir endişe vardı.

"Neler oldu sana, bebeğim?" diye sordu. Victor'la Niklas hakkında olabildiğince az konuşarak her şeyi anlatmaya başladım. Meksika'yı ve orada yaşadıklarımı açıkladım. Lydia'yı, onu hayatta tutmak için elimden geleni yaptığımı fakat kurtaramadığımı anlattım. Beni esir alan adamla yaşadığım cinsel ilişkileri atladım – Javier Ruiz, Meksikalı uyuşturucu baronu, silah ve köle taciri, sadece orada isteğim dışında tutulduğumu ve asla yapmak istemeyeceğim şeyleri yapmak zorunda kaldığımı söyledim. Gözyaşlarına boğuldu ve beni kendisine doğru çekti, ağlayan benmişim de yaslanacak birine ihtiyacım varmış gibi beni kendine bastırdı. Ama bu sefer ağlayan ben değildim. Sadece ona bütün bunları anlatmış olmandan dolayı kendimi berbat hissediyordum çünkü söylediklerimin onu çok derinden yaralayacağını biliyordum.

Dakikalar sonra, söyleyebileceğim her şeyi söyledim de Dina yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesiyle karşımda oturuyordu. Ama yüzünden her şeyden ziyade endişeli olduğu anlaşıyordu.

Victor'a baktı.

“Ne kadar daha kalmam lazım burada?” diye sordu. “Gerçekten eve gitmek istiyorum. Sarai’i da yanıma almak istiyorum.”

Victor, “Pek parlak bir fikir değil,” diye cevap verdi. “Ve Sarai da benimle kalacak. Süresiz olarak.”

Dina’nın bu söylenenleri pek hoş karşılamayacağını bildiğim için yutkundum.

Endişeyle ve bütün dikkatini bana vererek, “Yani... Peki, bu ne anlama geliyor?” diye sordu. “Sarai, eve hiç dönmeyecek misin?”

Yavaşça ve pişmanlıkla başımı salladım. “Hayır, Dina, gelemem. Victor’la kalmam gerekiyor. En güvenli olduğum yer onun yanı. Sen de ben yokken çok daha güvendesin.”

Vakur bir tavırla, “Ziyaretime gelecek misin?” diye sordu.

Elini yavaşça salladım. “Elbette geleceğim,” dedim, “Seni tamamen bırakmayacağım. Hem de hiçbir zaman.”

Kabullenmek için kendini zorlayarak, “Anlıyorum,” dedi.

Tekrar Victor’a döndü. “Ama bu kadının evinde kalamam” dedi. “Buraya sadece beni korumak için getirdiyse-niz, bırakın eve gideyim. Bu adamlardan korkmuyorum.” Ayağa kalkıp bana baktı, “Sarai, tatlım, polislere hiçbir şey anlatmayacağım. Umarım bana güveniyorsundur.”

Ben de ayağa kalktım.

“Yapma, Dina, anlatmayacağını elbette biliyorum. Buraya gelmenin sana güvenip güvenmemekle hiçbir

alakası yok. Buradasın çünkü güvende olmanı istiyorum. Sana bir şey olsaydı, hele ki benim yüzümden, kendimi asla affedemezdim. Hayattaki tek varlığım sensin. Sen ve Victor. Ailem sizsiniz ve sizi kaybetmek istemiyorum.”

“Ama burada kalamam, güzelim. Yeterince uzun kaldım zaten. Amelia bana çok kibar davranıyor, ama burası evim değil ve burada kalmamı isteyeceğinden daha uzun süre kalmak istemiyorum. Fazlalıkmışım gibi hissediyorum. Bitkilerimi ve sabah kahvemi özlüyorum.”

“Bayan Gregory,” dedi Victor, sabırsızlanmaya başlamıştı ama hissettiklerine saygı duyuyordu. Dina ona döndü, Victor’sa düşüncesini tartar gibi bir süre durdu. “Saraı senin için endişelendiği sürece güvende olamayacak. Eve gidersen seni bulacaklarını ve buldukları yerde ya öldüreceklerini ya da daha kötüsü götürüp işkence edeceklerini, işkence videolarını da çekip senin üzerinden Saraı’a ulaşacaklarını söylüyorum. Ne söylemek istediğimi anlıyor musun?”

Dina’nın yüzündeki sert, kararlı ifade yerini acı ve üzüntüye bıraktı. Bana döndü. Belki de bana Victor’un söylediklerini yalanlamamı, abarttığını söylememi umarak bakmıştı. Ama bunları söyleyemezdim. Söylediği şeyler çok katı ve yerinde de olsa, Dina’nın bunları duyması gerekiyordu.

“Victor haklı. Dinle, en kısa zamanda o adamların işini göreceğiz, tamam mı? Sadece biz bu işi halledene kadar bir süre daha gizlenmeni istiyorum, o kadar.”

“Ama size katılıyorum Bayan Gregory,” dedi Victor, “burada daha fazla kalmamalısınız.”

İkimiz de aynı anda başımızı çevirip Victor'a baktık.

Konuşmaya devam etti: "Gizlendiğin yerde ne kadar uzun süre kalırsan yakalanma riskin o kadar artar."

Kafamda bütün ihtimalleri değerlendirirken, "O halde nereye götüreceğiz?" diye sordum – ihtimallerin hiçbiri uygun değildi. "Yanımızda götürmeyi düşünmüyorsunuz sanırım. Bunu ne kadar istesem de..."

"Hayır, Sarai, Bayan Gregory bizimle gelmeyecek," dedi Victor. "Daha önce yapmadığım bir şeyi yapıp onu kendisine ait olacak bir yere gönderebilirim."

Victor, Lake Havasu'daki evi benimle Dina için almıştı.

"Ama beklediğimizden daha kısa sürede ayrılacağımızı söylemiştin sanırım. Ona kalacak yer bulmamız mümkün değil. O iş günler sürer."

"Bir evim var," dedi. "Arizona'ya çok uzak olsa da, bir süreliğine bu uzaklığın iyi olacağını düşündüm. Fredrik'in bağlantı kurduğu adam, yani sizi buraya getiren kişi, size eşlik edecek. Gitmek ister misiniz?"

Dina tekrar kanepeye oturdu; ellerini birbirine kenetleyip, ten rengi kumaş pantolonunun örttüğü bacaklarının arasına koydu.

Ben de hemen yanına oturdum.

"Lütfen bunu yap," dedim. "Güvende olduğunu bilirsem çok daha iyi hissedeceğim."

Uzun bir süre düşündü ama sonunda başını salladı. "Böyle heyecanları kaldıramayacak kadar yaşlıyım ama tamam, gideceğim. Bunu sadece senin için yapıyorum Sarai."

Uzanıp ona sarıldım, "Biliyorum ve seni işte bu yüzden seviyorum."

* * *

Dina'yı Amelia'nın evinde bırakıp yola çıktıktan sonra, "Ev nerede?" diye sordum. Muhtemelen etrafta bir şeyler olabileceğinden şüphelendiği için Amelia'nın evinde söylemek istememişti.

"Tulsa," dedi. "Elimde kalan birkaç evden biri. Santa Fe'deki kadar lüks değil ama içinde yaşanabilir – kuytu bir yer ve sadece biz biliyoruz."

"Fredrik'in bağlantısı kim peki?"

"Birlik'ten değil, merak ettiğin şey buysa. Fredrik'in tanıdığı biri, Amelia gibi."

"Birlik'ten değilse neyin nesi bunlar?"

Şoför koltuğundan başını çevirip bana baktı. "Amelia Fredrik'in eski kız arkadaşı. Tıpkı Birlik'in güvenli evleri gibi, Amelia'nın evi de aynı görevi görüyor. Yine de güvenliğine dair en ufak bir şüphe duymaya bile gerek yok çünkü Birlik'in ne olduğunu bile bilmiyor. Bilmediği tek şey Fredrik'e olan takıntısı, o yüzden de Fredrik ne isterse yapar."

"Ah, anlıyorum," dedim ama anlayıp anlamadığımdan emin değildim. "Sülük gibi yapışkan ama."

"Haklısın."

"Peki ya şu adam? Dina'yı Tulsa'ya götürecek olan?"

Victor tek eli direksiyonun ortasında, yola bakıyordu.

“O da bizim adamlarımızdan biri sadece. Birlik’i terk ettiğimden beri Fredrik’le işe aldığımız on iki adamdan biri. Hiçbiri bilmeleri gerekenden daha fazlasını bilmiyor. Fredrik’le ben bir görev veriyoruz ve hallediyorlar. Tabii bizimle çalışmak bir meslek icra etmekten çok daha farklı, ama anlıyorsundur galiba.”

“Sizinle çalışarak içinde bulundukları tehlikenin farkında değiller mi? Ayrıca adamlara istediğiniz her şeyi nasıl yaptırabiliyorsunuz? Dina’yı sağa sola taşımaktan başka neler yaptırıyorsunuz adamlara?”

“Çok fazla soru soruyorsun.” diyerek gülümsedi Victor. Yanımızdan ters yöne giden bir tır geçti, aynaları neredeyse bize çarpıyordu. “Tehlikelerin de bir yere kadar farkındalar. Gizli bir örgüt için çalıştıklarını ve ondan birilerine bahsetmenin kesinlikle yasak olduğunu biliyorlar mesela. Ama hiçbiri gizli işlere ve disipline uzak değil. Bazıları eski asker – hepsini tek tek ben seçtim. Tabii ki kendilerine dair uzun araştırmalar yaptıktan sonra.” Durdu, sonra devam etti: “Ne istersek onu yapıyorlar ama işimize hiçbir şekilde burunlarını sokmuyorlar, genellikle basit işler yaptırıyoruz. Gözetleme, ev ya da araç alma... Ya da işte Bayan Gregory’yi bir yerden bir yerlere taşıma gibi,” Tekrar bana gülümsedi. “Nasıl mı yaptırıyoruz istediğimiz her şeyi? Para etkili bir araç. İyi para alıyorlar.”

Başımı koltuğa yaslayıp, bacaklarımı uzattım – şimdiden yolun sancısını çekmeye başlamıştım.

“Seni bulduğum gece adamlarımızdan biri Hamburg’un restoranındaydı.”

Başımı yasladığım gibi hızla tekrar kaldırıp açıklama bekleyerek yüzüne baktım.

“Bayan Gregory sen Los Angeles’a doğru yola çıkana kadar aramamıştı,” diye açıklamaya başladı. “İş için Brezilya’daydım, iki haftadır bir adamı arıyordum. Bayan Gregory aradıktan hemen sonra oradan çıktım ama sana yetişemeyeceğimi düşündüğüm için Los Angeles’ta bulunan iki bağlantımıza Hamburg’un restoranını ve köşkünü gözetlemelerini söyledim. Birine ya da ötekine gideceğini biliyordum.”

Korumayı öldürdükten sonra restoranın arkasında gördüğüm adamı hatırladım. Gizemli bir şekilde gitmeme izin vermişti.

Gözümü kırparak, “Onu gördüm,” dedim, “Arka kapıdan çıktığım zaman oradaydı. Hamburg’un adamlarından biri olduğunu düşünmüştüm.”

“Öyle,” dedi.

Bu sefer gözlerimi büyük bir şaşkınlıkla açtım.

“O adamla diğeri işe aldığım ilk iki kişiydi,” diye devam etti, “Başımıza gelenlerden sonra Los Angeles önceliğim oldu.”

“Oraya gideceğimi biliyordun,” dedim. Direkt sonuçlara zıplayıp aptal bir kız gibi görünmek istemesem de bunun doğru olduğunu biliyordum. Kalbim küt küt atmaya başladı. Gerçeği öğrenmek, Victor’un beni hayal edebileceğinden çok daha fazla düşündüğünü fark etmek hem kusursuz, hem de iğrenç hissetmeme neden

oldu. İğrenç hissediyordum çünkü onu beni terk etmekle suçlamıştım.

“İşin peşine düşmemeni diliyordum,” dedi, “ama içimden bir ses oraya geri döneceğini söylüyordu.”

Bir an sessizlik oldu.

Restoranın arkasındaki adamı kastederek, “İyi mi peki?” diye sordum. Başını salladı, “İyi. Aylardır Hamburg’la çalışıyor. Restoranın her şeyini biliyor. Hamburg’un odasından kaçmanın tek yolunun arka çıkış kapısı olduğunu da biliyordu.” Sonra aniden, “Bu arada, senden özür dilememi de istedi.” diye ekledi.

“Neden ki?” diye sordum. “Kaçmama yardım etti.”

“Ona verdiğim emir senin Hamburg’un odasına çıkmanı engellemektir. Ama senin peruk işi bozdu. Uzun, kestane rengi saçların olduğunu sanıyordu, kısa platin sarısı değil. Onun sen olduğunu fark ettiği zaman, Stephens seni Hamburg’un odasına götürüyordu. İçeri giremezdi çünkü kapı korunuyordu, o yüzden oradan bir yolunu bulabileceğini umarak restoranın arkasına gitti, ama restoranın arkasında da iki adam duruyordu. Görevi kendisine bırakıp gitmeleri için kendilerini ikna etti. Tabii uzun bir konuşmadan sonra. Akabinde de sen çıktın.”

Derin bir nefes alıp başımı tekrar koltuğa yasladım. “Pekâlâ, özüre gerek olmadığını söylemelisin ona. Peki, niye bana kim olduğunu söylemedi? Ya da direkt sana getirmedi?”

“Stephens’in seni yakalamasını engellemesi gerekiyordu, içeride durması daha iyiydi. Hamburg’la Stephens’in

ne planladıklarını, neler yaptıklarını bilmiyordu. Adam sadece koruma, o kadar. Ama hâlâ içeride ve bu bizim için önemli bir şey.”

Emniyet kemerimi söküp, ön koltuklardan tırmandım. Bir kadına pek yakışmayacak bir hareketti, kabul ediyordum. Ve nihayet kalçam yukarıda arka tarafa kaydım. Başımı çevirdiğim zaman Victor’un beni seyrettiğini görüp, utançtan kızardım.

“Sadece listeye eklenecek bir sorum daha var,” dedim.

Muzip bir ifadeyle, “Sor bakalım” dedi.

“Ne zamana kadar bu şekilde seyahat etmek zorunda kalacağız?” Ayaklarımı koltuğa uzatıp arkaya yaslandım. “Özel uçakları gerçekten özlüyorum. Arabayla seyahat etmek intihar gibi bir şey.”

İnanılmaz seksi bulduğum bir kahkaha attı.

“Tetikçinin biriyle sevişiyorsun, hayatının her gününü seni öldürmek isteyen bir adamdan kaçarak geçiriyorsun ama konforsuzluktan öleceğini düşünüyorsun.” Tekrar kahkaha attı, ben de gülümsedim.

“Evet, sanırım öyle,” dedim, azıcık saçmalıyormuş gibi hissettim. Ama yine de, saçma olsa bile, gerçeği inkâr edemezdim.

“Çok sürmeyecek,” diye cevap verdi. “Vonnegut’tan tamamen kurtulana kadar saklanmaya devam edeceğiz. Eli çok fazla yere uzanıyor; rahat, pahalı seyahat şekilleri takip ettiği şeylerin başında geliyor. Özel uçak yerine demiryoluyla seyahat edilirse radarının çok daha dışında olunur.”

Cevabından tatmin olmuş halde daha fazla bir şey söylemeyip arabanın karanlık tavanına bakmaya başladım.

“Ha bu arada aklında bulunsun,” diye konuyu değiştirdim: “Tetikçinin biriyle sadece sevişmiyorum. Ona çok bağlandım.”

İmalı bir şekilde “Ya, öyle mi?” dedi, sırtıttığını da tahmin edebiliyordum.

Kötü bir şeymiş gibi, “Evet, korkarım ki öyle,” diye yanıtladım sorusunu. “Ayrıca çok sağlıksız bir bağlılık bu.”

“Gerçekten mi? Neden öyle düşünüyorsun?”

Kederle iç çektim. “Ah, bilmiyorum. Muhtemelen benden hiçbir zaman kurtulamayacağı için.”

Beni kızdırmaya çalışarak, “Sülük gibisin. Tıpkı Amelia gibi.” dedi. Hafifçe doğrulup omzuna bir şaplak attım. İrkildi ve yüzüne anlamlı bir gülümseme yayıldı. “Aslında...” dedim, tekrar arkama yaslanarak. “Ne isterse yapacağım maalesef. Tıpkı Amelia gibi.”

Hafifçe güldü. “Güzel, sanırım o da sana sonsuza kadar bağlı.”

“Aynen öyle, hem sonsuza kadar gerçekten uzun bir süre.”

Durdu. Akabinde, “Güzel, bu süre boyunca başka türlü yaşanmaz zaten” dedi.

Daha sonra yüzümde bütün gece kaldığını tahmin ettiğim bir gülümsemeyle uykuya daldım.

15. BÖLÜM

Victor

Ertesi gün New Orleans'a vardığımızda sokaklar insan kaynıyordu. Binlerce katılımcı San Nerva en Nueva Orleans, diğer adıyla Boğa Koşusu'un yıl dönümünü üzerlerine giydikleri bembeyaz kıyafetler, parlak kırmızı eşarp, kemer, bandana ve şapkalarla kutluyordu. Yolumuzu değiştirip trafiğin kapanmadığı ara sokaklardan, çiçeklerle süslenmiş Avrupa mimarisinde balkonların arasından Fredrik'in bizi beklediği depoya gittik.

Sarai üç saat uyumuştı, şimdi ön koltuğa geçmiş, başını cama yaslamış, parmaklarıyla ensesini ovarak etrafı seyrediyordu.

Gece yoldayken kendisine New Orleans'a neden gittiğimizi biraz anlatmıştım ama önemli şeyleri açıklamak için Fredrik'le buluşup nasıl bilgiler edindiğini öğrenmeyi beklemiştim. Hedefimiz Andre Costa'ydı, Kaplumbağa olarak da biliniyordu –Venezuelalı bir çete başının yarı Amerikan, yarı Brezilyalı oğluydu. Adamı haftalardır son görüldüğü Rio de Janerio'da arıyordum. Ama

lakabına rağmen çok hızlı yer değiştiriyordu ve uzun zamandır ilk defa bir işim bu kadar aksıyordu.

Önce terk edilmiş deponun önüne doğru ilerledik. Akabinde yavaşça Fredrik'in bizi beklediği yere doğru gitmeye başladık. Araba görüldüğü zaman uzun, metal bir kapı açıldı; içinden geçtim ve arabayı yarı karanlık tozlu depoya park ettim. Etraftaki otomobil parçalarına, araba asansörüne ve çelik zemine bakılırsa burası eski bir garajdı. Bir duvar eski tekerleklerin bulunduğu raflarla kaplıydı. Binanın arka tarafındaki duvar boyunca kalın bir toz perdesiyle kaplanmış pencerelerse içeri az da olsa güneş ışığının girmesine olanak sağlıyordu. Kapıları kapattığımız zaman çıkan ses uzun bir süre depoda yankılandı.

Sarai tavana bakarak, "Yok artık! Nedir buranın hali?" diye sordu.

Fredrik de bize doğru bir adım atarken, "Seni görmek de güzel," diye cevap verdi. Her zamanki Armani takımını ve bu yere hiç uymayan parlak siyah bir çift ayakkabı giymişti.

Sarai omuz silkip mekân kendisine sıkıntı veriyor gibi ellerini karnına koyup omuzlarını dikleştirerek etrafa bakmaya devam etti.

Fredrik sigorta kutusunu açıp bir düğmeyi oynattı ve arka duvarın olduğu yerde cılız bir ışık yanmaya başladı. Elektriğin bir jeneratörden sağlandığına emindim. Fredrik bu depoyu daha önce kullanmıştı – iki ay önce bir sorgulama için. Ayrıca kendi kişisel kullanımı için de değerlendirdiğine emindim.

“Burası ne böyle?” diye sordu Sarai.

Işığın altında, uzak bir köşede sonradan eklenmiş kolları ve ayak mesnetleri olan bir dışçı koltuğu görünüyordu. Ayrıca oturan adamın başını ve gövdesini dik tutan kalın, deri kayışlar da vardı.

Fredrik şov yapar gibi elini uzatarak , “Burası benim sorgu odam,” diye cevap verdi. “En azından şimdilik elimizde bu var.”

Dışçı koltuğunun arkasına gidip siyah bir çanta çıkardı, yanındaki boyalı metal masanın üzerine bırakıp açtı.

“Adamları sorgularken ne yaptığını sormaya korkuyorum,” dedi Sarai. Ellerini karnından çekip bir süre daha etrafı inceledikten sonra gözleri tekrar çantaya takıldı.

Fredrik bana baktı. “İşi halledebileceğinden emin misin, Faust?”

“Hey,” diye araya girdi Sarai, “Sormaya korktuğumu söylemiştim sadece ama sanırım kaldırabilirim.” Sarai’nin yüzündeki gerginlik fazlasıyla yoğundu.

Fredrik gülümseyip sandalyenin yanına paslanmaz çelikten, tekerlekli bir masa çekip üzerine çeşitli aletler yerleştirdi. Farklı boyutlarda üç bıçak, bir pense, ilaç dolu şırıngalar... Son olarak da içi dolu altı tüp çıkarıp aletlerin yanına koydu. Sonra tekrar bana bakarak, “Beni biraz endişelendiriyor,” dedi ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle tekrar aletlerinin yanına döndü.

Sarai yarı alaycı bir ifadeyle, “Senin beni endişelendirdiğin kadar değil,” diye cevap verdi. Gözleri hâlâ aletlerin üzerindeydi. “Çok sadistçe değil mi?”

Fredrik bana baktı. “Henüz kendisine söylemedin, değil mi?”

“Vakti gelmemiştii daha.”

Sarai bir bana bir ona baktı. “Ne söyleyecektin ki?”

Fredrik son şırıngayı da masaya bırakıp Sarai’ın yanına geldi. Yüzündeki imalı ifadeye rağmen Sarai istifini hiç bozmadı. Elini uzatıp başparmağıyla kestane rengi saçlarına dokunduğunda çok rahatsız oldum.

Ama bu da bir testti. Fredrik karşısında gerçeğe direnir direnemeyeceği testi... Ama geçeceğinden emindim.

Sarai

Fredrik'in insanı içine çeken gözleri içimi ürpertti. Eli saçlarımdan aşağı doğru kaydı. Başını yana eğip, gözleriyle önce hangi kısmın tadına varmak istediğine karar vermek istercesine yüzümün her yanını inceledi. Güçlkle yutkunup geriye doğru bir adım attım. Ondan korktuğum için değil, ondan korkmadığım için korkuyordum çünkü içimden bir ses Fredrik'ten korkmam gerektiğini söylüyordu.

Göz ucuyla Victor'a baktım. Victor endişeli görünmüyorsa benim de endişelenmemi gerektirecek bir şey olamazdı. Ama ya beni test ediyorsa? Ya Victor'a her an duyduğum yersiz güveni, bana uzun zaman önce duymam gerektiğini söylediği o sonsuz güveni test ediyorsa?

Hayır... bu öyle değildi. Aradığı başka bir şeydi ama ne olduğunu çözemiyordum.

Gözlerimi kısıp başımı yana yatırarak Fredrik'e baktım.

"Neden şu oyunu bırakıp ne olduğunu söylemiyorsun?" dedim.

Yüzüne inanılmaz seksi bir gülümseme yayıldı ve biraz uzaklaştı. Sandalyenin yanındaki ışık öyle bir ortam yaratıyordu ki Fredrik gözüme tüyler ürpertici bir fonun önünde duran şeytan kılığına girmiş bir deliymiş gibi görünüyordu.

Fredrik her zamanki İsveç aksanıyla, "Hepimiz te-tikçiyiz burada," dedi. Mimik yapıp Victor'a elini uzattı. "Şu suikastçı ," diye ekledi, "ve tabii ki sen, Faust gibi para için değil de intikam için adam öldürmene rağmen kulübümüze başarıyla katıldığını düşünüyorum."

Karnım gerginlikten karıncalanarak tekrar Victor'a baktım ama sakın yüz ifadesi hiç değişmemişti.

Fredrik'e dönerek, "Peki sen?" diye sordum, "sen ne için cinayet işliyorsun?"

Fredrik belli belirsiz güldü ve ortamdaki gerginliğin aniden kaybolduğunu hissettim. Artık gözüme korkunç gelmiyordu. Fredrik ve Victor'un gözleriyle anlaşıp anlaşmadıklarını anlamak için tekrar ikisine baktım – görünüşe göre yanılmamıştım.

Kafam iyice karışmıştı.

Fredrik, "Öldürüyorum ama sadece zorunda kaldığım zaman," diye cevap verdi, şaşırdım. "Ben Faust'un Uzman dediği tayfadanım. Sorgulama ve işkence benim uzmanlık alanlarım." Eliyle arkasındaki ekipmanları gösterdi. "Sanırım buradan belli oluyor zaten. Ve tesadüfen bana Doktor Kevorkian* rolünü oynamak düştü."

Söylediklerine gülerek, "Bir seri katil ya da onun gibi bir şey olduğunu söyleyeceksin sandım," diye cevap verdim.

Tekrar göz göze geldiler, ama bu sefer kısa sürdü. Aralarında paylaştıkları gizli sırları çabucak yakalıyordum.

* Jacob "Jack" Kevorkian, Ermeni asıllı ABD'li patolog, ressam, besteci, enstürmanist, ötenazi savunucusu ve uygulayıcısıdır. (Ed.)

Tekrar bana döndü. "Hayır bebek," dedi. Dehşet verici sorgulama aletlerini tekrar düzenler gibi yapmaya başladı. "Öldürmekten pek keyif almıyorum ..."

Odaya bir sessizlik çöktü.

Fredrik gergin görünüyordu, oyalanmak için parmaklarını dikkatle ekipmanlarının üzerinde gezdirdi. Ona karşı tetikte olmak, bilinmez kişiliğini, rahatsız edici, itici karakterini çözebilmek istiyordum ama çabalarım boşunaydı – onu anlamak güçtü. Sonra birden... kendisine acıdığımı hissettim.

Victor odadaki garip sessizliği bozarak, "Hazırlanmamız lazım," dedi.

Fredrik, duyguları açma kapama düğmesiyle yönlendiriliyormuş gibi ellerini çırpıp sadist bir şekilde gülümsemeye başladı. "Kesinlikle!" dedi. "Çok mantıklı, şu işin bitmesini beklemekten yoruldum. Hep senin yüzünden, Faust."

Victor, "Evet, muhtemelen benim yüzümdendir," dedi. Bu sözüyle beni biraz suçladığını hissettim. "Ama bazı şeyler daha önemlidir."

Utançtan yüzümün kızardığını gizlemek için başımı eğdim.

Victor, "Hazır olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Hazır olmak görecelidir," diye cevap verdi Fredrik ve ayrıntıları anlatmaya başladı.

"Andre Costa burada iki gün daha kalacak," dedi. "Bir kadının yanında kalıyor, halası sanırım nehrin karşı kıyısında, Algiers'te bir yerde. Bağlantım dün gece kendisini

Lafitte'de konuşurken duymuş. Eğer konuştuğu kadına muhabbet gereği yalan söylemediyse şehrin içini dışını çok iyi biliyor – ikinci evi gibi burası. Yani onu bu gece almazsak, peşinden bir yere daha gitmek zorunda kalacağız büyük ihtimalle.”

Fredrik bana bir bakış attı.

“Adamı ben alırım,” dedim. Bana olan güven eksikliğinden dolayı biraz alınmıştım ama onun yerinde ol- sam sonuçtan şüpheleneceğimi biliyordum.

Victor elini cebine atıp küçük bir zarf çıkardı, bana uzattı. “Costa geldiğinden beri her gece bu bara gitmiş, bu gece de gideceğine eminim.” Zarfın içinden Andre Costa’nın fotoğrafını çıkarıp gülümseyen yüzünü inceledim, karamel rengi pürüzsüz teni ve hiç tıraş olmamış gibi duran suratıyla çok genç görünüyordu. Alnına ve kulaklarına kadar düşen siyah kıvrıkcık saçları neredeyse Romalı Sezar gibi görünmesini sağlıyordu. Üzerinde beyaz yazıları bulunan siyah bir tişörtle bir barda oturuyor gibiydi. Sırtı bar tezgâhına dönüktü, sol elinde bir bardak kokteyl vardı. Bembeyaz dişlerini açığa vuran gülüşü ve gözlerinin üzerine çökmüş sise bakılırsa bar ortamlarına alışkın biri gibi görünüyordu. Gözlerindeki siste kamera flaşının da kısmi bir etkisi vardı tabii.

“Adam ... cılız,” dedim.

“Bir metre elli santim,” dedi Victor. “Yirmi dört yaşında. Ama sakın hafife alma. Seni yalnız yakalayıp peşinde olduğunu anlarsa...”

“Başa çıkabilirim,” dedim, “Neden peşindesiniz?”

Victor başını sallamaya başladı, bu bilgiyi benimle paylaşmak istemediklerini anladım ama ısrar ettim, “Artık Birlik için çalışmıyorsun,” dedim. “Onların kurallarıyla hareket etmek zorunda değilsin. Sadece adamın ne yaptığını söyle.”

İç çekti, rahatlayarak omuzlarını indirdiğini gördüm. Akabinde pes edip konuşmaya başladı. “Öncelikle hedefimiz o değil ve adamı öldürmeye niyetim yok. Costa’ya hedefimizi, sadece geçen sene on altı Amerikan, İngiliz ve Kanada vatandaşının öldürülmesinden sorumlu bir çete başı olan Edgar Velazco’yu bulmak için ihtiyacımız var. Rio de Janerio’dan ve Brezilya’nın çeşitli turistik bölgelerinden kaçırılmışlardı. Adamın başına üç milyon dolar ödül kondu ama onu bulmak neredeyse imkânsız.”

“Venezuela’nın çöplüklerinden ayrılrsa bulmamız çok kolay olurdu,” dedi Fredrik. “Büyük bir terörist grubu ve keçi sürüsüyle beraber dağlarda saklanan Bin Ladin’i hatırlatıyor bana. Bizim gibi ülke vatandaşı olmadığı açıkça belli olan adamlar çok dikkat çekiyor.”

Victor, “Velazco bazı yönleriyle Javier Ruiz’e benziyor,” dedi.

Javier’in adını duyunca başımı Costa’nın fotoğrafından kaldırdım. Fotoğrafa bu kadar uzun baktığımın farkında bile değildim.

“Velazco suç işleme konusunda Javier’den bile üst seviyede gibi görünüyor,” dedim.

“Evet, öyle,” diye doğruladı Victor. “Javier’in işleri Velazco’ya kıyasla daha küçüktü. Velazco’nun işleri altı ülkeye yayılmış. Bugüne kadar kadınlar ve çocuklar da

dahil olmak üzere yüz altmış dokuz turistin ölümünden sorumlu.”

Fredrik araya girdi, “Tabii bunlar sadece kayda geçen rakamlar,” dedi, “Gerçek rakamı bilmemizin imkânı yok.”

Bu tür bir soruya cevap vermeye pek yanaşmayacaklarını bilmeme rağmen, “Peki, müşteri kim?” diye sordum.

Victor, “Anderson Winehardt, Bostonlu zengin bir adam,” diye cevap verdi. “Oğlu da öldürülen turistlerden biri.”

Müşterinin ismini bu kadar kolayca vermiş olmasından dolayı yaşadığım şoktan dolayı aklımdaki soruları tekrar sormam birkaç dakikamı aldı.

Kalkıp yan taraftaki ahşap sandıklardan birinin üzerine oturup bacaklarımı aşağı sarkıttım.

“Müşterinin adını neden söyledin?” diye sordum.

“İşin bu kısmında bizimle olman tamamında yanımızda olacağın anlamına gelmiyor.” diye cevap verdi Victor.

“Teşekkürler” dedim ama ne demem gerektiğinden emin değildim. Daha sonra tıpkı az önce Fredrik’in yaptığı gibi benimle kafa bulduğunu söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Fakat sonra Birlik’in ne kadar eski ve karmaşık olduğunu düşündüm ve aklıma cevaplardan çok sorular geldi.

“Anlamıyorum,” dedim. “Birlik peşinizdeyken nasıl hâlâ iş – özellikle de bunun gibi işler – alabiliyorsunuz? Vonnegut, hatta Niklas bile Javier’den daha büyük bir herifin öldürüldüğünü duymayacak mı?”

Victor, "Muhtemelen duyacaklar," dedi. "Ancak bu, işi yapanın ben olduğumu kesin olarak göstermez. Yalnızca Amerika Birleşik Devletleri'nde benim gibi sayısı bilinmeyen şahsî çalışanlara ek olarak Birlik gibi yirmi iki özel örgüt var. Yani ne Vonnegut ne de Niklas benim Birlik'ten ayrıldıktan sonra böyle çalışmaya devam edeceğimi düşünürler."

"Yani düşmanın dibinde saklanıyorsun," dedim.

Victor, "Öyle de denebilir," diye yanıtladı.

"Peki, müşterilere nasıl ulaşıyorsun?" diye sordum. "Yani... sen Birlik'te çalışırken Vonnegut hiç önlem almadı mı?"

Victor başını sallayarak, "Aldı," dedi, "Fakat kendimi bildim bileli bu işi yapıyorum. Tanıdıklarım var. Vonnegut'un hiç yüz yüze görüşmediği müşterilerle buluştum, sahada olmanın avantajlarından biri bu. Daha fazla değilse bile en az Vonnegut kadar bağlantım var."

Hırıltılı bir soluk alıp verdim. "Pekâlâ, Birlik üzerinden edinilmiş bir sürü bağlantının aynı şekilde tehlikeli olabileceğini düşünüyorum. Birinin Vonnegut ya da Niklas'a *ötmesinden* korkmuyor musun?"

"Bunu her gün düşünüyorum," diye cevap verdi Victor. "O yüzden de müşterilerimi seçerken titiz davranıyorum, yoluma çıkan herkesi ince eğirip sık dokuyarak test ediyorum. Sarai, birinin seni kandırdığını çok geç olmadan öğrenemezsin."

Soru sormayı burada bırakıp ayrıntıları anlatmaya devam etmelerine izin verdim.

Saat onu geçmişti; kısa, dar ve dizimin dört santim üzerinde duran fırfırlı pembe bir etekle tam bir fahişe gibi giyinmiştim. Altı santimlik topuklu ayakkabılarım ile boyum Victor'unkine yetişmişti. Uzun saçlarım omuzlarımdan dökülüyor, kıyafetimin arasından gözüken pembe sütyenimin içinde duran göğüslerime kadar uzanıyordu. Yarım saatlik makyaj mesaisinden sonra birkaç pahalı yüzük takıp parfüm sıkarak hazırlıklara son verdim. Fredrik çıkmadan hemen önce iğrenç koktuğumu söyledi. Haksız olduğunu söyleyemezdim. Parfüm kullanmayı hiç sevmezdim ama bu gece durum bunu gerektiriyordu.

Victor arabayı CC Community Kahve Evi'nin karşısında bulunan kırmızı kiremitli bir okulun önüne park etti.

Eliyle caddenin aşağısını işaret ederken, "Bourbon & St. Philip Köşesi," dedi. Böylece nerede bulunduğumu zihnime kazıyordum. "Orada bekliyor olacağım. Unutma, bar küçük, karanlık ve her zaman tıkiş tıkiş. Adamı görmekte zorlanabilirsin ama birini arıyormuş gibi riskli davranma..."

Ne yapıp ne yapmamam gerektiğine dair atacağı nutku bir kere daha dinlememek için "Merak etme," diye lafını böldüm. Koltuğumdan uzanıp hafifçe dudaklarından öptüm. "Bana biraz olsun güven."

Belli belirsiz gülümsedi. Bir an göz göze geldik ve o an kucağına zıplayıp dudaklarına aç bir kurt gibi saldırarak istedim. Ama yapmadım, çünkü yapılacak bir işim vardı.

Kapıyı açıp karanlığa adımımı attım, kapıyı kapattıktan sonra pencereden içeri eğildim, göğüslerimin arasında duran ve sütyenimi elbiseme bağlayan ince kayışı düzeltirken, “Başımı derde sokmayacağım,” dedim, “Ancak ben senden yardım istemediğim sürece karışmayacağına dair söz ver.”

Başını salladı ama ikna olmadım.

Talepkâr bir sesle, “Victor?” dedim.

İki elini kaldırdı. “Pekâlâ. Söz. Karışmayacağım.”

“Bunu sana bir şeyleri kanıtlamak için yapmıyorum. Yapmak istediğim ve yapabileceğimi bildiğim için yapıyorum. Eğer sana bir şeyleri kanıtlayabilirsem, o işin ekstra bir getirisi olmuş olacak. Fakat bunun için yapmadığıma inan.” Bunu anlamasını istiyordum, bunu sadece onunla olmak için değil, hayatımda yapmak istediğim tek şey olduğu için yaptığımı anlamasını istiyordum.

Tekrar başını salladı. “Biliyorum.”

Onu arabada bırakıp sokak lambalarından süzülen loş ışıkların önümü aydınlatmasına izin vererek cadde- den aşağı doğru yürümeye başladım. Gecenin geç saatleri olmasına rağmen caddede bir sürü insan olduğu için yalnız değildim. Okulun önünde durup, mukavva- dan yapılma kuru kafa maskeleriyle kendilerini eğlen- diren bir grup insanın arasından yürüdüm. Sonunda yolun karşısına geçerek, içi tıklım tıklım dolu olan bara girdim ve anında *bambaşka* biri oluverdim.

16. BÖLÜM

Sarai

Binaya adım atar atmaz dört bir yanımla zifiri bir karanlık sardı. Mekân yalnızca rastgele yerleştirilmiş olan mumlar tarafından aydınlatılıyordu. Masalarda, duvarlarda, şöminenin üzerinde ve odanın ortasında mumlar vardı. O kadar kalabalıktı ki insanlar bir yerlere gidip gelmek için sürekli birbirlerine sürtünüyorlardı ve görebildiğim kadarıyla boşta tek bir sandalye bile yoktu. Sürekli konuşan insanlarla dolu bir masanın yanından geçip kalabalığın içinden yavaşça ilerledim. Neredeyse yarı çıplak olmama rağmen bunalıyordum. Mekânda yüksek topuklu ayakkabılarıyla karanlıkta kendine yol bulmaya çalışan ve mekâna yabancı olduğu aşikâr olan çok az kadından biriydim. Hafta sonu kafa dağıtmak için partiye katılmış olan bir turist gibi görünüyordum – yani tam da görünmek istediğim gibi. Andre Costa partileri seviyordu. Tabii kadınları ve en çok da buranın yabancıları...

Doğruca bar tezgâhına ilerleyip, genç barmene gülümseyerek sahte ehliyetimi gösterip bir Dos Equis 15-marladım.

Barmen bir bana bir ehliyetime baktı. “Sanırım yaşın tutuyor.” Gülümseyip ehliyeti geri verdi. Ben de onu siyah cüzdanıma yerleştirdim.

“Ne kadar zamandır New Orleans’tasın?” diye sordu ve biramın kapağını açarak şişeyi önüme koydu. Önüne düşmüş dağınık saçları ve beni inceleyen deniz mavisini gözleriyle çok sekiydi.

Utanıp içkimden bir yudum alarak yüzümü eğdim.

Rimelimin yanaklarımdan akmasına izin vererek, “Çok mu belli?” diye sordum. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve gözlerinin yüzümden göğüslerime doğru kaydığını fark ettim. Fakat uzun süre bakmadı.

Yalnızca bir turist olduğumu ikimiz de bildiğimiz için cevap vermeye tenezzül bile etmedi.

Çıkarıp bir onluk uzattım ama reddetti.

“Bu benden olsun,” dedi, “Keyfine bak.”

“Teşekkürler.” Muhtemelen beşinci biralarını almak için tezgâha doğru gelen iki genç kız yanımdan geçerken ben de biramı aldım. Ama kızlar yollarını bulmak için beni âdeta devireceklerdi. Ben de bira dökülmesin diye parmaklarımla şişenin ağzını kapattım.

“Lanet olsun, dikkat edin biraz!” dedim ama ortam çok gürültülü olduğu için beni duymadılar bile.

Sırtımı kızlara ve tezgâha döndükten sonra biramı dökmemek için kalçalarımı kıvıra kıvıra yürüyerek ve kimseyi aramıyormuşum gibi yaparak tekrar etrafı seyretmeye başladım. Taş şöminenin etrafından dolaşip salonun iki yöne ayrıldığı arka tarafa doğru yürüdüm.

Sağ tarafımda birkaç masası daha bulunan ve çıkmaz bir koridorla sonlanan bir başka bar vardı. Sol taraf arkada bulunan taraçaya çıkıyor gibi görünüyordu. Andre Costa'nın etrafı genç kızlar ve başka iki adamla sarılı bir şekilde, çıkmaz tarafındaki karanlık bölgede bulunan bir masada muhabbet edip eğlendiğini görünce sola doğru yöneldim.

Yanındaki kızlar inanılmaz güzeldi, benden çok daha güzel... Başta dikkatini çekebileceğimden şüphe duydum ama aklıma Izel'in, Javier Ruiz'in aşağılık kız kardeşinin öğrettikleri geldi:

Sırf sızlanmamı duymak için karmakarışık saçlarımı huysuzca tarayıp çekerken, "Umutsuz bir vakasın. Umutsuz bir Amerikan bebesi," demişti bana. "Javier'in seni niye yanında tuttuğunu anlayamıyorum. Bir orospu olmana rağmen aptal bir bakire gibisin."

Tarağı daha sert çekmişti, boynum o kadar bükülmüştü ki acıdan neredeyse çığlık atmıştım. Ama hiçbir şey söylememiştim. O zamanlar ondan korkuyordum, cevap verirsem yapabileceklerinden korkuyordum. Sırf benden nefret ettiği için Javier etrafta olmadığı zaman baş başa kaldığımızda yaptığı şeyler zaten canıma yetmişti...

"Ağabeyimin yanındaysan iyi görünmen gerekiyor," demişti. "Erkeklerin sana dokunmak için can atmasını sağlamalısın. Odadaki diğer bütün kızlardan daha fazla dikkatlerini çekmelisin." Tekrar saçlarıma asıldı. Yanağımdan akan gözyaşlarına engel olmak için

dudağımı ısırđım. "Sana neden yardım ettiğimi bilmiyorum. Aslında bırakıp her şeyi batırmanı ve Javier'in sende kurtulmasını sağlamam lazım. Seni köpeklere yedirmesini..."

"Benden niye bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordum sonunda.

"Kes sesini! Aptal bebe. Nefret ediyorum çünkü edebiliyorum. Şimdi dinle beni. Bu gece kardeşimin koynuna girdiğın zaman söylediğim her şeyi harfiyen uygula. Altı aydır sana bir adamı baştan çıkarmayı öğretiyorum! Hayatımın altı ayı boşa geçti. İşini iyi yapmalısın. Yapamazsan ve Javier beni cezalandırırsa, uyurken boğazını kesip suçu diğerkızlardan birine atacağım. Anladın mı beni?!"

Gergince başımı sallamıştım.

"Şimdi söyle, en önemli olanın neydi?" Omuzlarımı sarsmıştı. "Cevap ver!"

"Göz kontağı," demiştim.

"Peki doğru yöntem ne?"

"Gözünden yansıyan ifade," diye cevap vermiştim bu sefer daha çabuk. "Utangaç ama çaresiz değil."

"Evet. Adamın seni körpe sanmasını sağlayacaksın, yüzlerce adamla düzüştüğünü değil. Tecrübesizmişsin, toymuşsun gibi yapacaksın, sezonluk çalışan ve eğlence arayan bir orospu gibi değil. Bunu sadece yaşlı kokoşlar yapar. Peki adama ne kadar süreyle bakacaksın?"

"İki saniye," diye yanıtlamıştım

*“Evet, Sarai. İki saniye ve sonra gözlerini kaçır.
Ne kadar uzun bakarsan o kadar çaresiz görünürsün.
Adamın ağına yakalanmasını sağla.”*

Izel'den ölesiye nefret etmeme rağmen ondan çok şey öğrendiğimi ifade etmeliydim. Ama o zamanlar zengin adamları sadece baştan çıkarıp beni arzulamaları için eğitiliyordum. Javier beni satmayacaktı, başka adamların bana dokunmasına izin vermezdi. Ben onun sattığı kadınları sunup pazarlayan sağ koluydum. Erkeklerle görünen ilk kadındım, en güzelleri ve çekici olanı. Poster kıızıydım, Javier'in işinin reklamı. İşe yarıyordu. Adamlar bana sahip olamazlardı, ama onlarla odada on dakika vakit geçirip Izel'in öğrettiklerini uyguladıktan sonra adamlar benden sonra en iyisini arzulamaya başlıyorlardı. Bana benzeyen 'tek atımlık' bir 'yem' almak da en iyi seçenekleriydi.

Fakat bu gece, Andre Costa'yı baştan çıkarmak için Izel'in öğrettiklerinin yarısı bile yeterdi bana. Genç, azgın bir katildi, o yüzden öğrendiklerimden yalnızca göz kontağı bile yetebilirdi.

Çantamı koltuk altına alıp Costa'nın görebileceği bir duvarın dibinde beklemeye başladım. Göz kontağı kurmadan önce biramı içip piyanodan çıkan müziği dinleyerek beş dakika geçirdim. Bu süre içerisinde de en az iki kere Costa'nın beni kestiğini gözden kaçırmadım. Ama sol tarafında oturan siyah saçlı kız da ilgisini bayağı çekiyordu.

Bir... Yüzüne bakıp hafifçe gülümsedim. İki... Gözlerimi kaçırıp biramdan bir yudum aldım ve tekrar beklemeye başladım.

Birkaç dakika sonra karşıma gelip kendisini tanıttı.

“Ben Andre. Sen ...?” Sağıma soluma baktı. “Yalnızsın sanırım?”

Utanmış gibi yapıp bir yudum daha aldım.

“Evet,” dedim. Birayı tutan elimi aşağı indirdim, diğeriyle de karnımı okşadım. “Evet, yalnızım.”

“Adın mı bu? Yalnız?”

Zeki biri gibi görünmek için gözlerimi kıstım ama yüzümdeki sahte gülümsemeyi hiç kaybetmiyordum.

Omuz silkerek, “Hayır,” dedim, “Adım İzabel.”

Sırtıp göz ucuyla beni süzdü.

Elini uzattı. “Peki, bize katılmalısın İzabel. Masamda yer var.”

“B-bilmiyorum,” dedim isteksiz gibi görünmeye çalışarak. “Sizi tanımıyorum.”

“Evet, tanıımıyorsun,” deyip, elimi yakaladı. “Ama iyiyim. Merak etme. Hadi. NOLA’dasın. Buradayken keyfine bak. Kimse sana sarkıntılık edemez.”

Beni nazıkçe yanında sürükledi, ben de istekle peşinden gittim, masadaki iki erkek ve kızlardan sadece biri beni selamladı. Diğer kız, siyah saçları ve asık suratıyla pek sıcakkanlı görünmüyordu.

Andre sağ tarafında oturan sarışın adama “Biraz yana kay adamım,” dedi, “İzabel buraya otursun.”

Adam kalkıp bana bir sandalye çekti. Çocuksu yüzünde geniş bir gülümsemeyle sandalyeye doğru yürüdü, önce ben oturdum. O da oturdu.

Yanındaki sarışın adama, "Bize içki getir," diye emretti ve çabucak bana dönüp "Ne içeceksin? Yine Dos Equis mi?"

"Evet, teşekkürler."

Sarışın adam kalkıp kalabalığın içinde kayboldu.

Siyah saçlı kız, "Bana da sorduğun için çok teşekkürler," diye terslendi.

Andre gülerek kızı geçiştirmeye çalıştı. "Bebeğim, daha önündekini bitirmemişsin. Keyfine bak. Hallederiz gerisini." Uzanıp dirseğine vurdu, ben bile bu hareketin küçümseyici olduğunu düşündüm ama kendisine adamın bu gece benim olduğunu belli edecek şekilde gülümsedim. Kızın aniden gözleri öfkeyle yanmaya başladı. Masanın karşısından bana baktı, yanındaki arkadaş da öteki adamın kolundaki dövmeyle okşuyordu. O kız orada olmamla hiç ilgilenmiyordu. İlgilendiği erkek de kendisine bağlanmış gibi görünüyordu.

Andre, "Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu.

Gülümseyip elimi saçlarıma götürdüm, bir tutam saç parmağıma doladım, "Hayır, Texaslıyım. Buraya tatile geldim."

Siyah saçlı kız bir kahkaha attı, ardından kısık bir sesle "Bu da taşralı aksanını açıklıyor." dedi.

Aksanlı konuştuğumun farkında bile değildim ama role bu kadar çabuk, kolayca ve hiç farkında olmadan

kendimi kaptırdığım için kendimle gurur duyup duy-mamam gerektiğinden emin olamadım.

Tekrar gülümsedim. “Sen de bu kadar çirkin oldu-ğuna göre Projects’den olmalısın,” dedim.

Birbirimize fiziksel saldırıda bulunuyormuşuz da kendisi kavgayı ayırıyormuş gibi “Hadi ama kızlar,” di-yerek ellerini kaldırdı Andre.

Sarışın adam dört birayla geri geldi. Biraları önü-müze koydu.

Andre birasını açıp masaya koyarken, “Güzel, bu gece emin ellerdesin,” dedi, “Ayrıca istersen daha sonra sana etrafı gezdirmek isterim.”

Siyah saçlı kızın dudaklarından öfkeli bir nefes çıktı. Kısık gözlerle Andre’ye baktı. “Bir dakika, bizim...”

Andre başını sallayarak, “Lanet olsun, sakın ol,” diye cevap verdi, “Hepimizi kastettim, Ashley. Sadece beni ve onu değil,” Bana baktı, “Rahatsız olmazsın, de-ğil mi?” diye sordu.

Tam olarak ne sormak istediğini anlamamıştım ama umurumda değildi, şu kızdan ne kadar erken kurtulur-sam o kadar iyi olacaktı.

“Hayır, sıkıntı olmāz. Çok isterim.”

Ashley çabucak ayağa kalktı, sandalyeyi duvara da-yayıp masada duran çantasını kaptı.

Açık renk saçlı arkadaşına, “Eve gitmeliyiz,” dedi, “Hadi kalk.”

Çok kolay olmuştu. İçimden bu çekişmenin sürmesini istiyordum. Çünkü gerçekten çok eğleniyordum.

Açık renk saçlı kız masadan kalkıp Ashley'in elini tutarken vücudunun üst kısmı hafifçe sallandı.

Bir eliyle dövmeli adamın elini tutarak, "Henüz gitmeye hazır değilim," diye mızızlandı. "Hadi, biraz daha takılalım."

Ashley kızı sürükleyerek, "Hayır, ben gidiyorum," diye cevap verdi.

Andre elleri havada, avuçları yukarıya dönük halde masadan kalkarken, "Ah, hadi ama bebeğim, böyle yapma," dedi.

"Siktir, kaplumbağa!" diye bağırıp, tekrar bana baktı. "Bıktım senin rezilliklerinden. Buraya ne zaman dönsen hep aynı şeyi yapıyorsun. Numaramı sil."

Andre'nin ağzı açık kaldı ama kırılmış gibi görünmüyordu, gülümsemek için elinden geleni yaptı. Elini kaldırıp siyah kıvrıkcık saçları arasında gezdirdi. Koltuk altına yakın bir yerde dövmesi olduğunu fark ettim.

Masamın önünden geçerken Ashley'le arkadaşı sürekli tartıştı, ben de masada yalnızca Andre ve yanındaki adamlarla kaldım.

Çekinerek, "Umarım benim hatam değildir," dedim. Andre sandalyesine oturup bacaklarını masanın altına uzattı.

"Hayır," diye cevap verdi. "O hep böyle. Kız arkadaşım olmadığı için memnunum." Elini kaldırıp işaret

parmağıyla kafasında bir çember çizdi. "Ne demek istediğimi anlarsın."

Gülerek biramdan bir yudum daha aldım. "Evet, öyle görünüyor biraz." Gerçekten, Costa'nın bir domuz olduğunu düşünüyordum. Ashley tam bir sürtük gibi davranmış olabilirdi ama başından sonuna kadar haklıydı. Birbirlerini uzun zamandır tanıdıkları belli oluyordu ve adam her geldiğinde kadına belli ki aynı şeyi yapıyordu. Anladığım tek şey Ashley'in bu bok heriften gerçekten bıkmış olduğuydu.

"Buraya tatile geldin demek," dedi ve dirseklerini masaya koydu. "Kiminle geldin?" diye sordu.

Çekingen çekingen gülümseyip iki elimi çantama attım.

Biraz daha yaklaştı. "Cidden," dedi, "Buraya neden tek başına eğlenmeye geldiğini hâlâ merak ediyorum."

Yüzümün kızardığını gizlemekte zorlanıyordum. "Şey, buraya arkadaşım ile geldim, Dahlia'yla. Ama kendini çok kötü hissediyordu ve dışarı çıkmak istemedi. Otelde kaldı."

"Ah," dedi ve başını salladı. "Nerede kalıyorsunuz?"

"Sheraton. Kanalin üstünde." diye cevap verdim.

Böyle kişisel bilgileri rahatça söylediğim için saf olduğumu düşünecekti ve bu bana dair izlenimini değiştirecekti.

"Buraya biraz uzak," dedi, "kanal boyunca oraya kadar yürümek zor."

“Hayır, o kadar da uzak değil,” dedim. “Fakat itiraf etmeliyim ki biraz hile yaptım. Yolun yarısını yürüdüm ve yarısını da şu iki tekerlekli at arabalarından birine otostop çekerek geldim.”

“İki tekerlekli at arabaları. Güzelmiş.” Beni gösterip yanımdaki dövmeli adam baktı. “Şeker kız.”

Adam bana bakıp hafifçe başını salladıktan sonra tekrar telefonuna döndü, birilerine mesaj yazıyordu.

Dövmeli adamı göstererek, “Bu David,” dedi Andre. “Teknolojiyle zararlı bir ilişkisi var. Telefonu kendisinden daha fazla seviyor.”

Kısa bir kahkaha attım.

David başını hiç kaldırmadan, “Kes sesini, kaplumbağa,” dedi.

Andre bana gülümsedi ve akabinde bize bira getiren adamı işaret etti.

“Bu Joseph,” diye tanıttı onu, “Kendisini onu utandıracak bir şey söyleyecek kadar tanımıyorum ama bana iki gün ver, mutlaka bulurum bir şeyler.”

Kahkaha atarak, “Şu kaplumbağa da nasıl bir isim?” dedim.

Aniden yüzü düştü, “Sadece bir lakap. Yaşlı babam altı yaşındayken takmıştı.”

“Ah...”

Gülümsedi. “Üzülme. Hâlâ hayatta ve dimdik, göt herif”

David, yani dövmeli adam, başını kısa bir süreliğine telefonundan kaldırdı. Andre'nin babasına göt herif demesinden hoşlanmadığını hissettim.

Andre ise onu umursamadı.

İçimden, *muhabbete kendini o kadar kaptırma*, dedim, Victor'un dışarıda beklediğini ve çok uzakta olmadığını biliyordum. Söylenen her şeyi müziğe ve kalabalığın gürültüsüne rağmen duyabilirdi ama ben onun bu kadar vakit kaybettiğim için ne kadar söylendiğini duyamazdım, ki söylendiğine emindim.

"Hey, dışarı çıkıp bir yürüyüş yapmaya ne dersin?" diye sordum. Bu kadar kısa süre içerisinde kendisine dışarıda baş başa yürümeyi teklif edecek kadar güvendiğim izlenimi yaratarak kendimi riske atıyordum. Ama bu fikri ortaya atmak zorundaydım çünkü orada daha ne kadar kalıp Andre'nin ilk hamleyi yapmasını bekleyeceğimi bilmiyordum.

Bu kadar çabuk değişmeme ciddi derecede şaşırmış gibi göründü ama teklifi çabucak kabul etti. Masadan kalktı, atletini pantolonunun içine soktu.

"Tabii ki," dedi ve masadan birasını aldı, bana da benimkini uzattı. "Hadi gidelim."

Şişeyi ağzına götürüp kalan son birayı tek yudumda içti ve boş şişeyi masanın altına attı. Masada kalan iki arkadaşına el salladıktan sonra elini belimin alt tarafına attığını hissettim. Daha taraçaya varmadan onun da değiştiğini fark ettim. Tıpkı gündüz ve gece gibi, zengin ve saygın bir iş adamından bu gece yatacağı kızı koluna takmış haysiyetsiz bir piçe dönüşmüştü. Ben de bu gece

yatağına uzanıp içine girmesi için bacaklarını aralayacak kızdım.

“Aman Tanrım, çok ateşli görünüyorsun,” dedi ve ben içgüdüsel olarak korkuyla öne eğildim. “Buraya arkadaşınla gelmediğine emin misin? Bu gece kafama bir kurşun yemek istemiyorum.”

Başımı çevirip ona baktım, o kadar yakın yürüyorduk ki kalçalarımız birbirine değiyordu, dudaklarımın kenarında anlamlı ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle ona baktım.

“Erkek arkadaşım yok. Gerçekten.”

Parmaklarını belimde hissettim, ardından sırtıma doğru çıktılar. Beni kendine çekti.

Elini yavaşça çekerek, “Hey,” dedim, “Yavaş ol. Ben o tür kızlardan değilim.”

Söylediklerimi ciddiye almadı ve beni biraz daha kendine doğru çekti, ama ben de gerçekten ciddi değildim.

Yüzünde bir gülümsemeyle ve boyun eğerek, “Tamam, tamam,” dedi, “İyi adam olacağım.”

Victor’un bizi beklediği okulun tersi yönünde yürümeye başladık. Durdum ve hangi tarafa gitme konusunda kararsız kalmışım gibi davranmaya başladım.

Andre beni çekmeye çalışarak, “Hadi ama, etrafı gezdireceğim sana,” dedi.

“Bu taraftan gidelim,” dedim okul yönünü gösterek. “Bu caddeye hiç gitmedim.”

“Etrafı biraz dolanalım önce,” dedi ve elini tekrar belimin altına yerleştirdi. Bana böyle dokunmasından nefret ediyordum. Hatta dokunmasından nefret ediyordum... “Bu tarafta görülecek daha çok şey vardır.”

Güçlkle yutkunup daha fazla ısrar ederek kendisini şüphelendirmekten korktuğum için ona uydum.

Yüzümde en tatlı cilveli gülümsememle tam tersi yönde yürümeye başladım.

Her taraftan fırlayan turistlerin arasından, yassı taşlarla döşenmiş olan bir kaldırımdan yürüyorduk. Bir atın toynaklarının sesini işittim ve köşeyi döndüğümüz zaman yanımdan bir fayton geçti. Caddeye girerken isminin yazılı olduğu tabelaya bakıp yüksek sesle “Bourbon Caddesi’nde her şey var,” dedim. Bir binanın önünde durdum. “Maison Bourbon. Daha önce hiç canlı caz müziği dinlemedim. Girip bir bakalım.”

Hafifçe elimden çekip binaya girmemi engelledi. “Kusura bakma, ama cazla işim olmaz,” dedi.

Benim de işim olmazdı ama Victor’un nerede olduğumu bilmesini istiyordum.

Dakikalar sonra caddeler daha da karanlıklaştı ve tenhalaştı. Hâlâ cadde ve bina isimlerini sesli okuyup nerede olduğunu anlamaya çalışan bir turist gibi davranmaya ve Andre’yi de buna inandırmaya devam ediyordum. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ama aklımdan neler geçtiğini çok iyi biliyordum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Çok uzağa değil,” dedi ve ileriye gösterdi. “Bu tarafta bir bar daha var. Çabucak görmem gereken birkaç tanıdık orada.”

Peki, bu da nereden çıktıysa ...

Doğruyu söylüyor olsa bile kontrolü, tam da şu anda, baş başayken ve daha kalabalık bir ortama girip kendisini istediğim yere çekmem daha da zorlaşmadan, elime almam gerekiyordu.

Önüne geçtim, kaldırımın ortasında durduk, dudaklarımda geniş bir gülümseme, gözlerimde işveli bir bakışla beline sarıldım, mahcup bir biçimde yana bakarak, “Dur,” dedim. “Neden gidip ...” arkasında uzanan yola bakıp aklıma bir şeyler gelmesini bekledim. Yaklaştım, elimi belinden biraz aşağı kaydardım. “Neden birkaç dakikalığına o tarafa gitmiyoruz?” diye sordum ve elimi kemerinin altına kaydırıp manalı şekilde gülümsedim.

Gözleri açıldı, dili uzadı, aceleciliğime şaşırmıştı, yüzündeki gülümseme azgın bir sırıtişa döndü. Elini kalçama atıp boynuma doğru eğildi, parfümümü içine çekti.

Kulağımın hemen altından öperken, “Ne vardı kulağında?” diye sordu.

Peşime takılması için yaptığımı sansın diye yana kaydım ama aslında ağzını vücudumdan uzaklaştırmak için öyle yapmıştım. Yüzüne bakıp gülümsedikten sonra “Görürsün,” dedim ve beni izlemesini işaret ettim. Karanlığa doğru uzanan yolun çeyreğini geçtim, küçük bir çöp yığınının yanında ilerlerken durdum. Andre bir saniye sonra yanıma gelmişti. Elini başımın üstünden arkamda duran duvara dayadı.

Zaman kaybetmeden beceriksiz parmaklarımla kemerini sökmeye başladım.

Lanet olsun. Umarım Victor beni duymuştur ve nerelerde olduğumu biliyordur...

Enerjik bir ifadeyle beni seyrederken, "Hey yavrum," dedi. Tam burada, sokağın ortasında mı düzüşmek istiyor-sun? Bunu beklemiyordum, ama şikayet de etmiyorum."

Taş duvardan uzaklaşıp kendisini sırtı duvara gelecek şekilde ittim.

Hafif bir kahkaha atarak, "Pekâlâ, pekâlâ," dedi, "Patron sensin. Bana istediğini yap."

Ona doğru yürüdüm, aramızdaki kısa mesafeyi aştım. "Yapacağım," dedim ve dizimi taşaklarına geçirdim.

Acıyla ciyaklayıp iki büklüm oldu. Parmaklarımı saçlarının arasına geçirip, onu öne doğru çektim. Harap olmuş halde burnu kanayarak duvarın dibine düşmeden önce dizimle suratına üç kez daha vurdum.

"Seni kaltak!" diye bağırdı.

Yüzüne öyle bir yumruk attım ki kafası duvara çarptı ve böylece işi bitti.

Kendinden geçmiş bir halde bedeni bir çöp tenekesini devirerek yere üzerine düştü. Düşerken çıkardığı ses sokağın iki tarafındaki binalara çarpa çarpa bir süre yankılandı.

Göğüslerimin arasındaki mikrofona eğilerek, "Victor!" diye seslendim. "Umarım beni duyabiliyorsunuzdur.

Andre'yi bayılttım ama ne kadar durur böyle bilmiyorum. Acele et!" Nasıl bir yerde bulunduğumu anlattım çabucak.

Victor hızla gelip ani bir frenle caddeye girene kadar geçen üç dakika bana yarım saat gibi gelmişti. Arabadan çıkıp kapıyı açık bırakarak bize doğru öfkeyle koştu, kendinden geçmiş görünüşü karnımın endişeyle kasılmasına neden oldu.

Ayağımın dibindeki Andre'ye baktım, "Her şey kontrolüm altında," dedim. Victor kendisini ellerinden yakalayıp ayağa kaldırırken Andre kendine gelmeye başlamıştı.

"Onu otoparka doğru getirecektin," diye beni tersledi.

Victor onu arabaya doğru sürüklerken Andre debelenmeye başladı.

Ben de ona aynı sert üslupla, "Kontrolüm altında olduğunu söyledim," diye cevap verdim. "Yere serilen kişi ben değilim, görüyorsun."

Victor'un ellerinden kurtulmaya çalışan Andre , "Neler oluyor?" diye bağırdı.

Victor kendisini eğerek onu arka koltuğa itti, dizini sırtına dayayıp ellerini arkadan plastik bir kelepçeyle bağladı.

Bana dönüp, "İçeri gir," diye emretti.

Dediği gibi yapıp arabaya girdim ve kapıyı kapattım.

"Siz kimsiniz orospu çocukları? Neler oluyor? Konuşun!"

Arkamda bağırın Andre'nin sesi küçücük arabanın içini dolduruyordu.

Victor geriye döndü. Karnı koltuğun üstünde, eğilip adamın karnına öyle bir yumruk indirdi ki adam bayıldı.

Geri dönüp arabayı çalıştırdığı zaman, "Teşekkürler," dedim, "Sağır olacaktım neredeyse."

"Bağırdığı için vurmam," dedi. Bana hiç bakmıyordu. Arabayı iki tarafına da otomobiller dizilmiş dar sokaklarda dikkatlice sürerken yüzüne baktım.

"Sana dokunduğu için vurdum," diye devam etti.

Gülümsediğimi görmesin diye yüzümü çevirip camdan dışarı bakmaya başladım.

17. BÖLÜM

Victor

Depoya döndüğümüz zaman Fredrik bizi garajın girişinde bekliyordu. Arabayı içeri sürüp kontağı kapattığımda Fredrik de arkamızda kapıyı kapatıyordu.

Baygın halde, külçe gibi ağırlaşmış Costa'yı arabanın arka koltuğundan çektim ve gömleğinin arkasını sıkıca bileğime dolayıp beton zeminin üzerinde sürükledim.

Sarai peşimizden geldi.

Fredrik adamı sandalyeye yerleştirmeme yardım ederken, "Bir problem yaşadınız sanırım?" dedi. Sarai'la aramızdaki soğukluğu fark etmiş gibiydi. Andre'yi kayışla dışı koltuğuna bağlamaya başladı.

"Hayır, bir sorun olmadı," dedi Sarai. Arkamdan gelirken öfkeli bir sesle devam etti, "Sadece işler planladığımız gibi gitmedi."

Yüzüne baktım, "İçeri gir, dışarı çık. Bu kadar basit olması gerekiyordu, Sarai. Adamı kandırıp okula doğru yürümesini sağlayabilirdin."

Daha da öfkelen-di. Bana yan yan baktığı gözlerinden kolayca anlaşı-lıyordu. Ama umurumda değildi. Söyle-diklerimi yapmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Belinden tutum, şaşırdı. Onu sertçe kendime doğru çek-tim. "Bu orospu çocuğu sana neler yapabilirdi hiç dü-şündün mü?" Belini daha çok bastırıp kendime daha da yakınlaştırdım. Önce gözleri büyüdü ama sonra gözle-rini kısarak bana dikti.

Soğuk bir sesle, "Bana hiç güvenmiyorsun, Victor," diye cevap verdi. Sözcükleri bastırarak söylemişti.

"Güvenmekle alakası yok," diye öfkeyle patladım. "Se-nin söylediklerimi uygulaman ve emirlere uymayı öğren-menle alakası var. Tamamıyla disiplin meselesi, Sarai," Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. En son ne zaman bu kadar öfkelen-diğimi hatırlamıyordum. "Kendi başına bir şeyler yapmak istediğini biliyorum. Yapabileceğini de, ama benimle bu konuda ne kadar ters düşersen..."

Suçlayıcı bir ifadeyle, "Kardeşine o kadar benzeye-ceğim," diye sözümü kesti, "Değil mi?"

Fredrik Costa'nın ayak bileklerine son kayışları bağ-ladı. Başıyla biraz ilerideki duvarda, üzerinde OFİS ya-zan metal bir tabela bulunan ahşap kapıyı işaret etti. "Belki de gidip diğer odada tartışmalısınız," dedi, "Bun-dan sonrasını ben halledebilirim."

Sarai'la birbirimize önce konuşacak hiçbir şey kal-mamış gibi baktık ama sonra Sarai ofise doğru yürü-meye başladı. Çabucak peşine takıldım. Derken küçük ve düzenli odaya kapandık. Duvarın karşısına yerleştiril-miş ahşap bir masanın üzerinde bir led ışık parlıyordu.

Masanın yanında tek bir metal sandalye vardı, muhtemelen biz gelmeden önce sandalyeyi Fredrik çekip burada oturmuştu. Oda tozluysa ve nem kokusuyla beraber adını çıkaramadığım bir kimyasalın kokusu da vardı. Odanın en uzak köşesinde tozla kaplanmış tek bir pencere vardı.

“Neden beni Niklas’la karşılaştırıp duruyorsun?” diye sordu Sarai, sesi artık öfkeli değildi. Öfkeden ziyade üzgündü. Zarif parmaklarını birbirine geçirdi.

“Sarai, ben ...” İçimi çekip dizlerimi kırarak masanın yanındaki sandalyeye oturdum. Başımı arkaya atıp odanın ortasında duran Sarai’a baktım.

Tam cümlemleri tamamlamaya başlamıştım ki bana doğru bir adım atıp konuşmamı böldü.

Neredeyse fısıldayarak , “Özür dilerim,” dedi. “Sana direnmeye falan çalışmıyorum, Victor. Sırf sana yapabileceğimi göstermek için kendi başıma gizli bir şeyler çevirmek gibi bir niyetim de yok. Üzgünüm. Sadece ana göre hareket edip, en doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Hepsi bu.”

Bana bir kol mesafesinde durdu. Yüzüne baktım, uzun kestane rengi saçları omuzlarına dökülüyor, topuklu ayakkabılar boyunu daha da uzun gösteriyordu. Vücudunun narin hatları aklıma başımdan alıyordu. Başını yana eğdi. Buna karşı koymak imkânsızdı. Uzanarak onu kucağıma çektim ve tek bacağıma üzerine oturttum. Bir elimi beline attım, öteki elimi çıplak bacağına koydum. Yüzüme baktı, bana uzanıp parmaklarının arkasıyla çenemi okşamaya başladı.

Yumuşak bir sesle, "Victor," dedi, "Ben Niklas değilim. Hiçbir zaman da olmayacağım. Sana yaptıklarına bak. Ben sana *asla* ihanet etmeyeceğim."

Elimi sırtının alt taraflarında gezdirirken, "Mesele o değil," dedim, "Senle kardeşimi karşılaştırmak gibi bir niyetim yok, ama benzerlikleriniz, senin dikkatsizliğin, huyların, emirlerime uyamaman..."

Gözlerini kısarak, "Emirlerin mi?" diye sordu. Yüzüme daha iyi bakabilmek için bacağımanın üstünde döndü. Yüz ifadesi yumuşaktı, çok alınmış gibi görünmüyordu, ama sorgulanacakmışım gibi hissediyordum. "Daha ileri gitmeden sanırım bazı şeyleri iyice konuşmamız gerekiyor."

Gözlerine uzun uzun baktım. Daha önce bir kadın tarafından böylesine büyülenmemiştim – hem de hiçbir zaman. Bunun çeyreği kadar bile... Her zaman kendi yolunu çizmiş, sadece kendime hesap vermiştim. Üstelik hiçbir zaman bir kadının gözlerinin içine bakıp, benden istediklerini karşılamaya kendimi böylesine hazır hissetmemiştim. Bir zamanlar beni çok sevdiğini bildiğim Samantha'yla bile böyle olmamıştı. Onu terk etmiş, istediğini verememiştim. Fakat Sarai'a bakıp o güzel, yeşil gözlerindeki yumuşak ama inatçı ifadeyi gördüğümde, benden ne isterse istesin ya da beni ne kadar küçümserse küçümse, kendisinden vazgeçemeyeceğimi anlamıştım.

"Ben senin askerlerinden biri değilim, Victor. İstihbaratçılarından, bağlantılarından ya da ilişki kurduğun insanlardan da değilim. Evet, bana bir şeyler öğretmeni istiyorum. Bedeli ne olursa olsun seninle kalmak ve

hayatının bir parçası olmak istiyorum ama olduğum kişi değiştiiremez ve bana adamlarına davrandığın gibi davranamazsın. Yani istersen dene, ama değişmeyeceğim. Anlıyor musun?"

Bana ne oluyordu böyle? Onu kucacımdan atacığırna beni küçümsedikçe kendisini daha çok arzuluyordum.

İç çektim.

"Senden değişmeni istemiyorum, ama böyle durumlarda beni dinlemeyi öğreneceksin."

"Tek bir adamdı," diye karşı çıktı. "Onu alt edebileceğimi sen de benim kadar biliyordun ve alt ettim. Olsa olsa benden iki kilo daha ağırdır."

"Hayır, Sarai, meseleyi anlamıyorsun. Andre Costa'nın Güney Amerika'da ne kadar insanı, özellikle turisti, kadını ve çocuğı kaçırdığını duysan inanamazsın."

"Ama Güney Amerika'da değiliz."

"Olmak zorunda değilsin. Amerika'da her gün insanlar kaçıırılıp deniz ötesine gönderiliyor, öldürölüyor ya da köle olarak kullanılıyor. Liste böyle sonsuza uzayıp gidiyor. Köle olarak yaşamanın ve bundan kurtulmanın ne kadar zor bir şey olduğunu herkesten önce senin bilmen gerekir. Çoğı kurtulamıyor."

"Ama mikrofondan beni duyduğunu biliyordum," diye cevap verdi, kendine olan güvenini yitirmeye başladığını fark ettim. "Akıllı davranıp içine girdiğim her caddenin ismini de söyledim sana."

Yumuşak bir sesle ve elimi bacağına sürterek, "Biliyorum," dedim, "Ya söylediklerini duymasaydım? Ya Costa

seni bir arabaya ya da binaya atsaydı ve barda beraber olduğunuz adamlar seni tutmak için orada bulunsalardı?"

"İhtimallerle yaşayamayız Victor."

"Elbette ihtimallerle yaşıyoruz," diye bağırdım. "Bunlardan korkarak yaşamıyoruz, evet ama her zaman aklımızda bulundurmaliyiz."

Sarai'nin yüzü düştü, gözlerini kaçırdı.

Parmaklarımla çenesini yukarı doğru ittirerek, "Sana yardım etmemi, seni eğitmemi istedin," dedim, "Sen de her şeyi yapacağını söyledin. Senden hayatım boyunca edindiğim tecrübelerime güvenmeni ve beni bir daha asla küçümsememeni istiyorum."

"Peki, ama tekrar içmeye başlarsam bana kızma."

Gülüştü içimi ısıttı.

Onu asla değiştiremeyeceğimi biliyordum ama onda sevdiğim şey de buydu ve değişmesini *istemiyordum*. Sadece yaptığım işin farkında olduğumu görmesini istiyordum. Bunu kendisine söylemeyecektim ama onu başaramayacağını düşündüğüm hiçbir göreve yollamayacaktım. Costa'yı baştan çıkarıp, arabaya atmak basit bir görevdi – altından kalkabileceğini biliyordum. Yanlarında başka birileri olsa bile Costa'yı halledebileceğini biliyordum. Aksi halde ilk görev olarak onu asla bu işe bulaştırmazdım. Bunu yapmasına izin vermemin sebebi altından kalkıp kalkamayacağını görmek ya da basit insanlarla alıştırma yapmasını sağlamak değildi, emirlere uyup uymayacağını görebilmekti.

Ama Sarai'ın kendine özgü bir tarzı vardı. Her ne kadar söylediklerimi harfiyen yerine getirmemesine öfkelensem de, tuhaf bir şekilde bu yönü onu daha çok sevmemi sağlıyordu.

Dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettim. Teninin kokusu bir an dünyadan kopmama neden oldu. Derin bir nefes alıp uzandım, yüzünü ellerimin arasına aldım. Kucağımda hafifçe dönüp bacaklarını iyice açtı. Dilimi diline dolamadan önce, "Ölüm sebebim olacaksın," diye fısıldadım.

O esnada depo Costa'nın çığlıklarıyla yankılanıyordu.

Sarai dudaklarını dudaklarımdan çekip doğruldu.

"Ne yapıyor adama?"

Ellerimi beline doladım. "Bilmek istemezsin."

Hızlıca başını sallayıp kucağımdan indi. "Aslında isterim."

18. BÖLÜM

Sarai

“Orospu çocuğu! Hiçbir şey bilmiyorum! AHHH!”

Ofis kapısını açtığım zaman Andre’nin sesi kulaklarıma doldu. Bileklerinden bağlı elleri geriye doğru bükülmüştü. Koltuğa öyle sıkı bastırılmışlardı ki debelendikçe âdeta ellerinin rengi değişiyordu. Dudağında parlayan koyu kan, çenesinden kayıp boğazına süzülüyordu.

Fredrik beyaz lateks eldiven taktığı elinde kanlı bir pense tutuyordu.

Gri ışığın altına geldiğim zaman Andre bana bakıp “Seni siktiğimin orospusu!” diye bağırdı. Öfkeden köpüren gözleri üçümüzün üzerinde dolaştı. Victor arkamda duruyordu. “Kardeşim sizi bu şehirden çıkmadan önce bulacak ve hepinizi sike sike gebertecek!”

Fredrik yanındaki masanın üzerinde duran gümüş renkli kutuya pensesinden bir şey bıraktı. Düşen şey metalsi bir tınıda ses çıkardı. Çok sakın, rahat görünüyordu. Akabinde “Kardeşin kim?” diye sordu.

“Siktirin gidin!” diye tıslayarak cevap verdi Andre ve dişlerinin arasından kan tükürdü.

Fredrik sakince gidip Andre'yi çenesinden tuttu, parmaklarını yanaklarına bastırdı ve beyaz eldivenlerinin rengi yavaş yavaş kırmızıya dönmeye başladı. Andre debeleniyor, kafasını sağa sola sallamaya çalışıyordu ama kendisini bağlayan deri kayıştan dolayı başı yalnızca iki santim hareket edebiliyordu.

“Size hiçbir şey anlatmayacağım!” diye bağırdı ve boğazına kadar gelen kandan dolayı yüzünü ekşitti. Fredrik’e , “Devam edin! Hepsini sökün! Dişçinin halledemeyeceği bir şey yok!” diye bağırdı ama avuçlarını âdeta kazıyan parmakları ve debelenen vücudu tam tersini söylüyor gibiydi.

Fredrik penseyi yüzünün önüne getirip Andre'nin ön dişlerinden birini tuttu. Andre birkaç kere daha tükürdü. Bir şeyler söylemeye çalıştığını fark ettim ama kurduğu cümleler anlaşılmıyordu. Kesik kesik çığlık atıyor, buna rağmen gözleri acıdan ve zihin yorgunluğundan ötürü kapalı duruyordu.

“Edgar Velazco nerede?” diye sordu Fredrik penseyi ağzından çıkarmadan.

Andre “Siktir!” gibisinden anlaşılmayan bir şeyler geveledi ve Fredrik dişi çekmeye başladı. Andre acıdan çığlık atmaya başladı. Yumruklarını sıkıyor, koltuğa yapışmış vücudu şiddetle titriyordu. Pensenin ileri geri birkaç hareketiyle diş mide bulandırıcı bir şekilde yerinden çıktı, kırılan kemiğin sesi yüzünden kulaklarımı birkaç saniye kapatmak durumunda kaldım.

Muameleden tiksinimiştim ama kayıtsız bir şekilde duruyordum.

İkinci diş kaba girdiği zaman tekrar aynı sesi duydum.

Andre hâlâ "Siktir!" diyebiliyordu ama bu sefer sinirinden gözyaşı döküyor ve sesi de öfkeyle çıkıyordu.

Onlara doğru yaklaşırken, "Kardeşinin adı David ve onun neye benzediğini biliyorum," dedim.

Fredrik bana döndü, kanlı penseyi elinde tutuyordu.

Victor arkamdan, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Andre bir anda sessizleşti ve farkında olmadan söylediğimin gerçek olduğunu kanıtladı. Oysa söylerken yalnızca Andre babasına hakaret ettiği zaman David'in verdiği tepkiye dayanarak bir tahmin yürütmüştüm. Şimdiye kadar da bundan emin değildim.

"Barda Andre'yle beraberdi," diye cevap verdim.

Victor önümden geçip arabaya doğru yürüdü. Kapanan kapının sesi boş odada bir süre yankılandıktan sonra elinde bir cüzdanla geldi.

Sonunda Andre çok geç kaldığını bilmesine rağmen durumu biraz toparlayıp bizi yalanlamaya çalışırken Fredrik penseyi kenara bıraktı.

"Kardeşim New Orleans'ta bile değil!" diye bağırdı fakat eskisi gibi kontrollü değildi. Bana dilinin bir zamanlar iki ön dişinin bulunduğu boşluğa kaymaması için çabalıyor gibi geldi. "Bu ülkede bile değil!" Kahkaha atmaya çalışırken boğazına daha fazla kan geldi, öksürmeye başladı.

"Ah, ama az önce, daha birkaç dakika önce," diye başladı Fredrik, "kardeşinin bizi daha bu şehirden

ayrılmadan öldüreceğini söylemişti. Burada değilse bu söylediğin nasıl mümkün olabilir?" Fredrik'in sesindeki şeytani imayı hissettim ama bunu yüzüne yansıtmamayı başarıyordu.

Andre'nin kanlı dudakları kapandı.

Victor cüzdanını açıp yan taraftaki masaya bir sürü fotoğraf dizdi. Yanına gittim, fotoğrafları bana uzattı.

Benden ne istediğini bildiğim için kendisi Fredrik'e ters yönde yürürken fotoğrafları incelemeye başladım.

İki elini arkasında birleştirip Andre'nin mahvolmuş yüzünü dikkatle seyretmeye başladı.

Tıpkı Fredrik gibi sakince, "Kardeşin, David, sonraki o olacak," dedi, "Ve bu gece sana burada olanların aynısı onun da başına gelecek. Şimdi, Edgar Velazco'nun nerede olduğunu söyle."

Andre gözlerini kaçırıp tavana dikti. Konuşmayı reddediyordu.

Fredrik penseyi tekrar Andre'nin ağzına koyduğu zaman Victor fışkıracak olan kan üzerine gelmesin diye birkaç adım uzaklaştı. Andre tekrar acıyla haykırdı, sesi boşlukta yankılandı.

O an bir fotoğrafı işaret ettikten sonra kaldırıp onlara gösterdim, "Bu o." dedim, "Oradaydı. Kol bileğinde aynı dövme. Bu kesinlikle o."

Andre hıçkırmaya başladı ama bu acı hıçkırıkların sebebinin kardeşinin de kendisiyle aynı kaderi paylaşacak olduğu gerçeğiyle ilgili olmadığını düşündüm. Ayrıca

Fredrik belli ki daha işin başındaydı ve Andre'nin bütün dişlerini tek tek sökeceği bir gece geçirecektik.

* * *

On altı dakika geçmişti. Dakikaları Fredrik'in masanın üzerine koyduğu pilli saat vesilesiyle saymıştım. Fredrik'i Andre'nin dişini çıkarırken seyretmekten çok daha iyiydi bu. Fakat Andre hâlâ *ötmemişti*. Yüzünden akan gözyaşı ve ter, kana karışıyor, bedeni tamamen koltuğa yapışmış gibi duruyordu. Yalnızca Fredrik canını yaktığı zaman hareket edip, o durduğu anda tekrar koltuğa yapışlıyordu. Kafası bitkince yana düşüyor, sıkıldığı yumruklar gevşeyip, parmakları avuçlarından kayıp açılıyordu.

Andre korkuyla paramparça olmuş diş etlerinin arasından, "B... bu ne?" diye sordu.

Fredrik kutudan yuvarlak, plastik bir tüp çıkarmış, işaret parmağıyla başparmağının arasında tutuyordu. Tüpün ucunda uzun bir iğne parlıyordu. Derken şırıngayı masaya bıraktı.

Fredrik sesinde duygusuz bir ifadeyle tekrar sordu: "Edgar Velazco nerede?" Ardından Andre'nin sol kolunu tuttu, parmaklarını zorla açıp dişçi koltuğunun koluna yaptırdı. Andre'nin gözleri daha da açıldı. Çaresizce elini çekmeye, parmaklarını kapatmaya çalıştı ama kayışlar ve eklemlerini bastıran Fredrik'in yüzünden bunu başaramadı.

Fredrik boşta kalan eliyle şırıngayı masadan aldı ve Andre'nin rengi pembeye dönmüş olan bir parmağının önünde tuttu.

Sersemleşmeye başladığımı hissediyordum. Adamın dişlerini çekmesine bile nasıl katlandığımı anlayamıyordum. Kaldı ki tırnaklarının altına iğne batırması dayatılacak gibi değildi.

Victor bana baktı, rahatsızlığımı yeterince gizleyemediğimi fark ettim.

Fredrik, “Bir kere daha soracağım,” dedi, “Edgar Velazco nerede?”

Andre’nin vücudu titremeye, göz bebekleri yanmaya başladı. Ama hâlâ cevap vermiyordu. Keşke verseydi. Kendini kurtarmak için konuşmasını istiyordum. Ona olacaklar umurumda değildi ama işkenceye daha fazla katlanamazdım. Fredrik’in adamı kendi bok çukurunda debelenmeye bırakmasını tercih ederdim.

Fredrik iğneyi tırnağının altına soktuğu zaman Andre’nin ciğerlerinden tüyler ürpertici bir çığlık koptu. Sonunda ellerim kulaklarıma gitti, gözlerimi kapattım. O an sırtımda bir el hissettim ve Andre’den başka tarafa bakmaya fırsat bulduğum için mutlu oldum.

Victor elini dikkatle dirseğime uzatırken, “Neden gidip ofiste beklemiyorsun?” diye sordu.

“O benim babam!” diye bağırıldığını duydum Andre’nin. “Benden babamı satmamı istemeyin!”

Victor’la ben aynı anda döndük.

Fredrik, “Onu buradan uzaklaştır,” dedi. Onu hiç bu kadar düşünceli ve ısrarcı görmemiştim. Başta yaptığı şeyden keyif alıyormuş gibi görünüyordu, karanlık

yönünü bana da sergilemekten hoşlanıyor gibiydi. Fakat şimdi yaptığı yalnızca işti. Artık seyirci istemiyordu.

Hiç karşı çıkmadan Victor'un peşinden ofise gittim. Kapı kapanır kapanmaz depoda tekrar Andre'nin sesi yankılanmaya başladı ve izlemesem de o görüntüler gözlerimin önüne geliyordu. Gördüklerimi kafamdan silemiyordum ve her çılglıkla beraber fotoğraflar tıpkı Andre'nin tırnaklarının altına batan iğneler gibi hafızamın daha da derinine kazınıyordu.

Andre beş dakika kadar daha direndi ve artık babasını satma vakti geldi. Konuştuklarını duyabiliyordum. Her şeyi anlattı. Venezuela'daydı ve yalnızca oraya nasıl gidileceğini değil, evin etrafında neler olduğundan adresine kadar ne varsa anlattı. Ayrıca kardeşi David'i de sattı, New Orleans'ta nerelerde kaldığını ve kimlerle bağlantı halinde olduğunu tek tek açıkladı.

Otuz dakika geçmişti ve hâlâ ofisteydim. O arada Fredrik yalnızca bir kere ofise geldi ve David'in New Orleans'ta kaldığı yerler hakkındaki bilgileri teyit etmek üzere Victor'la konuştular.

Fredrik ofisten çıkarken, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Victor, "Bekleyeceğiz," dedi.

"Neyi bekleyeceğiz?"

"Bağlantımızın arayıp devam edin demesini," dedi. "Harekete geçmeden önce Costa'nın kardeşi hakkında verdiği bilgilerin doğru olduğundan emin olmalıyız."

"Harekete geçmek?"

Başını salladı ama yanıt vermedi. Vermesine de gerek yoktu. Ne olacağını biliyordum.

Dakikalar sonra etraf garip bir şekilde sessizleşti. Kendini kurtarmaya çalışan Costa'nın dışçı koltuğunun derisine sürtünürken çıkardığı sesler bile duyulmaz oldu.

Yüzümde sorgulayan bir ifadeyle Victor'a baktım. Sakin ve normal bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Başım la onayladım, ama olmak istediğim kadar iyi değildim. Derim hâlâ yanıyordu ve parmaklarımda rahatsız edici bir ağrı vardı. "İyiyim." Yutkunup kapıya doğru yürümeye başladım.

Ama ben daha kapıya varmadan Victor arkamdan uzanıp kapı kolunu tuttu.

"Fredrik etrafı temizleyene kadar beklesen iyi olur."

"Temizlemek mi ... tam olarak neyi?" Neyi kastettiğini aslında biliyordum. Ama aklımın bir köşesinde onun bunu dile getirmesini isteyen bir yan vardı. Yine de ona müsaade etmeden ve yumuşak bir ses tonuyla "İyi olduğumu söyledim sana." dedim ve dışarı çıktığım zaman ne görürsem göreyim kötü olmayacağımı garanti ettim.

Fenalaşmayacağımı biliyordum çünkü.

Eli kapı kolundan kaydı, onun yerine benim elim geçti.

Ofisten çıkıp Fredrik'in gri ışık altında durduğu yere doğru yürürken, Andre'nin ölü bedeninin hâlâ dışçı koltuğunda olduğunu gördüm. Vücudundan süzülüp koltuğun deri kaplamalarından akan kan, yerde bir havuz oluşturmuştu. Gözlerim yerdeki kan havuzundan yukarı, Andre'nin delik deşik olmuş parmaklarına kaydı.

Ardından gözlerine baktım... Gözler her zaman...

Andre'nin gözleri açıktı ve bana bakıyor gibiydi ama bu bakışlarda hiçbir ifade yoktu. Tamamen donuktu. Bir kulağından diğerine uzanan ve arada boğazından geçen derin bir yara vardı.

Yaklaştığım zaman Fredrik kayışları sökmeye başladı.

Adamın cansız bedenine duygusuzca bakarak, "Sadece zorunda kaldığın zaman öldürdüğünü sanıyordum," dedim. İzlemeye katlanamadığım şey ölü bir bedenden değil, işkenceydi.

Fredrik son kayışın gümüş rengi dişini söktü.

Sırtını dikleştirip yüzüme bakmak için döndü.

"Öldürmek zorundaydım," dedi.

Bir an sınırları konusunda aklım karışmış halde cevap vermesi için hiçbir şey söylemeden yüzüne baktım – sadece kendini savunmak için adam öldürdüğünü sanıyordum. O da hiçbir şey söylemeden dönüp 'temizlik yapmaya' devam etti.

"Ama adam sana bilmek istediklerini söyledi," dedim.

Victor yanıma gelirken, "Yaşamasına izin veremedik," diye araya girdi. "Velazco'yu ve kardeşini uyara-bilirdi. Biz Venezuela'ya varmadan önce Velazco yer de-ğiştirebilirdi. Kardeşi de biz kendisini yakalamaya fırsat bulamadan New Orleans'tan kaçabilirdi."

Hâlâ neler olduğunu tam olarak anlayamadığım için kafam karışmıştı, "Kardeşinin peşine de mi düştünüz?" diye sordum.

Victor başını evet dercesine salladı.

“Kardeşinin söyleyecekleri Costa’nın söyledikleriyle uyuyorsa bilginin doğruluğundan emin olacağız,” diye açıkladı Victor. “Kardeşini Velazco’yu bulana kadar canlı tutacağız. Ondan sonra o da ailenin diğer üyeleri gibi cehennemi boylayacak.”

Masanın üstünde duran çantasını almaya gitti.

Kilidini çekip çantayı açarken, “Kardeşini yakalamaya bu gece gideceğiz,” dedi. Fredrik en yakın köşede duran silindirik şeklinde kocaman bir çantaya uzandı, içinden siyah bir ceset torbası çıkarıp kan havuzunun biraz uzağında açtı.

Victor Fredrik’e, “Ses kaydedici nerede?” diye sordu.

Fredrik elini siyah pantolonunun cebine atıp çıkardığı küçük elektronik aygıtı ona fırlattı. Victor aygıtı yere düşmeden yakaladı ve yavaşça cüzdanının içine yerleştirmeden önce Andre Costa’nın korkunç çığlıklarını ve sonrasında verdiği bilgileri dinledi.

Daha sonra Victor ellerine bir çift beyaz lateks eldiven geçirip hâlâ dişçi koltuğunun üzerinde duran cesede doğru ilerledi, adamı koltuk altlarından kavradı. Fredrik de ayaklarını tuttu ve cesedi yerde duran torbaya taşıdılar. Daha sonra Fredrik torbanın fermuarını çekti.

Büyük bir merakla, “Onu ne yapacaksınız?” diye sordum. Victor eldivenlerini çıkarırken çıkan lastik sesini işittim. Fredrik’se eldivenlerini çıkarmadan, koltuğu ve masayı, içinde bir çeşit çözelti bulunan; ucu kırmızı, plastik bir şişeyle spreyleyerek temizliğe devam etti.

Victor, "Birileri bir saat içinde cesedi almaya gelecek," diye cevap verdi. "Bizim gitmemiz gerek."

"Ama ... onu nereye götürecekler?" diye sordum.

Koltuğu beyaz bir bez parçasıyla silmeye başlayan Fredrik sakince, "Bataklığa," diye yanıtladı tekrarladığım soruyu. Sonra bana dönüp yüzünde artık aşına olduğum şeytani gülümsemesiyle, "Timsahlar kaplumbağaları sever." diye ekledi.

Gözlerimi devirip kahkaha attım.

Victor'un yanına gidip arabaya binmeden önce tekrar Fredrik'e baktım.

"Asla kıramayacağın biri var mı?" diye sordum.

Aniden yüzündeki gülümseme kayboldu ve odanın havası değişti. Cevabı duymaya gerek bile kalmadan soruyu sorduğuma pişman oldum.

Yutkunurken gırtlığının hareket ettiğini ve çenesinin gerildiğini fark ettim. Gözlerine inen karanlıkla beraber anılarının onu kendisine işkence edilmesinden çok daha fazla yaralayabileceğini gördüm.

"Eşim," diye cevap verdi.

Kısa, keskin bir nefes alıp boğazıma oturan yumruyla beraber yutkundum. Gerçeklerden tiksilmek, ona öfkelenmek ve onu suçlamak yerine ona acımaya başladığımı fark ettim. Nedenini bilmiyordum ama sadece acı hissediyordum.

19. BÖLÜM

Sarai

Victor ve Fredrik, David'i ararken benim konaklayacağım otele doğru yol alıyor ve Victor'la Fredrik hakkında konuşuyorduk.

Yolcu koltuğundan, "Tanrım... Neden eşine işkence etsin ki?" diye sordum. "Nasıl... nasıl yapabiliyor aklım almıyor"

Victor, "Başka şansı yoktu," diye cevap verdi. "Yıllar önce Fredrik yalnızca bir bağlantıydı. Kimseyi sorgulamıyor, kimseyi öldürmüyordu. Stockholm'de güvenli bir ev çalıştırıyordu. Seraphina'yla da böyle tanıştı."

"Seraphina ajan mıydı?"

Victor başıyla onayladı.

Direksiyonu Canal Caddesi'ne kırarken, "Vonnegut'un altında çalışıyordu, tıpkı benim gibi," diye devam etti. "Seraphina kendisini birkaç yıl ziyaret ettikten sonra birbirlerine âşık oldular. Ama bildiğin üzere Birlik'in üyesi olduğun zaman, kimseye karşı böyle güçlü duygular beslemene izin verilmez. Bu yüzden gizlice evlendiler – resmi olarak değil tabii – ve beraber geçirdikleri

iki yıldan sonra, Fredrik Seraphina'nın Vonnegut'a ihanet ettiğinden şüphelenmeye başladı."

Söyleyeceği şeyin bu olduğunu tahmin ederek, "Madem onu seviyordu, neden Vonnegut'a ispiyonladı?" diye sözünü kestim.

"İspiyonlamadı," diye cevap verdi Victor. "Fredrik Seraphina'yı korudu. Önce durdurmaya, Birlik'in hedefi olmasını engellemeye çalıştı. Seraphina da kendisine başka bir örgütte çalıştığını ve Vonnegut'a karşı iş yaptığını itiraf etti. Fredrik de onu vazgeçiremedikten sonra kendisine aşık olduğu için onu ele vermek yerine yalanlarına kanıp onunla çalışmaya başladı."

Hikâyenin ne yöne gideceğini tahmin edebildiğim için biraz ürperdim. Fredrik Gustavsson'un neden böyle bir insan olduğuna dair parçalar tek tek yerine oturuyordu.

Bu sefer haklı olduğumdan emin olarak, "Seraphina Fredrik'e ihanet etti," dedim.

Victor, "Evet," dedi ve devam etti: "Seraphina Fredrik'i görevleri hakkında Vonnegut'a yanlış rapor yollayarak kullanmaya başladı. Daha sonra, anladığım kadarıyla Fredrik'i daha nadir ziyaret etmeye başladı. Uzun lafın kısıası kadının nereye gittiğini anlaması Fredrik'in altı ayını aldı. Onu başka bir güvenli evde başka bir adamla yakaladı. Gerisini tahmin edebilirsiniz."

Kalbimde Fredrik için oluşan boşluğun nedenini anlamaya çalışarak dalgın bir ifadeyle başımı salladım.

Poydras Caddesi'nden geçip nehir kenarındaki bir otelin önünde durduk. Victor motoru kapattıktan sonra bir süre karanlıkta öylece oturduk.

"Seraphina'nın ihanetiyle acıdan ve öfkeden gözü dönen Fredrik'in..." Victor o günü düşünerek bir süre ön camdan dışarı baktı, "Beyninde sanki bir düğme varmış da ona basmışlar gibi oldu." Bana baktı, olanları daha sakın anlatabilmek için anıları kafasından atmaya çalışıyordu. "İkisini de sorgulayıp öldürdü. Önce kadının çözülmesini umarak adamı gözlerinin önünde öldürdü. Ancak Seraphina çözülmedi. İşverenine Fredrik'ten, sevdiğini söylediği adamdan çok daha sadıktı. Fredrik tam anlamıyla mahvoldu. İşte o zamandan beri bir daha eskisi gibi olamadı. Bu yaşananlar çok uzun zaman önceydi."

Başımı eğdim, Fredrik'in yüzü hâlâ gözlerimin önündeydi ve duyduklarıma inanmak istemiyordum.

Anahtarları arabanın kontağından çıkarmakta olan Victor'a, "O yüzden mi böyle?" diye sordum.

"Olanların bunda çok büyük etkisi olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi. "Sorguladığı ilk insandı ve çözemediği tek insan da o oldu. Vonnegut'a Seraphina'nın ihanetini anlatıp kendini Birlik'te güvene aldıktan sonra, güvenli ev bağlantısı olmak yerine artık sahada çalışmak istediğini Birlik'e iletti. Vonnegut bu talebi onayladı ve birkaç yıl sonra Fredrik resmi sorgu amiri olmuştu."

Kuşkumu kahkahama katıp, "Sorgucuların bu kadar dehşet verici işleri olduğunu bilmiyordum," dedim. "Sık sık intihar edenlere de yardımcı olduğundan bahsetti. Kevorkian? Gerçekten korkunç."

Victor da güldü.

“Fredrik korkunç sürprizlerle doludur,” dedi ve arabanın kapısını açtı. Elinde cüzdanıyla kapıdan çıkıp benim olduğum taraf yürüdü. “Ben dönene kadar odada kalmanı istiyorum. Muhtemelen yarından önce işim bitmez.”

Arabadan çıktım, kapıyı arkamdan kapattı.

“David’i de kafalamama izin yok mu?”

“Hayır. Seni gördü ve Costa’yla beraber çıktığını biliyor. Şu an şehirde bulmak istediği tek insan sensindir.”

Lobiye girmeden önce Victor’u durdurdum.

“Seraphina’ya ne oldu?”

Victor bir an düşünceli bir şekilde bana baktı.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Fredrik hiç anlatmadı, bu da beni onu öldürdüğüne inandırdı.

Victor ertesi gün neredeyse öğlene kadar otele gelmedi. Ben de tam söylediği gibi, otel odasından kordorda gördüğümüz makineden alkol almak için bile çıkmadım. Canım ne çektiyse oda servisinden istedim ve getirdikleri zaman kapının önüne bırakmalarını rica ettim. Televizyon izledim, duş aldım ve on beşinci kattan, aşağıda bulunan canlı New Orleans şehrini izledim, bütün bunları yaparken de Victor’un ne yaptığını merak ediyordum. Fredrik’le beraber David’i bulup bulmadıklarını ve David’in kardeşiyle aynı kaderi paylaşıp paylaşmadığını düşündüm.

Victor döndüğünde tıpkı gittiği zaman olduğu gibi tertemizdi; takım elbisesinde hiç kan lekesi yoktu. Tabii ki bunun hiçbir anlama gelmediğini biliyordum.

Victor'la Fredrik David'i de konuşturmuşlardı ve görünüşe bakılırsa anlattıkları kardeşinin anlattıklarıyla örtüşüyordu. Anlaşılan o ki David'i konuşturmak daha kolay olmuştu. İçimden böyle olduğu için sevindim. Aksini düşünmek bile istemiyordum.

Fredrik arkada David'le beraber, ben de önde Victor'un yanında, beni bırakacakları Albuquerque'ye gittik.

"İşi çoktan hallettiğimizi düşünüyordum, Victor. Beni niye burada bırakıyorsun?"

"Çünkü benimle göreve çıkacak kadar hazır değilsin." Yatağın ucunda ayakta durmuş kahverengi valizine dik-katlice birkaç kıyafet koyuyordu. "Hele ki Venezuela'ya gidene kadar. Uluslararası sınırları geçerken gizlenmek çok daha zor."

Yatağın kenarına uzanarak bacaklarımı aşağı sarkıttım. Yüksek, tonoz tavana baktım.

"Ne kadar kalacaksınız?"

"İşimiz bitene kadar," diye cevap verdi ve valizinin fermuarını çektiğini duydum.

"Sen yokken ne yapmalıyım?"

"Ne istersen. Sadece beladan uzak dur." Yüzüne yayılan çarpık gülümseme kendisine merhamet ifadesi katıyordu.

“Oklahoma’da Dina’yla kalamaz mıyım peki? Ya da o gelip benimle kalabilir. Burada tek başıma kalırsam çıldırırım.”

“Merak etme bir şey olmaz,” diye cevap verdi Victor. “Bayan Gregory’yi bu kadar erken ziyaret etmen riskli olur. Fredrik işini halleder halletmez yanına gelip evde seninle birlikte kalacak.”

Yataktan doğrulup dirseklerimi şilteye dayadım ve başımı ellerimin üzerine koydum.

Victor’un yüzüne bakıp, gözlerimi kıstım.

“Fredrik... Beni *Fredrik*’le mi bırakacaksın?” Victor Fredrik’e güveniyordu ama tamamıyla güvenmediğini biliyordum.

Düşünce yapısını anlayamıyordum.

Victor hafifçe gülümsedi. “Tırnaklarının altına iğne sokmasından mı korkuyorsun?”

Birkaç kere gözlerimi kırptım. Bu kadar belli oluyor muydu?

Victor yatağın ucundan kalkıp önüme geldi, “De-diğim gibi, merak etme, bir şey olmayacak.” Dizlerinin üzerine çöktü. Ben de ayağa kalkıp ona baktım.

Yüzündeki gülümseme gitmiş, yerine endişe ve merak gelmişti. Ruh halindeki bu değişiklikten rahatsız oldum.

Ellerini çıplak dizlerime koyarken, “Sarai,” dedi, “gü-ven konusunda sana söylediğim her şeyi hatırla. Her şeyi...”

“Bunu neden söylüyorsun?” Başımı öteki tarafa eğdim, endişe ve merakın dozu iyice artmıştı. “Kulağıma pek hoş gelmedi.”

Victor ayağa kalktı. “İçgüdülerine her zaman güven.” Valizini alıp kapıya yöneldi.

Peşinden giderek, “Bekle,” diye bağırdım.

Durup bana baktı.

“Ya içgüdülerim bana senin benden önemli bir şeyler gizlediğini söylüyorsa?”

Valizini yere bırakıp bana doğru bir adım attı ve ellerini uzatıp yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Dudaklarıma yapışıp, dili dilimi okşadı. Beni büyük bir tutkuyla öpüyordu, ellerini saçlarımda dolaştırıyor, her ne kadar kendisini arzuyla içime almak istesem de bu öpücüğün bir veda öpücüğü olup olmadığını merak ediyordum.

İsteksizce geri çekilip işaret parmağının ucuyla çenemi okşadı.

“Haklılar,” diye cevap verdi ve bu itirafının üzerine şaşkın bir şekilde gözlerimi kırptım. “Seni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmayacaklarını umalım.”

Başka hiçbir şey söylemeden evden çıktı ve Venezuela’ya gidecek olan uçağına yetişmek için havaalanına doğru yola koyuldu.

20. BÖLÜM

Sarai

İki gün olaysız geçti ve bu kocaman güneybatı stili evde gittikçe daha çok sıkılıyordum. Tek yoldaşım sarıya boyanmış uzun duvarlar ve kızıl zemindi. Gençlik yıllarımı geçirdiğim Meksika'da her gün maruz kaldığım İspanyol eğlence programları ve saçmalıkları düşünüldüğü zaman Amerikan televizyonunun bir lüks olduğu düşünülebilirdi ama televizyona bile fazla katlanamıyordum. Dina'yla Arizona'da yaşamaya başladığım zaman televizyondan çabucak uzaklaşmıştım. Radyoyu bile nadiren dinliyordum. Fakat piyano çalmaya başlamıştım. Piyanyoyu her zaman çok sevecektim. Keşke Victor buraya da bir tane getirmiş olsaydı.

Kocaman evi çıplak ayaklarla dolaşıp, kapıları ve pencereleri kilitli olduklarından emin olmak için ikişer kez kontrol ettim. Fakat bu, yaptığım son kontrol oldu çünkü daha fazla paranoyaklaşmak istemiyordum. Victor ve o bazen tuhaf, fakat benim için daima kaygılı ruh hali için bile yapmayacaktım.

Ayrılmadan önce söylediği şey sürekli aklımdaydı. Şifreli konuşmasının ne anlama geldiğini öğrenmeyi her şeyden çok istiyordum.. Beni tekrar teste tabi tuttuğunu hissediyordum. İçgüdülerimin bana söylediği şey buydu. Fakat beni asıl endişelendiren bu testin başrolünde Fredrik'in olduğunu düşünmemdi. Victor'un beni daha ne kadar deneyeceğini merak etmeye başlamıştım.

Ve bana gerçekten ne kadar güvendiğini de...

Öğleden sonra geç saatlerde, tam televizyon karşısında kıvranmaya karar verdiğim zaman, çevre yolundan evin avlusuna giren bir arabanın sesini duydum, tekerleklerin arasından küçük çakıl taşları fırlıyordu. Kim olduğunu görmek için pencereye fırladım.

Kapının kolu yarım çember çizip açıldığı zaman kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissettim. Victor'un Fredrik'e evin anahtarlarını neden verdiğini gerçekten çok merak etmiştim.

Fredrik "Buradasın bebek," deyip içeri girdi, koyu renk saçları daha az önce stüdyosundan çıkmış bir sanatçının kiler gibi darmadağınktı.

Bilmiyormuş gibi davranarak ve sesime gergin bir hava katmaya çalışarak, "Ne işin var burada?" diye sordum.

Çabucak üzerinde bulunan yastığın altında 9 milimetrelik bir silah sakladığım kanepeye ve içinde bir başka silah bulunan, vişne odunundan yapılmış konsollu masanın küçük çekmecesine baktım. Evin her tarafına gizlenmiş bir sürü silah vardı. Hepsi de doluydu. Bu hayatta bu tür güvenlik önlemleri kadar mühim bir şey yoktu.

“Victor sana söylemedi mi?” diye sordu Fredrik, düğmelerini söktüğü gömleğin kollarını dirseğine kadar katlarken. “Victor dönene kadar seninle kalacağım. Ev inanılmaz sıcak.” Yüzünde rahatsız olduğunu belli eden bir ifadeyle elini gömleğin yakasına atıp gömleği çekmeye başladı.

“Kusura bakma,” dedim, “çabuk üşüyorum.”

Gülümseyip önümden salona geçti. Onu takip ediyor, her hareketini izliyordum. Ona itimat etmemem gerektiğini hissediyordum ama gerçek şu ki bir yanım ona güveniyordu. İçim kendi kararsızlığım ve çelişkilerimle doluydu.

“En azından birkaç pencere açabilirdin,” dedi Fredrik. Açık kahverengi, deri kaplama kanepenin etrafından dönüp kanepenin arkasındaki uzun pencereden sarkan mandallara vurdu. Hafif serin bir rüzgâr perdeyi havalandırarak içeri doldu. Fredrik aynı şeyi yanındaki pencereye de yaptı.

Günlük, kahverengi kumaş bir pantolon ve göğsündeki kasları açığa vuran bir gömlek giymişti. Çıplak ayaklarına bir çift deri makosen ayakkabı geçirmişti. Pantolonunun arkasında tabancasının kabzası görünüyordu – tam belinin altına yerleştirmişti.

Belki de test bununla ilgiliydi. Tabii eğer testse... Ne de olsa gittikçe hiçbir şeyden emin olamaz bir hale gelmiştim ama benim başka bir adamla yatıp yatmayacağımı test etmek Victor’un karakterine uyan bir şey değildi. Durum bu olsa bile, Fredrik’ten daha iyi hangi erkek, cinsinin en yakışıklı ve çekici erkeği olsa bile,

ben ayartabilirdi ki? Öyle hastalıklı ve kaçık bir kız değildim. Fredrik'in tek kabiliyetinin sicili bozuk insanlara işkence etmek olduğunu görmüştüm. Barbarca ve iğrençti. Ama, belki de Andre Costa'ya yaptıkları beni iğrendirmesi gerektiği kadar iğrendirmemişti. Belki de beni birkaç gün önceki olaydan çok daha fazla sarsacak bir tecrübeye ihtiyacım vardı. Belki de yanında midem düğümlemiş gibi durmalıydım. Ellerim gerginlikten titremeliydi. Ama çok rahattım ve... belki de hastalıklı ve çatlak bir kızdım. Victor bunu görmeliydi. Aksi halde neden beni baştan çıkarmak için onca insanın arasından Fredrik'i seçerdi ki?

Ellerimi birleştirirken, "Victor'un ne yapmaya çalıştığını biliyorum." diye uyardım, dişlerimi sıkıyordum. Kanepeye oturdum, bacaklarımı çekip dizlerimi altında silah sakladığım pikeye yasladım. Rahat olmak ve daha üst taraflarının görünmesini engellemek için bacaklarımı dizlerimden kırmıştım. "Zamanı boşa harcama," diye ekledim.

Fredrik kafasını yana eğip merakla yüzüme bakarak koltuğun etrafından dönüp yanımdaki deri sandalyeye oturdu.

"Tam olarak neden vakit kaybetmeyim?" Ne hakkında konuştuğuma dair en ufak bir fikri yokmuş gibi görünüyordu gerçekten.

Sağ bacağına sol bacağının üzerine attı, uzun ellerini sandalyenin koluna dayamıştı, parmakları derinin içlerine kadar işlenmiş olan altın renkli düğmelere dokunuyordu.

“Ne kadar çekici olduğun umurumda bile değil,” dedim, “Beni baştan ıkarmana imkân yok.”

Fredrik başını sallayarak hafif bir kahkaha attı. Omuzları rahatlayarak gevşerken derin bir nefes verdi.

“Buraya bunun için gelmedim, bebek. Victor sana göz kulak olmamı istedi sadece.”

Yumuşak ama inatçı bir tonla, “Birinin bana göz kulak olmasına ihtiyaım yok,” diye cevap verdim. “Ben kendi başımın çaresine bakabiliyorum.”

Fredrik’in gülümsemesi hiç kaybolmadı, sadece yanaklarından gözlerine doğru kaydı.

“Bundan şüphem yok zaten,” diye cevap verdi, “Fakat dediğim gibi Victor burada kalmamı istedi. Kusura bakma, onun istekleri seninkilerden önce gelir.”

Gözlerimi kısıp yüzüne baktım, söylediğine gcnmemiştim. Haklı olduğunu biliyordum ama bu kadar kolay da pes etmeyecektim.

“Victor’la aranızdaki ne?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“A, hadi ama.” Pişmiş kelle gibi sırttı. “Adamı byledin. Hem de çok kolay yaptın bunu, itiraf edeyim. Benden çok daha fazla tehlike arz ediyorsun. En azından Victor’a.” Tekrar sırttı.

Alnımın kırıştığını hissettim.

“Kötü bir niyetle onu baştan çıkarmaya çalıştığımı düşünüyorsan, yanılıyorsun.” Bu sefer gcnmiştim. Bu durum sesime de yansımıştı.

“Bunu kastetmiyordum.” dedi Fredrik. Tekrar derin bir nefes alıp sırtını sandalyeye iyice yasladı. Hafifçe eğilip “Victor’u yıllardır tanıyorum, Sarai ve sana diyebilirim ki... Muhtemelen söylememem gerekiyor ama... O seninle tanıştıktan sonra çok değişti.”

Bir an midem ağzımdan çıkacakmış gibi hissettim. Duygularımı bastırmaya çalıştım. Normalde hiç böyle olmazdı. En azından zayıf görünmeme neden olacağını düşündüğüm için böyle olmamaya çalışırdım. Ama konu ne zaman Victor’a gelse heyecandan midemin de altüst olduğunu reddedemezdin. Yutkunup, çenemi kaldırdım.

Ve çabucak konuyu değiştirdim.

“Pervasızca davranıyorsam kusura bakma ama...”

“Pervasızlığı severim,” diyerek lafımı kesti Fredrik. “Pervasızlık bizi saçmalıktan kurtarır.”

Başımı salladım.

Asıl düşündüğüm şey buymuş gibi, “İnsanlara işkence etmekten hoşlanıyor musun?” diye sordum, “Ya da öldürmekten filan.”

Sağ koluna taktığı saatin kalın kayışını düzeltti. Sonra ellerini tekrar sandalyenin kollarına yerleştirdi.

Yine suratında aynı gülümsemeyle, “Bir adamın boğazının kesilmesine bile katlanamayan birinden gelen bir soru,” dedi, “büyük bir suçlama. Samimiyetten uzak.”

Sorumu görmezden gelmesine karşılık, “Pervasızlıktan hoşlandığını düşünüyordum,” diye cevap verdim. Çabucak topladı.

“ ‘Hoşlanma’ ifadesini cinsellikle bağdaştırıyorsan, hayır. Kindarlığı kastediyorsan, evet, çok.”

“Kindar mı?”

“Kesinlikle,” dedi. “Andre Costa ve kardeşi gibi adamlar başlarına geleni hak ediyor. Ben de bu işe katkı sağlamaktan dolayı memnunum.” Hafif bir kahkaha attı, “Elbette bir aziz değilim. Günü gelip de sandalyede oturan ben olduğum zaman da halimden şikayet etmeyeceğim. Ama asla ve asla kimsenin karşısında çözülmeyeceğim.”

Bu son söylediğiyle tam olarak ne kastettiğini anlamadım. Ancak benimle ilgili olmadığını hissediyordum.

Aniden gözlerimin önüne Andre’nin tırnaklarının altına batırılan iğneler ve gördüğü muamele geldi. Ürperdim, tüylerim diken diken oldu. Ensem terlemeye, ellerim titremeye başladı.

Utangaç bir şekilde yüzüne baktım.

O anın görüntülerini kafamdan atmaya çalıştım, “Fakat şu... yaptığın şeyler,” Sırtımdan tekrar bir ürperti geçti. “Neden iğne?”

Ağzının kenarına, kendisi hakkındaki izlenimlerimi yumuşatmak ve kendisinden duyduğum rahatsızlığa içten içe sevinmediğini hissettirmek adına olduğunu düşündüğüm bir gülümseme yayıldı.

“Çünkü çok başarılı bir yöntem, gördüğün gibi.”

“Evet, ama...” Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım, “Miden bunu nasıl kaldırıyor?”

Doğruca bana çevirdiği yüzündeki gülümsemenin yerini boş bir ifade aldı.

“Gerçekten bilmiyorum” dedi, cevap vermekte zorlandığını fark ettim.

Yüzündeki gülümseme kaybolduğu gibi çabucak geri geldi. Elleri karnının üzerine koyup bakımlı parmaklarını birbirlerine kenetledi.

“Sence Victor ne kadar süre bizden uzakta olacak?” diye sordum.

“İş tamamlanana kadar” dedi.

Vereceği cevapların tıpkı Victor’un bana söylediği gibi olacağını biliyordum, ama sormaya değermişti. Aslında Seraphina’ya dair bir şeyler öğrenmek istiyordum ama direkt sormaya da korkuyordum. Çünkü Victor’un güven hakkında söylediklerinin Fredrik’le Seraphina’yla ilgili olduğunu düşünüyordum. Fredrik’in konuştuğularımızı bilmesini istemiyordum.

Ama bu merak beni tek kelimeyle öldürecek.

Ayaklarımı yere bastım. Fredrik’in hafif meraklı bakışlarının altında kollarımı önümde birleştirdim. Kahve masasının yanına kadar gidip durdum.

Olanları bir de ondan dinlemek istediğim için, “Nasıl böyle... şey, böyle bir insan olmana sebep olan neydi?” diye sordum. Düşünceli bir şekilde başını sallayarak yanı taraftan bana baktı.

“Öğrenmek istediğin şey,” dedi, “Seraphina’nın beni nasıl bu hale getirdiği. Yoksa Victor daha sana hiçbir şey anlatmadı mı?” Biliyordu, sırtıttı.

Bir an gözlerine bakamadım. Kollarımı rahatlamak için birkaç kere salladıktan sonra kahve masasının ucuna,

tam Fredrik'in önüne oturdum. Ellerimi gri tişörtümün altına sakladım.

"Söyledi mi şana?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Sana anlatmasının sorun olup olmayacağını sordu. Anlatmadan önce soracak kadar saygısı var bana. Hassas bir konu ne de olsa."

"Canını çok yakmış olmalı," dedim.

"Victor'un düşündüğünün aksine," diye söze başladı, öne eğildi ve gevşettiği ellerini dizlerine koydu, "Seraphina şimdi olduğum adama dönüşmemin sadece bir parçası. Küçük bir parçası. Birlik için çalışan psikanalistime göre Seraphina sadece tetikleyen olmuş. Gazla dolu odaya atılan kıvılcım. Onunla tanışmadan çok daha önce mahvolmuştum zaten." Belli belirsiz bir kahkaha attı yine ama ortada komik bir şey olduğu söylenemezdi. İçimden bir ses kendisinin de buna katılacağını söylüyordu.

Birden kalkıp, kanepenin arkasında bulunan açık pencereye gitti. Ben de kalktım, göz ucuyla onu seyreliyordum ama masanın yanından ayrılmadım. Nasıl hissettiğinden emin olamıyordum çünkü arkası bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama odanın havasında ciddi bir değişiklik olduğunu hissediyordum. Bir süre iki yanından sarkan elleri ve koyu renk saçlarını okşayan rüzgârla beraber öylece durdu.

Fakat hiçbir şey anlatmadı ve ben de aklımdan geçip de kendisine o an işkence ediyor gibi görünen dayanılmaz anıların ve görüntülerin neler olduğunu merak ettiğimle kaldım. Yapabileceğim tek şey orada öylece durup olanları akışına bırakmaktı.

Fredrik

Yirmi beş yıl önce...

Adını maalesef bildiğim kızıl, fırça gibi saçları olan adam yüzüme öyle bir tokat attı ki bir an gözümün önünde bembeyaz bir flaş patladı. Az beslenmekten dolayı zayıf kalmış, kemikli bacaklarımla parke taşlarının üzerine kapaklandım. Ayakkabısını çenemde hissettiğim anda ağzıma kan tadı geldi.

Öfke ve nefretle, “Aptal çocuk!” diye tısladı. “Bana değerinden çok daha pahalıya mal oluyorsun. Küstah!”

Acı kaburgalarımı kemirmeye başladığı zaman çığlık atıp iki büklüm oldum.

Sonra arkamdan bir yerlerden Olaf’ın, “Ne yapıyorsunuz?” diye bağırdığını duydum.

Nahif ellerimi bir darbe daha gelmemesi ve çektiğim acıyı hafifletmek için kaburgalarımın üzerinde tutmamın dışında hiçbir hareket yapamıyordum. Güçlülükle nefes alıp verdim. Midemde çalkalanan safraya ve şiddetli kusma isteğine rağmen kusarsam kaburgalarımın ağrıyacağını bildiğim için kendimi tutmak durumundaydım.

Olaf, “Zarar verirsen çocuğu asla satamazsın.” dedi.

Beni burada tutan bütün adamlardan olduğu gibi Olaf’tan da nefret ediyordum ama ne zaman etrafımda bulunsa seviniyordum da. Diğer adamların beni dövmelelerine

engel oluyordu çünkü. Bana tecavüz etmelerini engel-
liyordu. Sürekli arkamda duruyor ve beni asla incitmi-
yordu. Hepsi gibi ondan da nefret ediyordum, onun da
ölmesini istiyordum ama yaşadığım cehennemde rahat-
lamama yardım eden tek insan da oydu.

Kızıl saçlı adam uzandığım yere tükürdü. Tükürüğü
o kadar yakınımaya düştü ki birazının yanağıma değip sü-
züldüğünü hissettim.

“O zaman sen uğraş,” diye bağırdı. “Bundan elimi
çekiyorum. Aptal bir çocuk bu! Aptal olduğu kadar öd-
lek de. Dört ay oldu ve daha hiçbir şey öğrenemedi!”

Gözlerimi açmayı reddettim. Cenin pozisyonunda, ol-
duğum yerde kalmak ve tek başıma oracıkta ölmek isti-
yordum. Koridorun ucundaki tuvaletten gelen işeme ve
kusma seslerini duyabiliyordum. Yanımdaki pencereden
esip, duvara ve yüzüme çarpan serin rüzgârın uğultusu
da geliyordu. O an gerçek annem olmasa da annemi dü-
şündüm. İçinde kaldığım bakımevini işleten korkunç,
canavar gibi bir kadındı oysa. Yedi yaşımı geçtikten iki
gün sonra, yani bundan üç ay önce beni bu adamlara
satan bakımevinin... Olaf gibi annemden de nefret edi-
yordum. Beni kanayana kadar kalçalarımın vurarak dö-
vüyordu ve bazen dört gece üst üste yiyecek hiçbir şey
vermeden yatağa göndermesinden de nefret ediyordum.
Ama bu adamların yanında olmak yerine orada olmayı
bin kere tercih ederdim.

Olaf sakın bir sesle, “Belki de sorun öğretmende-
dir,” diye cevap verdi. “Çocuğa çok sert davranıyorsun.

Diğerlerinden daha hassas bir çocuk. Eskill'in dediği gibi, ailenin en küçük çocuğu."

Kızıl saçlı adam, "Bugün yemek yok ona," diye bağırdı.

Ellerini havaya kaldırdığını, göz bebeklerinin öfkeden yandığını ve burnunun sol tarafındaki yaranın daha da boktan bir hal aldığını hayal edebiliyordum. Öfkelen-diği zaman yanakları da kızarıyordu.

Olaf, "Çocuğun sorunu geri zekâlılık olmayabilir," dedi. "Doktor Hammans geçen hafta sen dönmeden önce çocuğu muayene etti. Duygusal anlamda çok stresli olduğunu söyledi."

Kızıl saçlı adam, "Stresli mi?" diye bağırdı.

Olaf da sakinliğini koruyarak, "Evet," dedi. "Çocukla bundan sonra ben ilgilensem daha iyi olur."

Sırf kızıl saçlı adamın üzerime çullanan suratını görmek için gözlerimi bir anlığına araladım. Sırıtiyordu, ama bu beni korkuttu. Bana doğru baktığını görünce gözle-rimi hemen kapadım.

"Daha az önce çocukla daha fazla uğraşmak istediğini söyledin. Bir sorun mu var?"

Bir an bir sessizlik oldu.

"Hayır," dedi sonunda kızıl saçlı adam. "Yanına al onu. Belki de benim yapamadığımı sen yaparsın."

Aralarında başka konuşma geçmedi.

Olaf beni arabasına taşıyıp dikkatlice arka koltuğa yerleştirdi.

Yumuşak bir sesle ön taraftan bana,“Sana iyi bakacağım,” dedi.

Başımın ve kaburgalarımın ağrısından dolayı şiddetli bir şekilde titriyordum. Ağzımdan balgam ve kan çıkıyordu.

Araba binadan uzaklaşırken, “Sana iyi davranacağım çocuk,” dedi, “beni aksine zorlamadığın müddetçe.”

Beni daha önce hiç bilmediğim bir yere götürdü. Orada kanatları altında bir süre kaldım. Kendisinden, diğer adamlardan ve yaşamaya zorlandığım hayattan korkmamayı öğrendim. Ta ki kendisini yedi yıl sonra uykusunda zehirleyip kaçana kadar...

Sarai

Uzun süren, tüyler ürpertici sessizliğinden dolayı endişelenmeye başladığım için “Fredrik?” diye seslendim.

Kafasını camdan çevirip bana gülümsedi.

Kendisine biraz yaklaşıarak, “İyi misin?” diye sordum.

Başını salladı ve yüzüne, görmeye alıştığım o tekinsiz, şeytani gülümsemesi yayıldı.

Neşeyle, “Benim için endişeleniyor musun bebek?” diye sordu. O an yüzümün kızarmaya başladığını hissettim.

Omuzlarımı silktim, “Belki birazcık. O kadar derinlere dalma.”

Tekrar gülümsedi. Yüzünde samimiyet ve sıcaklıktan başka bir şey göremedim.

Mutfağa yöneldim, köşeyi dönmeden önce durup ona baktım.

“Aç mısın?” diye sordum.

“Yemek yapabiliyor musun?” diye sordu, hâlâ benimle kafa buluyor gibiydi.

“Hizmetçin kadar iyi olmasam da,” diye cevap verdim, “fındık ezmeli ve reçelli sandviç yapabilirim.”

“Kulağa hoş geliyor,” diye cevap verdi, gülümseyip mutfağa girdim.

21. BÖLÜM

Sarai

Victor'un acil durumlarda kullanmam için garaja bıraktığı arabayı alıp sabahın erken saatlerinde evden ayrıldım. Jacquelyn'le Spencer'ın Santa Fe'deki spor salonuna gitmek pek acil bir durum değildi ama en azından benim için önemliydi. Antrenman yapabileceğim vakitleri evde öylece oturarak geçiremezdim.

Spencer'la dövüşmeye başlayalı otuz dakika olmuştu. Benle dövüşürken bu kadar yumuşak davranmasından nefret ediyordum ama aksini yapsa, dakikasında yiyeceğim darbeden sonra bunu düşündüğüm için pişman olacağımı da biliyordum.

Etrafımda bir çember çizirken, "Omuzlarınızla hareket et," dedi, ikimiz de belimiz hafif bükülmüş, ellerimiz önde savunma pozisyonundaydık. "Vur. Bir. İki. Sol. Sağ." Konuşurken aynı zamanda yumruklarını havaya savurarak söylediği hareketleri gösteriyordu.

Ben de tekniğimi kusursuzlaştırmak için gösterdiği şeyleri sürekli tekrarlıyordum. Arada bir kendisine sert

yumruklar savuruyordum ve oysa hepsini basit hareketlerle savuşturuyordu.

Üzerime atıldı, içgüdüsel olarak etrafında döndüm, atkuyruğu bağladığım saçımdan çözülen birkaç tutam burnumun üzerinden süzülüp dudağıma düştü. Alnımdan ve sırtımdan boşanan terler, siyah tişörtümün ince kumaşının vücuduma yapışmasına neden oluyordu.

Spencer tekrar üzerime atıldı, öğrendiğim şekilde boğazına bir darbe vurup dengesini yitirmesini sağladım. Kendini toplamasına fırsat vermeden üzerine atılıp, başını arkasından yakaladım ve Spencer'ı öne doğru eğip, dizimle üç darbe indirdim. Gayet hızlıydım.

Eli burnunda arkaya doğru sendeledi. Canımı yakmaktan gerçekten çekinmiyor olsaydı asla durmazdı. Geçirdiği şoku çabucak atlatıp çektiği acıdan dolayı üzerine atılır ve öldürene kadar beni bırakmazdı.

“Lanet olsun, yavrum,” dedi, derinden gelen sesinden hafif bir kahkahayı esirgemedi, “sanırım burnumu kırdın.”

Her zaman aynı şeyi yapacağını haftalardır bildiğim halde durduğu için hayal kırıklığına uğramış bir halde yüzüne bakıp başımı salladım.

“Hiç de bile – zaten çarpuk çarpuktu.” diye cevap verdim.

Tekrar kahkaha attı. Beni şakadan tehdit etmek için elini yüzünden çekip, sol gözünü kısarak parmağını salladı.

İçinde havlunun bulunduğu çantamı attığım siyah mindere doğru gidip, çantamdan havluyu çıkardım ve yüzümden akan teri sildim. Elbisemi tenimden uzaklaştırarak biraz serinlemeye çalıştım. İyi ki giydiğim şu siyah tayt terlemeyi azaltıyordu.

Fredrik stüdyonun önündeki kayar cam kapıdan içeriye girdi. Keyfi yerinde görünmüyordu.

Koyu renk pantolonu, kaslarını saran gri tişörtü ve kırmızı bağları olan bir çift parlak beyaz Converse'le minderin yanından geçti. Hangisini yapmanın daha iyi olacağını kestiremedim: Ona neden burada olduğumu mu açıklamalıyım yoksa bu sabah uyandığı zaman başka bir insan olduğunu düşünüp düşünmediğini mi sorsaydım?

Havluyu siyah koşu ayakkabılarımın yanında duran mindere bırakırken, "Nasıl buldun beni?" diye sordum. O da, "Sen neden çıktın?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. Biraz ötemizde durup Fredrik'le beni meraklı gözlerle inceleyen Spencer'a baktım. Kocaman elleri tam bir kas yığını olan göğüslerinin üzerindeydi. Jacquelyn az önce Fredrik'in girdiği kapıdan içeri geçti.

Fredrik'e döndüm.

Kıyafetlerini süzerek "Kaç yaşındasın, yirmi mi?" diye sordum.

İtiraf etmeliydim ki iyi görünüyordu ama onu takım elbiselerinin dışında bir şeyler giyerken ciddiye alıp alamayacağımı merak ediyordum. Bir çift Converse'le adamın

birine ölümüne işkence ettiğini hayal edemiyordum örneğin. Zihnimde oluşan garip görüntüden sıyrıldım.

Öfkeli bir sesle, “Soruya soruyla cevap veriyorsun demek,” dedi, “Victor’u arayarak buldum seni. Burada olabileceğini söyledi.”

“Sinirli miydi?” Yüzümün düştüğünü hissettim. Sinirlenmemiş olmasını diliyordum.

Fredrik “Hayır,” dedi ama bundan memnun kalmamış gibi görünüyordu. “Bugün buraya gelmenin olağan olacağını söyledi.” Otoriter bir şekilde yüzüme baktı. “Fakat gizlice kaçmak yerine en azından bana söylemen gerekirdi. Kaç yaşındasın? On beş mi?”

Pişmiş kelle gibi sııttım.

Spencer gözleri Fredrik’in üzerinde bize doğru yaklaşarak, “Her şey yolunda mı?” diye sordu, Jacquelyn salonun öbür tarafındaki ofiste kaybolmuştu.

“Evet, bir sorun yok,” diye cevap verdim. “Spencer, bu Fredrik. Fredrik, Spencer, eğitmenim.”

Spencer bana baktıktan sonra tekrar Fredrik’e döndü. “Victor’un tanıdığı mı? Beni kendisinden başka kimse- nin seni görmesine izin vermemem için özellikle uyar- mıştı.” Fredrik’i iki saniyede yermeye hazırmış gibi göz- lerini kısıp ona bakmayı sürdürdü.

Öte yandan Fredrik’s e ellerini önünde birleştirmiş, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle sakince duru- yordu. Fredrik belki de teke tek dövüşte Spencer’ı yene- mezdi ama yine de Fredrik’in neler yapabileceğini bildi- ğimden Spencer için daha çok korkuyordum.

Aralarına girdim.

“Victor Fredrik’i tanır,” dedim. “Muhtemelen Fredrik’in buraya gelebileceğini tahmin etmemiştir.”

İkisi de birbirlerini sessizce süzdükten sonra Spencer bana dönüp “Tamam, ama herhangi bir şeye ihtiyacın olursa...”

“Biliyorum, sağ ol.” dedim ve gülümsedim.

Spencer bizi baş başa bırakıp gitti.

Birkaç öğrenci duvar dibine eşyalarını bıraktıktan birkaç dakika sonra Jacquelyn’in kaybolduğu salona girdi.

Fredrik alçak sesle ve omzunun üzerinden arkasını süzerek, “Victor bu gece dönüyor,” dedi. Antrenmana hazırlanan insanlardan uzaklaştık.

“Ona ulaşabilmene şaşırdım,” dedim. “Geçen gece aradım ama ulaşamadım.”

Başını salladı, “Genelde bulunduğu yerde telefonu çekmiyordu.”

Bu sefer ben omuzlarımdan üzerinden baktım ve fısıldayarak, “Yani ... işi halletti mi?” diye sordum.

“Evet. Velazco halloldu. Ben de bu gece diğer öğrencilerle uğraşacağım.”

“Onu öldürecek misin?” diye sordum daha da da alçak bir sesle. Yakınımızda bu tehlikeli konuşmamıza kulak misafiri olabilecek biri olup olmadığını kontrol etmek için sürekli etrafıma bakmıyordum.

Bu binada daha fazla suç unsuru teşkil eden kelimeler kullanmamam için beni uyarırcasına gözleri açıldı.

Parmaklarını dikkatle dirseğıme sararak kolumu tuttu, beni kapıya kadar yürüttü. Daha yola bile varmadan güvenli olduğunu hissettiğinde konuşmaya başladı.

“Ölmeyi hak ediyor,” diye güvence verdi bana ve benim bunu sıkıntı ettiğimi anladığını hissettim.

Belki de bir şekilde sıkıntı ediyordum, evet. Yalnızca yeni fark ediyordum.

“Peki, David ne ...” Durup derin bir nefes aldım, “ne yaptı da ölmeyi hak etti? Andre Costa ne yaptı? Babalarının, Velazco’nun pek çok insana iğrenç şeyler yaptığını biliyorum ama ne bileyim... bana oğullarını sırf Velazco’nun yaptıklarından dolayı gereksiz yere cezalandırıyormuşsunuz gibi geliyor.”

Fredrik somurtarak başını salladı. “Hayır. Velazco’nun oğulları babaları için çalışıyordu ve kirli işleri onlar görüyordu. İnsanları kaçıran, çoğunu öldüren ya da tecavüz edenler onlar. Hepsi ama hepsi başlarına gelenleri hak ediyor.”

“Peki ya Andre Costa’yla David’in insanları kaçırıp tecavüz ettiklerini ya da öldürdüklerini nereden biliyorsunuz?”

“Kendi haber kaynaklarım var,” dedi Fredrik. “Şimdilik bu kadarını bilmen yeter.”

Biraz gücenerek, “Bu işin bir parçası olduğumu düşünüyordum,” diye direttim.

“Ama onları öldüren parçası değilsin.” Ellerini pantolonunun cebine attı. “Eğer olaylar buraya kadar gelirse

ve birini öldürmen gerekirse, o zaman istediğin her şeyi sorabilirsin.”

Cevabı hoşuna gitmemişti ama daha fazla üstelemek istemedim. Derin derin iç çekip sırtımı dayamak için tuğla duvara doğru yürüdüm. Ellerimi karnımın üzerinde birleştirip dengemi sağlamak amacıyla bir ayağımı arkamdaki duvara koydum.

“Birilerini öldürmekten bahsetmişken...” dedim. “Hamburg’la Stephens’in her geçen gün benden uzaklaştıklarını hissediyorum. Beklemekten bıktım. Onları öldürmek istiyorum. Bu işi halledip bir an evvel onlardan kurtulmak istiyorum.”

Fredrik yanıma oturdu, sırtını duvara dayadı.

İkimiz de caddeyi, yeşil ışık yanınca geçen arabaları seyretmeye başladık.

“Öldükleri zaman ne yapacaksın?” diye sordu. “Hepsi bu mu? Onları öldüreceksin, intikamını alacaksın ve hayatına devam mı edeceksin?”

Yüzüne bakmadan “Hayır,” dedim. Aklım tamamen onlara odaklandığından sesim uzaktan geliyor gibi çıkmıştı. “Hayır, onlar son olmayacak.”

Aniden bunu henüz Victor’a bile söylememiş olduğumu fark ettim. Ondan gizlediğimden değildi, bile yeni yeni anlıyordum. Kendi cevabıma şaşırmış bir halde bir an kendimi kaybettim. Arabaların gözden kayboldukları yola bakmayı sürdürdüm.

“Benden pek bir farkın yok. Biliyorsun, değil mi?” diye sordu Fredrik.

Sonunda başımı sağa eğip yüzüne baktım. İçindeki tehlikeli adamı kusursuz bir şekilde gizleyen sakın ve düşünceli yüzünü inceledim. Seraphina meselesi dışında neden böyle birine dönüştüğü hakkında en ufak bir fikrimin olmadığı bir insan vardı karşımda ve Seraphina'nın yarattığı etkinin çok ötesinde bir şeyler yaşamıştı. Bunu hissediyor, anlayabiliyordum. Ve rahatsız edici bir şekilde bu durumla bir bağ kurabiliyordum.

"Belki öyle," dedim ve başımı başka yöne çevirerek "Ama insanlara... davranış şekillerimize gelince...aramızda hiçbir benzerlik kalmıyor." diye ekledim.

Sesinden bile anlayabildiğim bir gülümsemeyle, "Bundan emin değilim işte," diye cevap verdi.

Onunla bu konuda tartışmaya girmemem bile haklı olduğunu kanıtlıyor olabilirdi aslında.

Neyse ki konuyu değiştirdi ve "Kahvaltı ettin mi?" diye sordu.

"Pek aç değilim." diye yanıt verdim.

Duvardan uzaklaştı, iki elini yanından sarkıtıp önümde durdu. Kafasını arkaya doğru eğerek, "Hadi ama, ben açlıktan ölüyorum. Caddede bir fırın var. Uzun zamandır hamur işi yemiyorum." dedi.

Önce teklifini reddetmeye yeltendim ama sonra vazgeçtim. Başımı kapıdan uzatıp Jacquelyn'le Spencer'a seslendim, gidip az sonra geleceğimi söyledim. Spencer gözlerinde güvensiz bir ifadeyle bakıp benimle biraz tartıştı ve antrenmanları daha fazla aksatmamam gerektiğini

söyledi. Haklıydı ama şu an bunu söylemesinin sebebi aslında Fredrik'le salondan ayrılmamamı istemesiydi.

Dakikalar sonra Fredrik'in arabasına atlamıştım bile. Spor salonunun birkaç kilometre uzağındaki fırına doğru yola çıktık.

"Fredrik, Niklas'ın Victor'a ihanet etmesinin sebebinin ne olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordum.

Bütün dikkatini yola vermişti.

"Bilmiyorum. Kıskançlıktan sanırım. Birlik'teyken her zaman Victor'un gölgesinde kaldı. Uzun süredir gördüğüm kadarıyla öyle."

"Evet ama..." İç çektim, etrafa bakındıktan sonra tekrar önüme döndüm. "Bunu nasıl yapabildiğini merak ediyorum, yani..." Tam olarak söylemek istediğim şeyi bulup Fredrik'in yüzüne baktım. "Niklas Victor'u korumak için beni öldürmeye çalıştı. Beni vurdu. Sadece kardeşini korumak için bu kadar şey yaptıktan sonra ne oldu da bu kadar değiştiğini merak ediyorum. Bir insan nasıl bu kadar değişebilir ki?"

Direksiyonu sağa Paseo De Peralta'ya doğru kırdı ve çok geçmeden fırının büyük, oval, kırmızı tabelası karşımıza çıktı.

Fredrik "Yıllardır ikisiyle beraber çalışıyorum," dedi, "Niklas her zaman çılgındı. Kardeşi için her şeyi yapmaya hazırdı ama ben onu sadece ayaklı bir felaket gibi görüyordum." Bana döndü, bir an göz göze geldik. "Dürüst olmam gerekirse Niklas'ın ihanetinin baş nedeni sensin."

Güçlükle yutkunup, kafamı eğerek parmaklarımı gerince birbirine değdirdim ve önüme baktım. Bunu her zaman merak etmiştim. Bir parçam bunun benim hatam olduğunu söylüyordu ama inanmak istememiş ve iki insan arasında bu kadar büyük bir sorun yaratabileceğimi düşündüğüm için kendimi aptallıkla su lamıştım. O kadar önemli bir insan değildim. O kadar etkili değildim, en azından Victor'un üzerinde.

Kesinlikle değildim, tabii...

Vereceği hiçbir cevabın inandırıcı olmayacağını düşünerek, "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum. Komik bile olabilirdi.

"      bir anlamda Victor seni ona tercih etti."

Bunu duyduğ m anda bütün hayallerim ve umutlarım yıkıldı. Cevabı komik değildi, aksine çok mantıklıydı. Kendimden resmen nefret ettim.

Fredrik, "Victor Birlik'i terk etmeye seninle tanıştığı zaman karar verdi." diye tekrar söze başladı. "Vonnegut'tan daha önce kuşku duymaya başlamış olabilirdi ama sen bardağı taşıran son damla oldun. Senle beraber olmadan önce bile sana yardım ederek Birlik'teki yerini ve hayatını tehlikeye atıyordu. Niklas Victor'un kendini mahvetmesini engellemeye çalıştı. Bunu yapmanın tek yolunun da seni öldürmek olduğunu düşündü       Victor seninle ilgilendik e tehlike her geçen gün büyüyordu. Victor Niklas'a sana dair yalanlar bile söyledi." Tekrar bana baktı. "Niklas da böylece Victor'un seni kendisine tercih ettiğini düşündü."

Fırının önündeki otoparka vardık ama içeri girmek yerine Fredrik'in aynadan arkaya baktığını gördüm – bir yandan da yolu kolağan ediyordu.

İçimde, bizi takip ettiğini düşündüğü bir arabaya baktığı hissi oluştu. Ben de dönüp bakmaya yeltendim.

"Sakın!" dedi çabucak. İliklerime kadar titredim ama yüz ifadesinden ve direksiyonu iki eliyle gevşekçe tutmasından hiçbir sorun yokmuş gibi görünüyordu.

Sesimin endişeli çıkmasını engelleyemeyerek."Ne oldu?" diye sordum.

"Takip ediliyoruz."

Göğsüm sıkıştı, bir süre nefessiz kaldım. Tek isteğim arkaya bakmaktı ama onu yapmak yerine, arkadan görünmeyecek şekilde hareket ederek aynayı ayarladım. Arkamızda bizi takip eden ve Lincoln Navigator'a benzeyen siyah bir SUV vardı.

22. BÖLÜM

Sarai

Ellerimle, oturduğum kırmızı deri koltuğun köşelerine yapıştım. Gözlerimi aynadan ayırmıyordum ve bizi takip edenlerin kim olabileceklerini ve neler yaşanabileceğini düşünüyordum. Navigator'ın siyah ön camından ötürü şoförün ve yanındakinin yüzlerini göremiyordum.

"Emin misin?" diye sordum.

Fredrik sinyal verdi ve bir sonraki caddeden sola döndük. Bizi takip edenlerin onları fark ettiğini anlamamaları için hız limitini aşmıyordu. Bense sadece yanılıyor olmasını diliyordum.

"Spor salonundan çıktığımızdan beri peşimizdeler," diye cevap verdi. Yüreğimin sıkıştığını hissettim. "Arabayı caddenin karşısına park etmişlerdi ve bizi izliyorlardı."

"Kahvaltıya gitmeye bu yüzden karar verdin o halde," dedim.

Başıyla onayladı, ışıkları geçtikten sonra sağa saptı.

O kadar tecrübesizdim ki bunları fark edemediğim için kendime kızmaya başladım. Etrafı yeterince

gözlemleyip, birilerinin bizi takip edip etmediğini anlayacak kadar dikkatli davranmamıştım. Bu dikkatsizliği çözecek kadar vaktimiz olduğunu umuyordum.

Gergin bir şekilde, “Ne yapacağız?” diye sordum.

Fredrik aniden gaz pedalına bastı ve otoyol şeridinden son hız yol almaya başladık. Navigator yakın takip-teydi. Emniyet kemerimi daha da sıkıp koltuğa yapıştım.

Otoyola çıktığımızda ibre iki saniye içinde 100’den 120 kilometreye çıkarken Fredrik, “Onlara izimizi kaybettireceğiz” diye cevap verdi.

Arabamız trafikte bir o yana, bir bu yana ilerlerken ben de etraftaki insanları seyreliyordum. Navigator hâlâ peşimizdeydi – bizim gibi manevralar yaparak takibini sürdürüyordu. Biz hızlandıkça bize kızıp köpüren insanların öfkeyle çaldığı koralardan sayısı ise artıyordu.

Fredrik, “TUTUN!” diye bağırdı.

O an orta şeritten sağ şeride ani bir manevra yaparken omzum cama çarptı. Az kalsın beyaz bir arabaya çarpıyorduk. Bizim arabanın tekerlekleriyle beyaz arabanın tekerleklerinin ani frenle çıkardıkları sesler kulaklarımı tırmaladı ve Fredrik arabayı düzelttiği zaman, yine aniden öbür tarafa eğildim.

Emniyet kemeri vücuduma sarılı halde tekrar arkamı döndüm ve Navigator’ın mavi bir arabanın arkasında, hâlâ peşimizde olduğunu gördüm. Fredrik yoldan çıkmak için direksiyonu sola kırdı ve az önce geçtiğimiz beyaz arabaya önden çarptık. İki araba da yolun ortasında döndü. Diğer araba, bariyerleri aşıp uzak sol şeride

kadar gidip durdu. Tekerleklerinin altından duman çıkıyordu. Mavi araba da dengesini kaybederek onun bulunduğu tarafa gidip çarptı. Nefes nefese, ellerimi ağzıma götürdüm.

Trafik durma noktasına geldi, yalnızca biz ve bizi takip eden araç hızla yol almaya devam ediyordu. Neler olduğunun farkında olan diğer sürücüler, önümüzden çekilmeye başlamışlardı. Saatte doksan kilometre hızla gitmeye başladık, önümüze çıkan araçları kenara çekilmeye zorluyorduk.

Kaza alanından uzaklaştıkça trafik yeniden sıkışıyor, eski haline dönüyordu. Biz de birkaç dakika önce bir sağa bir sola manevra yapıyor, öfkeyle çalınan korna seslerini duyuyorduk. Bedenim her manevrayla cama çarpıyordu.

Fredrik sol şeride kayıp hızlandı.

“Otoyoldan çıkmamız gerek.”

“Önce onlardan kurtulmamız gerek!”

“Nasıl yapacağız bunu?” Tekrar arkaya baktım. Hâlâ arkamızdaydılar, arabanın tamponuyla aramızda sadece birkaç metrelik bir mesafe vardı.

Fredrik cevap vermedi. Her şeyi seyrediyordu, gözünü yoldan ayırmıyor ve bunu yaparken hem etrafımızdaki araçları, hem de bizi takip eden Navigator’u izliyordu.

Aniden, son anda, son şeritten direksiyonu kırıp, üç şeridi aşarak saatte doksan kilometre hızla çıkış tabelasını çevreleyen çelik duvara ve turuncu bariyere birkaç santimetre mesafeden geçerek otoyoldan çıktı. Navigator’daki adamların Fredrik’in yaptığı şeyi algılayacak

kadar zamanları yoktu, o yüzden peşimizden çıkışa gi-remediler. Yolun sonunda kırmızı ışık vardı ama arabayı durduramayacak kadar hızlı gittiğimiz için dosdoğru ilerledik. Şansa bu yol çok yoğun değildi ve önümüze hiç araç çıkmamıştı.

Kalp atışlarımı düzene sokmak için ellerimi göğsüme koyarak, "Bu da neydi?" diye bağırđım.

Fredrik çıkış tabelasından iyice uzaklaşp, ara sokaklara dalana kadar cevap vermedi. İkimiz de etrafı gözleyip Navigator'ı arıyorduk.

"Sağ şeritte kalsaydım," diye cevap verdi, "her an yoldan çıkabileceğimi tahmin edebilirdi."

Her ne kadar beni çok korkutsa da bu çılgın planının işe yaradığını kabul etmeliydim.

"Bizi öldürebilirdin!"

"Hiç başına gelmemiş gibi konuşuyorsun," diye cevap verdi.

Şen bir kahkaha attım.

Fredrik tekrar otoyola çıktı ve Krav Maga salonuna doğru ters yönde ilerlemeye başladı. Ama stüdyoya yaklaşımadan hiç bilmediğim bir sokağa girdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Albuquerque'ye," diye cevap verdi. "Uzun yol. Mak-sat tedbirli olmak."

* * *

Victor sonunda arabasını evin önüne çektiğinde altı saattir pencereden dışarı bakıyordum. Kayan tekerleklerin

altından fırlayan çakılların sesini duyar duymaz Fredrik'le ikimiz ayağa fırladık.

Victor anahtarlarını mutfağın köşesine bıraktıktan sonra yanımıza geldi, cüzdanını da masaya bıraktı.

Fredrik'e, "Onlardan hiçbir iz var mı?" diye sordu.

Victor bana baktı, yüzünden hiçbir şey anlayamıyordum. Öğrendiğim kadarıyla genellikle kafası bir sürü şeyle dolu olup da odaklanmaya çalıştığı zamanlar böyle oluyordu.

Fredrik'in cevap vermesine fırsat vermeden bana döndü, "İyi misin? Yaralandın mı?" diye sordu.

"Hayır, yaralanmadım," diye yanıtladım. Fredrik'in konuşmaya başladığını duyunca yüzümü çevirip duvarı seyretmeye başladım.

"Buraya gelirken takip edilmedim," dedi Fredrik. "Takip edilmemek için elimden geleni yaptım. Edilmediğimden emin olmak için de bir saat boyunca dolandım. Etrafta kimseye ait, herhangi bir iz yoktu, sadece otoyoldan geçen birkaç araç ama hiçbiri şüpheli değildi."

Victor tıpkı benim her zaman yaptığım gibi kahve masasının yanına gelip üzerine oturdu. Yüzünü bana çevirip, gözlerimin içine baktı. Ben de kanepenin ortasında oturmuş vaziyette, gözlerimi kaçırmadan bekledim. Endişeli ve öfkeli görünüyordu. Fakat öfkesi bana değildi, büyük ihtimalle bizi takip eden adamlaraydı.

"Sen bir şey söylemeden önce..."

"Fredrik'e söylediğim gibi," diye sözümü kesti. "Dışarıda olduğum bütün bu süre boyunca eve tıklıp

kalmanı beklemiyordum zaten. Çıktığın için özür dilemene gerek yok.”

“Başka yere gitmeyi düşünmüyordum zaten,” dedim ve söylerken tekrar hata yaptığımı hissettim. “Burada kaldığım süre boyunca Spencer’la antrenman yaptığım için, bugün de gitmemle seni beklemem arasında çok fark olmadığını düşündüm.”

“Haklısın,” diye cevap verdi Victor. Ellerini uzatıp dizlerimin üstüne koydu. “Canım evden çıktığın için sıkının değil.” Boş koltuğa oturan Fredrik’e baktı, “Seni nerede bulacaklarını nasıl öğrendiklerini çözmemiz gerek.”

Victor’un yüzünde Fredrik’in göremediği bir şeyler görüyordum, beni huzursuz eden bir şey. Yüzünde birinden şüphelenen bir insanın ifadesi vardı, Fredrik’ten şüpheleniyor gibiydi. Victor’un aklından geçenleri anlamaya çalışarak bir ona, bir Fredrik’e baktım. Samantha her şeyden sonra tekrar Texas’a mı dönmüştü? Victor tekrar yanlış insana mı güvenmişti? Fredrik’i bunu test etmek için mi benimle baş başa bırakmıştı?

Ellerimi kanepenin üzerinde duran bacaklarıma attım, tırnaklarım tenime battı. Victor beni Fredrik’in sadakatini ölçmek için mi kullanmıştı?

“Ben de bunu düşünüyordum,” diye cevap verdi Fredrik. “Umarım yanıliyorumdur ama sanırım nasıl öğrendiklerini biliyorum.”

Victor gelmeden önce Fredrik’le bu meseleyi tartışmış-tık. Oysa şimdi... şimdi Victor’un gözlerindeki şüpheyi görünce, Fredrik’in beni bunu kendisinin yapmadığına

inandırmak için kafamı yalanlarla doldurup doldurmadığını merak etmeye başladım.

Şimdi ikisine de güvenmiyordum. Tekrar bir tutsak olmuştum sanki. Tehlikeli bir adamla kendisinden asla uzak duramayacağımı bildiğim bir adamın arasında...

Ve kalbim acıdı.

Victor ellerini dizlerimden çekip bütün dikkatini Fredrik'e verdi. Bense sakın ve hareketsiz duruyor, en iyi yaptığım işi yapıyordum: Sahtekârlık...

Fredrik, "En kısa zamanda Phonix'e gitmemiz gerektiğini düşünüyorum" diye devam etti. "Bir şeyler bilebileceğini düşünerek Amelia'ya ulaşmaya çalıştım ama aramalarım cevap vermedi ve geri de dönmedi. Bunu hiç yapmazdı."

Victor masanın etrafından dönüp yanıma oturdu, uzanıp bilgisayar çantasını aralayıp, dizüstü bilgisayarını çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bilgisayarındaki bir dosyayı açarken "Amelia'nın evindeki kayıtları incelemem gerek," diye cevap verdi, "Bayan Gregory'yi oradan aldığımızdan beri fırsatım olmamıştı."

Uzun süre videoları izledikten sonra – birilerinin eve girip Amelia'yı korkuttuğu bölüm haliyle şüphe çekmişti– bilgisayarı kapattı.

"Neler oluyor?" diye sordu Fredrik.

Victor bilgisayarı çantaya geri koydu. "Oradaydılar. Onlar girdikten hemen sonra yayın kesiliyor. Sarai'i

Bayan Gregory'nin yanına götürdüğüm gece yerleştirdiğim aygıtlardan birini bulmuş olmalılar."

Stephens'ın Amelia'ya yapmış olabileceklerini, daha kötüsü de Amelia'nın onlara anlatmış olabileceği şeyleri düşününce yüreğim ağzıma geldi.

"Fredrik haklı." dedim. "Phonix'e dönmeliyiz."

"O zaman gidelim." Victor elimi tutmak için uzandı.

Ben de isteksizce elimi uzatıp ayağa kalktım. Tek isteğim suratına okkalı bir tokat atmaktı.

Arkasını dönüp kapıya doğru yöneldiği zaman, "Victor?" dedim

Durdu, dönüp bana baktı.

"Hamburg ve Stephens ölmüş olsalardı bunlar başımıza gelmezdi."

Phonix, Arizona - 1:00 a.m.

Phonix'e yolcu uçağıyla gittik ve Amelia'nın evine gitmek için taksi tuttuk. Victor kafasındaki soruların cevaplarını bir an önce almak istediği için arabayla gitmemiştik. Amelia'nın ölmüş olmasından ve Fredrik'in aramalarına bu yüzden cevap veremediğinden ötürü endişeliydim. Fredrik'in de benimle aynı şeyleri düşündüğünü hissediyordum. Albuquerque'de hiçbir telefonuna yanıt alamamış, bu duruma canı gittikçe daha çok sıkılır olmuştu. Hatta kaygılıydı. Fredrik gibi kadınları cinsel ihtiyaçlarını gidermek için bir araç olarak gören ve onları daha fazla umursamayan bir insanın bu yüzden endişelenmesini garip bulmuştum. Ancak şimdi elimde

olmadan, bunun yalnızca Amelia'yı kendisinin öldürdüğü gün gizlemek için giriştiği bir gösteriden ibaret olduğuna inanıyordum.

Ama her halükarda Dina'yı oradan almış olacağımızdan ötürü çok sevinçliydim.

Taksiden Amelia'nın evinin bir blok ötesinde indik ve eve giderken yolun hep en karanlık yerlerinden yürüdük. Girişteki ışık, evin kirli beyaz duvarından ve ön kapıya uzanan merdivenin kırık demirlerinden yansyordu. Çalışma odasının penceresinden sızan bir başka ışıksa televizyonun açık olduğu izlenimini uyandırıyor. Merdivenleri geçip, ön kapıya vardığımızda Victor uzanıp kapı kasasının üzerindeki ampulü çevirdi, ışık kapandı.

Fredrik pencereye doğru gidip içeri sızdı.

Victor önüme geçip beni korumacı dürtülerle arkasında tutmaya çalıştı ama kolunu ittim. Çabucak dönüp öfkeli yüzüme baktı. Sinirli olduğumu anlaması ve bana dokunmasa iyi edeceğini idrak etmesi için suratımı asıp, başımı salladım.

Yüzünü çevirip dikkatini Fredrik'e verdi.

"Amelia'yı göremiyorum," diye fısıldadı Fredrik. "Boğuşma izi de yok."

Victor pantolonunun arkasından 9 milimetreliliğini çıkarıp kapı kolunu çevirmeye çalıştı. Kilitliydi. Fredrik de tabancasını çıkarınca gerildim. Victor arkada durup Fredrik'e önden girmesini işaret etti.

Fredrik kapıya üç kez vurup beklemeye koyuldu. Victor bana bakmıyordu artık ama böyle bir durumda

bakmasını beklemiyordum zaten. Kendimi Fredrik'in hareketlerini daha dikkatli izlerken buldum. Her an bize saldırmasını bekliyordum.

İçeride bir hareketlenme oldu. Kapının yanındaki perdenin perdesi çekildi önce, sonra içerideki her kimse gözetleme deliğinden vücudu göründü. Victor tekrar arkasına geçmem için beni zorladı ama bu sefer itiraz etmedim. Kapının arkasında kimin olduğu o an Victor'a olan öfkemden daha mühimdi.

Kayan zincirin sesi geldi, sonra açılan kilidin ve en son dönen kapı kolunun sesini duydum. Kapı birkaç santim açılınca uzun sarı saçları ağlamaktan şişmiş gözlerinin üzerine düşmüş güzel bir yüz belirdi.

Amelia alçak, acı bir sesle, "Fredrik?" diye seslendi, "Buraya gelmemeliydin." Gözlerinde gerginliğini belirten bir ifadeyle sokağa baktığını fark ettim.

Victor Fredrik'in yanına geldi, kapıyı avucuyla itip açtı. Burnuma tarçın ve yanık kahve kokusu geldi. Amelia bileğinin hemen üzerinde duran mavi sargılarla kapladığı elleriyle yüzünü kapatıp geriye doğru bir adım attı. Yüzünün sol tarafı feci şekilde hasar görmüş ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

Victor içeri girerken beni de yanına çekti. Fredrik ise arkamızdan girdi. Hiç kimse konuşmaya başlamadan, Victor'la Fredrik hızla evde birilerinin olup olmadığından emin olmak için ellerinde silahlarla bütün evi aradılar.

Çalışma odasına aynı anda dönüp silahlarını pantolonlarının arkasına yerleştirdiler.

Fredrik Amelia'ya, "Ne oldu sana?" diye sordu. "Neden telefonlarıma cevap vermedin?"

Amelia üşüyor gibiydi, sargısının altındaki elleri tir tir titriyordu.

Victor da Amelia hariç her şeye bakıyordu. Odayı incelemeye başladı, aynı zamanda Amelia'nın söylediği hiçbir şeyi de kaçırmıyordu.

"Cevap vermedim çünkü senin aradığını biliyordum" diye cevap verdi Amelia. "Sesli mesaj da bırakmadın. Hiç sesli mesaj bırakmazsın. Telefonumu dinliyorlardı, Fredrik. Cevap verme riskini göze alamazdım."

Fredrik Amelia'yı dikkatlice dirseğinden tutup odanın içine doğru götürdü, bir kanepeye oturdular.

"Neler olduğunu anlat," diye ısrar etti Fredrik.

Ben de gidip köşedeki televizyon koltuğunun ucuna ellerimi dizlerimin arasında birleştirerek oturdum.

Amelia kitaplığı karıştırıp kitapların arasında bir şeyler arayan Victor'a baktı.

"Her şeyi buldular," diye seslendi Victor'a. "Buraya geldikleri zaman senin gizlediğin aletler her ne boks onları bulmak için üç adam evi karış karış aradı, altını üstüne getirdi."

Victor görüş açımızdan çıkmadan, daha doğrusu benim görüş açımdan çıkmadan evin kalanını aramaya gitti.

Amelia tekrar Fredrik'e döndü. İki elini dizlerinin arasına sıkıştırmıştı, bacakları sürekli hareket ediyor, ayağını kirli beyaz halının üzerinde gergince kaldırıp indiriyordu.

“Siz gittikten üç gün sonra geldiler,” diye devam etti. “Beni mutfak sandalyesine bağladılar. Dövdüler. Ailemle tehdit ettiler...”

Yanımıza geri dönen Victor “Ne anlattın onlara?” diye araya girdi. Amelia’nın önüne dikilmişti şimdi.

“Anlatacağım hiçbir şey yoktu,” diye cevap verdi korkuyla. Bana baktı. Gözlerinin etrafındaki derinin ne kadar sarı olduğunu ancak şimdi, televizyonun ışığının altında fark ediyordum. “Hiçbir şey bilmiyordum. Onlara bilmediğim bir şey söyleyemezdim. Lanet olsun! Dina’nın nerede olduğunu da öğrenmek istediler. Onu da bilmiyordum. İnanmadıkları için de biraz daha dövdüler.” Sakinleşmek ya da en azından ağlamamak için derin bir nefes aldı. Her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu.

Fredrik yanında duruyordu. “Ama onlara bir şeyler anlattın.” dedi. Sesi biraz yüksek çıkmıştı ama yargılayıcı değildi. “Hatırlamaya çalış, Amelia.”

Başını eğip titreyen ellerine baktı, sonra iki elini de kaldırıp yüzüne düşen dağınık sarı saçlarını arkaya attı.

Fredrik’e bakmaktan utanarak, “Da-daha fazla dayanamadım,” dedi. Gözleri halıya kilitlenmişti. “Beni öldüreceklerini, öldürene kadar döveceklerini düşünüyordum. Sa-sadece Dina’nın ona Sarai dediğini ve ara sıra bana ondan bahsettiğini söyledim.” Başını kaldırdı, yüzünde yoğun bir endişeyle kızarmış gözlerini hafifçe kısararak Fredrik’e baktı. “Fakat bunun işlerine yarayabileceğini sanmıyordum.”

Victor tekrar, "Adamlara ne anlattın?" diye sordu. Bu sefer sert çıkmıştı.

Amelia başını kaldırıp Victor'a baktı. "S-son günlere dair bilgi istediler, Dina'nın bana Sarai, Izabel ya da ismi her neyse ona dair anlattıklarını öğrenmek istediler. Son zamanlara dair bilgi istiyorlardı. Dina'yla konuşmalarımız üzerine derinlemesine düşündüm ve aklıma siz buradayken konuştuklarımız geldi. Antrenmandan bahse diyordu. Maga ya da onun gibi bir şey."

Gözlerimi kapatıp ciddiyetle başımı salladım. Dina'ya Krav Maga öğrendiğimi söylediğimi hatırladım.

Ayağa kalktım.

"Yapamıyorum!" diye bağırdım. "Victor, özür dilerim. Her şeyi berbat ettim. Haklıydın. Bu hayat bana göre değil. Böyle yaşamayı çok istiyordum, ama yapamıyorum. Benim yüzümden herkes ölecek!" Bir an Fredrik'in sadakatini test etmek için beni kullandığını unutmuştum. Belki de unutmamıştım ama benim yaptığım aptallıkların Victor'un yaptığından çok daha affedilemez olduklarını fark etmiştim.

Victor elimi tutup beni tekrar koltuğa oturttu.

Sakin bir sesle, "Dina Gregory'ye nerede çalıştığını söyledin mi?" diye sordu. Yukarıya ona bakarak, "Hayır," diye cevap verdim. "Detaylı bilgi vermemeye dikkat ediyordum. Nerede kaldığımı bile söylemedim. Üçümüz mutfakta konuşuyorduk sadece. Dina neler yaptığımı öğrenmek istedi. Sıradan bir muhabbetti."

Fredrik Victor'a baktı.

“Stephens New York’tan Florida’ya bütün Krav Maga salonlarına birer gözcü dikmiş olmalı. Bu nerede çalıştığını öğrenmelerinin neden üç hafta sürdüğünü açıklayabilir.”

Amelia aklına korkunç bir şey gelmiş gibi telaşlı, “Durun-” diye araya girdi. “Dina iyi mi? Lütfen iyi olduğunu söyleyin. Evimi geri istiyordum ama onu gerçekten sevmiştim. Bana çok kibar davranıyordu.”

“Dina Gregory iyi,” diye cevap verdi Victor. Amelia da ben de rahatlamıştık.

Amelia şükran dolu bir nefes verdi ama hemen sonra çaresiz gözlerle boynunu dikleştirerek Fredrik’e baktı. “A-ama burada kalamazsınız. Ayrılmanız gerek.” Bize baktı. “Hepiniz.”

Victor onun söylediklerini umursamadan, “Bu bir sonraki sorumdu,” dedi, “Seni neden öldürmediler?”

Amelia, “Geri dönmenizi umuyorlardı,” dedi, “Ya da en azından telefonda benimle bağlantı kurmanızı.” Gözleri tekrar Fredrik’e döndü, “O yüzden cevap vermedim.”

Fredrik anladığını göstermek, özürünü ve açıklamasını kabul ettiğini belirtmek için başını salladı.

Amelia tekrar Victor’a döndü.

“Bir süre sonra,” diye devam etti, “hepinizden nefret ediyor gibi davranmaya başladım. Fredrik’in bu yaşlı yarasayı başıma salmasından dolayı söylendim. Sonra sizin hakkınızda kötü şeyler söyledim,” Tekrar Fredrik’e baktı. “Kafalarını bu saçmalıklarla doldurduktan sonra, sizi bulmak için beni kullanabileceklerini düşündüler,

buraya gelmeniz için yem olabileceğimi... Ben sadece tekrar Fredrik'i görmek isteyen, aşağılanmış bir kadındım. Beni öldürmemeleri adına güvenlerini kazanmak için bu rolü oynamak zorundaydım. Korkuyordum, Fredrik. Bunu yapmasaydım beni öldüreceklerini düşünüyordum."

Fredrik'in elini omuzlarına koyup Amelia'yı rahatlatmak istediğini hissediyordum ama bunu kendisine yediremiyordu, karmaşık hisler içinde olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Bunun yerine onu konuşarak rahatlatmaya çalıştı.

"Doğrusunu yaptın," dedi kibarca. "Ve haklısın, seni öldürürlerdi."

Ayağa kalkıp Victor'a döndü.

"Cevaplanmayan tek soru," dedi Fredrik, "buraya uğramayı nasıl akıl ettikleri. Benim alakam olmadığına yemin ederim."

Vücudum kaskatı kesildi. Akıllarından geçeni anlamak için gözlerimi bir Victor'a, bir Fredrik'e çevirdim. Odadaki gerginlik daha da yoğunlaşıyor, beni bir kasırğa gibi yutuyordu ama aniden, aralarında bir tartışmanın çıkmasını beklediğim için bu gerginliğin sadece beni kasıp kavurduğunu fark ettim. Ancak onlara baktıkça Fredrik'in doğru söylediğini ve Victor'un da ona inandığını daha çok hissettim.

Victor, "Olmadığını biliyorum," diye cevap verdi.

Donup kaldım. Kafam karmakarışık. Victor'un ani güveninden dolayı biraz da incinmiştim.

Hızla, “Nasıl bilebiliyorsun bunu?” diye sordum.

“Çünkü Fredrik seni ele verecek olsaydı, Dina Gregory’nin bir zamanlar bulunduğu yeri söylemesi pek mantıklı olmazdı. Haftalar öncesini kastediyorum.”

Hırıldanıp ellerimi göğsümde kavuşturdum.

“Fredrik’i test etmek için beni kullandın,” diye bağırdım. “Stephens’a beni nerede bulabileceğini söyleyerek sana ihanet edip etmeyeceğini görmek için beni onunla baş başa bıraktın.” Suçlayıcı, hoşgörüsüz gözlerle yüzüne baktım. Bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı ama daha fazla içimde tutabilecek halde değildim.

Victor bana doğru bir adım atıp, ellerini avuçlarıma koymak için uzattı. Geriye doğru gidip buna izin vermemek istedim ama koltuk buna engel oldu. Sıcacık elleri tenime dokundu, parmakları kollarımı kavradı. Gözlerimin içine baktı – gözlerinin içindeki sıcaklığı ve adanmışlığı gördüm.

“Bunu yapmadım,” diye karşı çıktı. “Bu konuda bana güvenmen gerek. Fredrik’e de güvenmen gerek. Düşmanımız o değil.”

Sesimi yükselterek, “Yargılayıp güvenmek bu kadar kolay,” dedim. “O zaman neden beni onunla bıraktın? Çıkmadan önce bana içgüdülerime güvenmemi söylerken neyi kastediyordun?”

Ellerini geri çekti.

“Buradan ayrılmahyız,” dedi.

Fredrik'e döndü, açıklama yapmadığı için öfkeden köpürüyordum ve ses tonundaki vurgu ve ısrar yüzünden de çok endişelenmiştim.

"Fredrik," diye devam etti Victor, "Sen karar ver. Onu başka bir güvenli eve götür ya da burada kade-riyle baş başa bırak."

Amelia'nın şişkin, kırmızı gözleri korku ve endişeyle açıldı. Kanepeden zıpladı, üzerine giydiği mavi sabahlık bel tarafından açılıp altına giydiği geceliği açığa vurdu.

Korkuyla, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Amelia. Belinin etrafındaki kemerini tekrar sıkıp sabahlığını düzeltti. Doğruca Fredrik'in yüzüne bakıyordu, "O ne demek istiyor, Fredrik?"

23. BÖLÜM

Victor

Sarai bir sürü şey için kendini suçluyordu ve bazı durumlarda kendini suçlamakta haklıydı. Dina ve Amelia'ya – dolaylı da olsa – Spencer'la çalıştığını anlatması büyük bir aptallıktı. Ama önemli bir ayrıntıyı vermeyerek de dikkatli davranmıştı. Dikkatliydi ama yeteri kadar değil... Sarai gençti. Tecrübesizdi. Pek çok şeyi, hem de en zor şartlar altında yeni yeni öğreniyordu. Ve ne yazık ki tek yolu da buydu.

Albuquerque'ye geri dönerken, "Yüzmeyi kitaplardan öğrenemezsin" dedim. Bu kadar kısa bir süre içerisinde tekrar uçakla seyahat etmenin riskli olduğunu düşündüğüm için arabayla gitmeye karar vermiştim. "Öğrenmenin en iyi yolu bu, Sarai. Hatalarından ders almak. Hatalarından ders alıp onları düzeltmeyi öğrenmek. Hiçbir antrenman, kurgulanmış hiçbir senaryo sana hayatın kendisinden daha çok şey öğretemez."

Sarai yanımdaki koltukta hiç konuşmadan dışarıyı seyrederек oturuyordu. Bana bakmıyordu. Üstelik bağlantımızın Phonix'e otuz dakikalık mesafede bulunan

evinden ayrıldığıımızdan beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Ay alçaktaydı ve sabahın bu erken saatlerinde, uçsuz bucaksız kurak toprakların karanlık ufkunda devasa görünüyordu.

Soğuk bir ifadeyle, "Yeterince inandırıcı değil," dedi.

"Elbette öyle," diye karşı çıktım. "Burası Hollywood değil, Sarai. Öğrenmen gereken şeyi öğrenmek istediğin sürede öğrenemezsin. Hatalar yaptın. Daha da çok yapacaksın..."

Dönüp yüzüme baktı.

"İnandırıcı değil dedim sana," diye çıkıştı. Gözleri sonuna kadar açılmıştı ve müsamahasız bir ifadesi vardı. Benden çok kendini affetmeyecek gibiydi. "Bu hayata zorla girmedim," dedi. "Ben seçtim. Sana istediğim şeyin bu olduğunu söyledim. Bana yardım etmen için yalvardım." İşaret parmağını şiddetle kendine doğrulttu, dişlerini birbirine vurdu. "Bu hayatı ben seçtim. Çocuk değilim, Victor. Beni karşına oturtup yaptığım şeyin normal olduğunu, hatalarımdan ders çıkarmam gerektiğini söyleyemezsin. Çünkü bu hayatta yaptığın tek bir hata senin ölüm fermanın olabilir."

İşte şimdi ona öncekinden de daha çok hayrandım. Çünkü anlıyordu. Ona sunduğum hapishaneden afla çıkma fırsatını değerlendirerek kolayca kaçmayı seçmiyordu. Hata yapmasına izin verilmesini istemiyordu. Elbette yanlışlar yapmaya devam edeceğini biliyordum çünkü her şeyden önce insandı, ama hatalarından ders çıkarmayı, affedilmeyi seçen insanlardan çok daha çabuk öğrenecekti. Sarai cüretkâr bir kızdı. Zordu, pervasızdı

ve hata yapmaktan korkmuyordu. Ama kararlı ve iradeliydi. Disiplin sorununa, kafa olarak bu suç dünyasına, yani bir tetikçinin düşünce yapısına henüz sahip olmamasına rağmen bu hayatta başarılı olacağını düşünüyordum.

“Pişman mısınız?” diye sordum. “Bu hayatı seçtiğinden dolayı pişman mısınız?”

“Hayır,” dedi sadece, dürüstçe, gözlerini arabanın kaportasının altında kaybolan asfalt yoldan hiç ayırmadan. “Pişman değilim. Olmak da istemiyorum.”

Koltuğunda doğrulup yüzüme baktı.

“Hamburg’la Stephens’i öldürmek istiyorum,” dedi kararlılıkla. “ve ondan sonra...” durdu, ama sert bakan gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Kısa bir süre yola bakmak için gözlerimi çevirdim. “Sana söylemem gerek. Fredrik’e de anlattım. Hamburg’la Stephens öldükten sonra, son olmalarını istemiyorum.”

Onları kendi eliyle öldürmek istediğini söylediği anda bunun uzun bir cinayetler serisinin başlangıcı olduğunu hissetmiştim. İntikama duyduğu açlığı ve kana susamışlığı gözlerinde görebiliyordum. Sarai’in kaderini çizen şey Javier Ruiz’i öldürmekti. İlk cinayet her zaman tetikleyici olandı, bir insanın hayatının tamamen değiştiği, karakterinin yeni ve daha karanlık bir yapıya büründüğü andı. Hamburg’la tanıştığı geceden beri Sarai’in onu öldürmek istediğini biliyordum. Biliyordum çünkü öldürdüğüm ikinci adamı hatırlıyordum. Tıpkı bir seri katilin kurbanının peşine düştüğü gibi bir hafta boyunca onu takip ettikten sonra o cinayeti işlemiştim. Gördüğüm

tek şey yüzüydü. Yapmak istediğim tek şeyse onun sefil hayatına tıpkı ilk kurbanıma yaptığım gibi son vermekti. Çünkü bunun için yetiştirilmiş ve eğitilmiştim. On üç yaşındaki ilk görevimi başarıyla tamamladıktan sonra Vonnegut'un yağdırdığı övgüleri yeniden işitmek istiyordum. Babamın yüzünde görmek istediğim gururlu gülümsemeyi onun yüzünde görmek istiyordum. Birlik'teki diğer arkadaşlarımin da benimle gurur duymasını istiyordum. Yani ilk işim ilk adımım olmuştu, ondan sonra da annemin kaçırılmasından dolayı duyduğum üzüntüye ve kine rağmen hayatımı bu işe adanmıştım. Hayatım boyunca Vonnegut'u memnun etmek için öldürmüştüm. Ta ki Vonnegut'un bana verdiklerinden çok daha fazlasını benden çaldığını anlayana kadar...

Şimdiyse öldürmekten başka bir şey bilmediğim için öldürüyordum.

Sarai'la ben farklı nedenlerden dolayı cinayet işliyorduk. Çok farklı sebeplerden ötürü bu hayata sürüklenmiştik ama sonuçta ikimiz de tetikçiydik ve bu hiçbir zaman değişmeyecekti. Artık geri dönüşü yoktu, birden fazla kişiyi öldüren insanların çoğunun geri dönüşü olmazdı.

Tekrar yola döndüm.

"Onları öldürdükten sonra devam etmek istemem, senin için sıkıntı olur mu?" diye sordu Sarai. Gerçeği açıkladığı için rahatlamıştı.

Yumuşak bir sesle, "Hayır," dedim, "Sıkıntı olmaz."

Dışarı baktığını hissettim, arabayı bir sessizlik kapladı. Bu boşluğu yalnızca asfaltta dönen tekerleklerin çıkardığı ses dolduruyordu.

“Amelia’ya ne olacak?” diye sordu.

“Fredrik onu ya güvenli bir eve alacak ya da öldürecek.”

Bunu duyunca öfkelenmesini bekliyordum ama neredeyse kıpırdamadı bile. Sadece yaşanacakları kabullenir bir ifadeyle başını salladı.

İşte şimdi de sertleşmeye başlamıştı. Hatalarının kendisini tüketmesine izin vermeyecek kadar kararlıydı, kendisine kalan son şeyleri, aynı hataları tekrar etmek adına elden çıkarıyordu.

İnsanlığını...

Vicdanını...

* * *

Öğleden sonra eve vardık. Sarai’in yol boyunca uyuyacağını düşünüyordum ama hiç uyumamıştı. Yirmi dört saatten daha uzun bir süredir uyumamıştı ama gözünde yorgunluk ve uykusuzluktan eser yoktu. Bu adrenalinden kaynaklanıyordu. Ben şahsen bu hormonun etkilerine çok alışkındım. Fakat şimdi, bunca saat araba kullandıktan sonra o kadar bitkin düşmüştüm ki en kısa zamanda uyumazsam ölecekmiş gibi hissediyordum.

Daha önce bilgisayardan kontrol etmiş olsam da eve vardığımız zaman her yeri tekrar kolaçan ettim. Stephens’la adamlarının bu evi bilmelerine neredeyse hiç imkân yoktu ama her durumda tedbirli olmak durumundaydım.

Stephens'in Amelia'yla Dina Gregory'e nasıl ulaştığı hâlâ muammaydı. Ne olursa olsun Fredrik'in bu işte parmağı olmadığını biliyordum. Bu gedik her ne kadar beni endişelendirse de şu an o kadar önemli değildi tabii. Şimdi planladığım her şeye, aylar, hatta yıllar sürse bile yine de Sarai'in fikrini değiştirebileceğini düşündüğüm eğitime son vermem gerekecekti. Hatta belki de onları benim öldürmeme ikna olabilirdi bu süreçte. Fakat şimdi aklını çecek hiçbir şeyin kalmadığını biliyordum, ikna etmek için ne yaparsam yapayım onları benim öldürmeme izin vermeyeceğinden de emindim.

Belki de haberi olmadan bir şekilde onları haklamalıydım.

"Victor?"

Daldığım düşüncelerden uyandım.

Sarai cam kapıdan dışarıda uzanan uçsuz bucaksız kurak araziye seyreliyordu. Güneş alçalmıştı, şeritler halinde yayılmış bulutlara koyu pembemsi bir renk katıyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

Yavaşça yanına yürüdüm, meraklanmış, sabırsızlanmış, hatta tedirgin olmuşum.

Biraz daha yaklaşarak, "Ne söyleyeceksin?" diye sordum.

Dönüp bana bakmadı, dışarıyı seyretmeye devam etti. Kollarını göğsüne kavuşturmuş, başparmaklarını dirseklerine dayamıştı.

“Bir karar verdim,” dedi yumuşak, neredeyse özür dileyen bir sesle. İçim sıkışmaya başladı. “Anlayacağını umuyorum.”

Sonunda yüzüme baktı. Uzun, yumuşak kestane rengi saçları çıplak omuzlarının üzerine dökülüp sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Yolculuğumuz sırasında kıyafetlerini değiştirip üzerine hafif kumaştan yapılmış beyaz, kolsuz bir gömlek geçirmişti. Onu beyazlar içinde görmeyi seviyordum. Gözüme bir melek gibi görünüyordu. Cebinde ölüm taşıyan bir melek...

“Anlat,” diye zorladım onu ama sebebini bilmediğim bir rahatlık çökmüştü üzerime. “Nasıl bir karar?”

Gözlerini kaçırdı. Bu hareketinde bir trajedinin saklı olduğunu sezinledim.

Sarai diliyle dudaklarını ıslattı, alt dudağını bir süre dişlerinin arasında bıraktı.

“Hamburg’la Stephens öldükten sonra... ayrılacağım.” Yüzüme daha rahat bakabilmek için vücudunu da döndürdü. Kalbimin teklediğini hissettim. “Dina’yı da yanıma alıp bir yerlere gideceğim ve kendi hayatıma bakacağım.”

Düşüncelerimi basit bir cümle kurabilecek kadar bile toparlayamadım.

“A-anlamadım?”

Sarai başını yana eğip, bana doğru bir adım attı. Onu kollarıma alıp öpmek istedim, ama yapamadım.

Neden yapamıyorum?

“Victor,” diye devam etti, “bu şekilde yaşayamayacağımı anladım. En azından seninle ve Fredrik’le. İkiniz de profesyonelsiniz ve ben herhangi birinize, ikinize bile değil, bir gün ayak uydurabileceğim diye kendimi kandıramam.” Karşı çıkmaya yelteneceğimi düşünüp elini kaldırdı ama henüz konuşmaya niyetim yoktu. Kendisine katılmadığımı yüzümden anlamasını istiyordum. “Bak, bunu ilgi çekmek için filan söylemiyorum. Bunu sana haksız olduğumu söylemen için de dile getirmiyorum. Seninle kalmak istediğim kadar, böyle yaşayamayacağımı da biliyorum. Kendim ölmesem bile senin ölmene neden olacağım. Bunu kaldıramam.”

Daha fazla konuşabilmeyi dileyerek, “Pekâlâ, haksız olduğunu düşünüyorum.” dedim.

“Hayır,” dedi. “Değilim. Bunu sen de biliyorsun.”

“Peki nereye gideceksin? Ne yapacaksın?” Sesim biraz yükselmişti. “Sarai, normal bir hayat sürdürmeyi denedin zaten. Denedin ve ne olduğunu gördün.”

Bunları neden söylüyorsunuz? Aklı başına geldiği için bayram yapıyor olmam gerekirdi.

Hafifçe içini çekti. Narin omuzları alçalıp yükseliyordu.

“Yapma bunu,” dedi. “Bundan rahatsızlık duyuyormuş gibi yapıp beni vazgeçirmeye çalışma. Lütfen. Benim şimdi bildiğim gibi sen de haklı olduğumu adın gibi biliyorsun. Keşke uzun zaman önce seni dinlemiş olsaydım. Hamburg’dan intikam alma saçmalığından vazgeçip hayatıma baksaydım. Şu an Dahlia, Eric ve Dina’yla evimde olurum...”

“Ama onu sevmiyordun,” dedim.

Neden söyledim şimdi bunu? Söyleyebileceğim onca şey, açabileceğim onca konu varken neden bunu söyledim?

“Hayır, sevmiyordum.” Düşünceli gözlerle yüzüme baktı. “Normal bir insandı. Yanında olmamı istediğin insandı ama o zamanlar senin haklı olduğunu anlayamayacak kadar bencildim. O şekilde yaşamaya devam etmeliydim.”

Bir adım uzaklaştım, “Bekle,” dedim elimi aniden ağzıma doğru götürüp parmak uçlarımı ağzıma değdirdim. “Yani normal bir hayat istediğini mi söylüyorsun şimdi?”

Başını sallayarak, “Tam olarak öyle değil,” dedi, “O hayata geri dönemem. Sadece Hamburg’un peşine düşmemiş olsaydım işlerin şimdi oldukları kadar kötü olmayacaklarını söylüyorum.”

“O halde tam olarak ne istiyorsun?” diye sordum başımı yana eğerek. Aklım karmakarışık. “Adamları tek başına mı öldüreceksin?” Bir an içimden kahkaha atmak geldi ama yapmadım. Sarai’in bunu deneyebileceğini biliyordum. Birkaç kez birilerini öldürüp kurtulabileceğini de biliyordum ama hayatı boyunca bunu yapamazdı. Özellikle de benim elimdeki kaynaklara sahip olmadan...

“Tam olarak buna karar vermedim,” diye cevap verdi.

Elini uzatıp cam kapının kolunu indirdi ve kapıyı hafifçe aralayıp ılıman rüzgârın içeri girmesini sağladı.

Akabinde terasa çıktı.

Henüz nasıl yürüdüğümü algılayamadan ben de kendimi yanında buldum.

“Mantıklı konuşmuyorsun,” dedim.

Sarai harekete duyarlı sensörün önünden geçince terasın lambası yandı. Parlak ışıkların yanında durdu. Güneş batmak üzereydi.

“Meksika’da yarım kalmış işlerim var,” dedi, bayılacak gibi oldum. “Sekiz aydır öldürmeyi düşündüğüm tek insan Hamburg değildi, Victor.” Bakışlarını tekrar kurak araziye çevirdi. Bense ondan başka hiçbir şeye bakamıyordum. “Senle Fredrik bana işleri artık Javier’in kardeşlerinin yürüttüğünü söylediğiniz zaman duyduğum nefret sadece arttı. Ölmeleri gerekiyor. Hepsinin. Onlara bulaşan ne kadar orospu çocuğu varsa hepsinin tek tek ölmesi gerekiyor. Bütün Adres’lerin ve bütün David’lerin...” Yüzüme baktı. “Orada daha bir sürü kız var. Ben senin arabanın bagajında oradan kaçtığım zaman yirmi bir kişi vardı. Şimdi on dokuz, Lydia ve Cordelia eksik. Meksika’da bir çiftlik evinde alıkonulan, tecavüz edilen, dövülen ve öldürülen bunca kızın olduğunu bilerek eski yaşamıma devam edersem aynada yüzüme nasıl bakarım?”

Ona doğru uzandım ama son anda durdum.

*Bunun beni neden bu kadar zorladığını anlayamıyorum...
Neden içimde bu kadar çatışma yaşıyordum?*

Sarai sensörden uzaklaşır uzaklaşmaz ışık bizi hafif karanlıkta bırakarak kapandı. Hafif bir rüzgâr saçını havalandırıp dans edercesine sırtına düşmesine neden oldu.

Doğru sözcükleri bulduğuma inanarak, “Bu çok aptalca, Sarai,” dedim sonunda. “Benim yardımımıla bile böyle bir işin altından kalkmak çok zamanını alır. Bunu kendi kendine yapabileceğini sana düşündüren nedir? Orayı bensiz nasıl bulabileceğini düşünüyorsun?”

Sakin ama sarsılmaz bir azimle “Yapabilirim,” dedi. “Yani en azından deneyebilirim ve bu hiçbir şey yapmaktan iyidir. Sen bana yeterince şans tanımıyorsun, Victor. İki artı ikiyi senin kadar rahat hesaplayabilirim. Öğrendiğim şeyleri pratiğe dökebilir, karşılaştığım her şeyden bir şeyler öğrenip yolumu bulabilirim. Cordelia’yı bulmak zor olmasa gerek. California’da yaşadığını biliyorum. Guzman’ın kızı olduğunu ve senin de oraya Guzman tarafından kızını kurtarmak ve onu kaçırdığı için Javier’i öldürmek için gönderildiğini de biliyorum. Sen olmasan bile orayı bulabilirim. Cordelia ve Guzman’la başlayacağım.”

Boğazım kurudu. Bağırsaklarım ilmik ilmik olmuş gibi hissettim.

Haklıydı, ona çok fazla şans vermiyordum. Düşündüğümde çok daha zekiydi. Zeki olduğunu biliyordum ama şimdi beni tam anlamıyla dumura uğratmıştı.

Ne gülümsüyor, ne de böbürleniyordu. Sadece orada duruyor ve gözlerimin içine beni korkutan bir adanmışlıkla, güç ve dikkatle bakıyordu. Sarai’nin intikam dolu kana susamışlığı tahmin ettiğimden, bana gösterdiğinden çok daha derinlere işlemişti.

Bunu nasıl gözden kaçırabilirdim?

Küçümseyen bir ifadeyle, "Bir de Javier'in beni azdırmak ve diğer kızlarla beraber olmayı arzulamalarını sağlamak için sunduğu zengin adamlar var," dedi, "Bana söylediklerini hatırlıyorum. John Gerald Lansen, Balfour Enterprises'ın CEO'su olduğunu söylemiştin." Yüzüme bakıp haklı olduğunu görünce başını salladı. "Evet, pek çok şeyi hatırlıyorum. Ayrıca Hamburg'u öldürmek için Los Angeles'a dönmeden önce Dina'nın yanındayken bu adamlara dair bazı araştırmalar yaptım. Adım adım isimlerini hatırlayıp yüzlerini gözümün önüne getirmeye çalıştım. Kim olduklarını, nerede yaşadıklarını, değerlerinin ne kadar olduğunu araştırdım. Seni düşünmediğim zamanlarda onlara odaklanıyordum, haklarında öğrenebileceğim her şeyi öğreniyordum ki hepsini tek tek öldürebileyim." Bana doğru adım attı ve gözlerime baktı. "Ve yapmaya niyetlendiğim şey de bu."

"Bunu bensiz yapamazsın."

Sinirleniyordum. Beni içine katmadan nasıl böyle şeyler söyleyebilir, böyle planlar yapabilirdi?

Ellerim titremeye başladı.

Uzun süre gözlerine bakarsam yumuşayacağımı bildiğim için gözlerimi kaçırdım.

"Aptal," dedim ve bu gülünç muhabbeti kapatmak istediğim için "Duş alıp uyuyacağım. İstersen katılabilirsin." dedim.

Evet demesini istiyordum.

Ama içimden bir ses demeyeceğini söylüyordu.

“Gelmeyeceğim,” dedi. “Söylediğim her şeyi gerçekten içimden geldiği için söyledim. İş bittiğinde, adamlar öldükten sonra gideceğim.”

Ellerimi yarı yumruk yapmış halde ona döndüm, beyaz gömleğimin kolları her nasılsa bileklerimi daha çok sıkıyordu. “Hiçbir yere gitmiyorsun. Böylece gidemezsin. İzin vermem.” Kuru bir kahkaha attım. “Tanrım, Sarai, öğrenmen gereken çok şey var daha. Söylediğin şeyin ne kadar aptalca olduğunu görememene gerçekten şaşırdım.”

Küçümsercesine, “Aptalca mı?” dedi,. “Hayır... Pekâlâ, belki de haklısın, ama daha aptalca olanı sana az önce açıkladığım gibi benim seninle bir hayat sürdürebileceğimi düşünmek... Seni ve Dina’yı düşürdüğüm hallerden dolayı kendimden nefret ediyorum. Şimdi buradayım, ayaklarının dibinde bana bakmanı, beni beslemeni ve beni alışılmadık bir hayatı ölmeden yaşayabilmem için eğitmeni isteyen bir öksüz gibiyim. Böyle bir şeyi istemiyordun, benim de sana bunları yaşatmaya hakkım yoktu.”

Farkında olmadan çok uzun bir süre dişlerimi sıkınca sanki ağzıma plastik bir tat geldi. Göğsüm derin, öfkeli ve hatta korkulu düşüncelerle inip kalkıyordu. Dakikalardır gözümü kırpmıyordum. Sonuna kadar açılmış gözlerim rüzgârdan ötürü kuruyor gibiydi. Bir an kalbim göğsümden fırlayacak sandım

Çocukluğumdan beri hiç böyle hissetmemiş, böyle öfkelenmemiş... ve hiç bu denli korkuya kapılmamıştım.

Yumuşak ve içten bir sesle, "Sana bunları yaşattığım için özür dilerim, Victor," dedi. "Bana yardım etmek adına yaptığın her şey için sana binlerce kez teşekkür ediyorum. Ne desem, ne yapsam bu yardımlarının karşılığını verebileceğimi sanmıyorum. Bunu yürekten biliyorum. Ama en azından şimdi seni bırakıp, alışık olduğun hayatı tam da bildiğin gibi yaşamaya sevk edebilirim. Sürekli hayatını mahvedecek birine ihtiyacın yok artık."

Arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Sarai!" diye bağırdım ve aniden durdu. Sesimi alçaltmaya çalıştım, "Bekle... bir dakika bekle sadece."

Dönüp yüzüme baktı.

Beynimden geçen her sözcüğü tartıyor, etkileyici bir cümle kurabilmek için her kelimeyi özenle seçmeye çalışıyordum. Ama zordu. Lanet olsun ki zordu!

"Ben..." Başımı eğip önce ayakkabılarıma sonra başımı kaldırıp, rüzgârla havalandıktan sonra omuzlarına dökülen saçlarına ve tekrar ayakkabılarıma baktım. "Gitmeni istemiyorum."

"Ama gitmeliyim, Victor," dedi, öyle yumuşak bir sesle söyledi ki bunu neredeyse kalbim eriyecemmiş gibi hissettim. "Gitmeliyim, biliyorsun. İkimiz için de en iyisi bu."

Kendimi toparlamaya çalışırken "Hayır," dedim. Bunu kabul edemezdim. "Benimle kalıyorsun. Seni güvende tutabilirim. Bu konuyu bir daha konuşmayacağız. Şimdi yatağa gidelim haydi."

Elimi ona doğru uzattım.

"Hayır, Victor. Üzgünüm."

Sarai'ı tutup kendime doğru çektim. Bunu yapmama direnmedi, hatta şaşırmadı bile. Bunu hissedebiliyordum. Ellerimle yanaklarını kavrayıp, güzel yüzünü ve yanıltıcı olsalar da çocuk gibi bakan gözlerini izledim. *Küçük kurdum benim...*

""Be-benle kalmanı istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü öyle istiyorum."

"Ama bu bir sebep değil, Victor."

"Önemi yok, Sarai, yanımda kalmalısın."

"Ama kalmayacağım."

Ellerim hâlâ yanaklarında, onu biraz sarstım.

"GİDEMEZSİN!" Ruhum bile sarsılıyordu. Bu tür duyguları kaldıramıyordum.

Ürkmüyordu, ama gözlerinin hafifçe nemlendiğini görebiliyordum.

Ellerimin arasındaki başını hafifçe salladı.

"HAYIR, SARAİ!" diye bağırdım. "SANA İHTİYACIM VAR!"

Aniden ellerimi çekip beni sanki aldatmışlar gibi onlara baktım. Göğsüm sanki hayatım boyunca bastırılmış olan bütün duygularım uyanmış ve ne yapacaklarını bilmedikleri için ayaklanıp bir kaos yaratmışlar gibi sıkıştıyordu.

Odama gidip başıma gelenleri anlamak isteğiyle cam kapıya yöneldim.

Arkamdan yumuşak bir sesle, "Victor," dedi. Durdum. Geri dönmekten kendimi alamadım.

Arkamda durduğunu, varlığının sıcaklığını ve teninin tatlı kokusunu hissettim.

"Bana bak," dedi, rüzgâr gibi hafif bir sesle konuşmuştu.

Bir adım atıp ellerini benim yaptığımdan daha şefkatli bir şekilde yanaklarıma koydu. Başını yana yatırdı, sonra öbür yana, yaşarmış gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. Topuklarının üzerinde yükselip dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Hiçbir şeyi içinde tutma," dedi yumuşak bir sesle. "Şu an ne hissediyorsan hepsini söyle. Tam şu anda ne hissediyorsan. Ne kadar yanlıştır, rahatsızlık verici ya da farklı gelseler de hepsini söyle. Lütfen ..."

Ellerimi ne ara uzatıp bileklerini kavradım bilmiyordum. Parmakları yanaklarımı okşarken bileklerini daha çok sıktım. Bana ne yaptığını arıyordum içimde. Kişiliğim dışarıdan sert gibi görünse de, Sarai'in istediği her şeyi yerine getirmeyi arzuluyordum.

"Ben... ben... hiç böyle hissetmemiştim, Sarai." Gözlerine bakamıyordum ama o bakmam için beni zorluyordu.

"Her şeyi anlat," diye üsteledi bu sefer. "Duymam gerekiyor."

Sesindeki çaresizlikte bile bir tutku vardı ve ruhumun derinliklerinde hissettiklerimle örtüşüyordu. Yüzüne baktım. Gözleri... İnsanı öpmeye davet edercesine

hafifçe açılmış masum dudakları... Elmacık kemiklerinin çıkıntıları... Çenesi... Boynunun zarif eğimi...

Gözleri... Ah gözleri...

“Sarai, benim için çok önemlisin,” dedim umutsuzca fısıldayarak. “Her şeyden ve herkesten önemlisin. Burada, yanımdayken bana yük olmuyorsun. Seni eğitmek istiyorum. Ne kadar sürerse sürsün. Her sabah yanımda seninle uyanmak istiyorum. Hayatımda hiç kimseyi ve hiçbir şeyi istemediğim kadar seninle olmayı istiyorum.”

Durup gözlerimi aşağı çevirdim. Sonra ondan bir adım uzaklaştım. Elleri yüzümden düştü.

Güçlkle yutkundum. Hiç öyle hissetmem de kendimi zorlayarak, “Seni benimle kalman için zorlamayacağım,” dedim. “Ama şunu bilmeni isterim... Gidersen, işte o zaman yük olacaksın. Burada olduğun için hayatımı mahvettiğini düşünüyorsan, kendi kendine yeni bir hayat kurduğun zaman bunun nasıl gerçek olacağını tahmin bile edemezsin. Çünkü her sabah senin hayatını kurtarmak için uyanacağım.” Kalbim küt küt atıyordu. “Dışarıda bir yerlerde, gerekli eğitime sahip olmadan kurmaya çalışacağın yaşamın aslında sadece ölüm olduğunu bildiğim için uyku bana eziyet olacak. Sarai... ÖLECEĞİM! GÖRMÜYOR MUSUN? AYRILMAYI SEÇERSEN BENİ ÖLDÜRECEKSİN!” Baştan aşağı titriyordum –kalbim acı ve öfkeyle sarsılıyordu.

Çabucak önüme geldi, göğsümün birkaç santim önünde durdu ve parmakları yüzümde tekrar dans edercesine dolaşmaya başladı. Sakin görünüyordu. Ama gözlerinde az önce orada olmayan bir şeyler vardı. Rahatlama?

Mutluluk? Gelgelelim ne olduğuna tam kanaat getiremiyordum. Ne de olsa tek yapmak istediğim Sarai'ı göğsüme bastırıp ikimiz de ölene kadar öylece kalmaktı.

İşaret parmağını uzatıp gözümün altını sildi. Bir damla gözyaşı...

Gözyaşı mı?

Kafam o kadar karışmıştı ki ne konuşabildim, ne hareket edebildim. Önce ellerine, gözyaşımın kalıntılarının parladığı işaret parmağının ucuna baktım. Sonra da kibirsiz, sıcacık bir gülümsemeyle bakan gözlerine...

Küçük zeki kurt...

24. BÖLÜM

Victor

“Özür dilerim,” dedi Sarai kibarca. “Ama gerçekten nasıl hissettiğini bilmem gerekiyordu, Victor.”

Demir sandalyede ayağımı önüme uzatmış otuyordum. Dirseklerimi sandalyenin kollarına dayamış, başımı ellerimin arasına almıştım.

Sarai’şa önümde diz çökmüş, araladığım bacaklarımın arasında duruyordu.

“Seninle olmak...” dedi, “Benim için işinin bir parçası olmaktan çok daha mühim. Benim istediğim şeyi senin de isteyip istemediğinden emin olmam gerekiyordu ve biz beraberken... kalbinden ziyade işinin bir parçasıymışım gibi hissediyorum.” Gözlerimi yakalamaya çalıştı ama ben tamamen aşağıya odaklanmıştım. Söylediği her şeyi duyuyordum ama hâlâ gözlerine bakamayacak kadar allak bullak bir haldeydim.

Kızdığım için değil, utandığım için...

“Tanıştığımızdan beri dışarıya kapalı bir insan oldun hep,” diye devam etti sözlerine. “Sadece yatakta seninle aramızda duygusal bir bağ olduğunu hissedebiliyorum.

Aksi halde her şey benim için tam bir hayal kırıklığı olurdu. Çünkü derinlerde, üzerine geçirdiğin bir sürü katmanın en derininde bir yerde... Tam, tam burada..." Bu sözcüklerin vurgusuyla beraber parmaklarını parmaklarıma kenetledi, "Bana gösterdiğin şey, her zaman açığa çıkmak için bekliyordu. Ben...Victor, lütfen yüzüme bak."

İsteksizce başımı kaldırıp dediğini yaptım.

"İşin olmak istemiyorum," dedi. "Yanında çalışmak istiyorum elbette. Senden bir şeyler öğrenmek de istiyorum. Fakat işler yolunda gitmediği zamanlarda bile her şeyimle sana ait olduğumu hissetmek istiyorum. Victor, bu hayat şeklinin senin suçun sayılmayacağını, isteyerek böyle bir insan olmadığını ve dünyadan duygusal anlamda nasıl koparıldığını da biliyorum. Vonnegut ve Birlik'in senden çaldıklarını geri kazanman için sana yardım etmeye ihtiyacım vardı."

"Beni kandırdın," dedim sadece.

Gözlerini kıstı.

"Üzgünüm."

"Üzülme." Doğrudum, uzanıp ellerini tuttum ve onu kucağıma çektim. "Asla ama asla üzülme."

Elimi çenesine uzattım, yüzüme bakması için kafasını çevirdim.

Yalnızca bu sözü bir gün hatırlayacağını umarak, "Yapman gerekeni yaptın," dedim, "Seni bunun için suçlayamam."

"Kızmadın mı?" diye sordu.

"Hayır. Şükran dolu olduğum daha doğru."

Gülümsedi. Ben de gülümseyip dudaklarına bir öpücük kondurdum.

“Birbirimize yardımcı oluyoruz sanırım,” dedim.

Hâlâ beni dinlerken başını düşünceli bir şekilde sallıyordu.

“Ben sana kendinden olmak istediğini kişiyi yaratmana, hiç sahip olmadığın ve senden alındığı için seçemediğin hayatı yaşamana yardımcı oluyorum. Sen de bana benden uzun zaman önce çalınmış olan şeyleri geri almamda yardım ediyorsun. Tetikçi olmaktan daha önemli bir şeyi, adam öldürme ihtiyacından çok daha farklı duygular hissetmeyi öğretiyorsun. Bu yüzden sana asla kızamam.”

Sarai uzanıp beni dudaklarımdan öptü. Ben de iki elimle belini sardım, parmaklarımı arkasından kenetledim. Bir süre sessizce öyle durduk. Güneş batmış, yıldızlar üzerimizi tamamıyla kaplayan karanlığı delercesine parıldamaya başlamıştı.

“Peki, ne kadarı gerçekti?” diye sordum.

“Hepsi,” diye cevap verdi, “Seni terk etme kısmı hariç.”

Bu gece bana açılıp anlattığı her şeyi aklıma getirip başımı hafifçe salladım.

“Meksika’ya geri dönmek tek bir kuruş kazandırmayacak biliyorsun,” dedim. “Yalnızca istatistik tutmak ve temizlik yapmak için olacak.”

Başını salladı, “Biliyorum.” dedi, “Fakat benim için önemli. Oradaki kızlar benim için önemli.”

Sol elimi sırtı boyunca kaydırıp ensesine koydum. Başını kendime doğru çekip omzuma yasladım ve bir süre öylece kaldım.

“O zaman benim için de önemli,” dedim. “Aylar sürebilir, bir ya da iki yıl, yeterince bilgi edinmek, kaynakları toplamak, ama yapacağız. Beraber yapacağız ama bana sabırlı olacağına dair söz vereceksin ve...”

Hemen araya girerek, “Söz veriyorum,” dedi. “Ne kadar süreceği umurumda değil. Gösterdiğin ve yapmamı istediğin her şeyi yapacağım. Aynı hataları bir daha yapmayacağım.”

Terastaki konuşmamızdan hemen sonra Sarai’i banyoya götürdüm ve o küvette bacaklarımın arasında otururken saçlarını yıkadım.

Geçmişteki hayatımıza dair daha önce hiç konuşmadığımız şeyleri konuştuk. Annesi uyuşturucuyla ve birtakım adamlarla tanışmadan önce beraber geçirdikleri vakitten bahsetti. Cumartesi sabahı yayımlanan çizgi filmleri izlerken yan yana nasıl oturduklarını... Benim Birlik tarafından alınmadan önceki hayatımı... Altı yaşımdayken Niklas’la *Dosenfussball* (konserveyi vur) ve *Verstecken* (kovalamaca) oynadığımız günleri konuştuk.

Hayatımızın çok daha masum ve basit olduğu dönemlere dair o kadar sohbet ettik ki durumumuzun şimdi nasıl olduğu aklımızdan çıkmıştı.

Ayrıca aramızda taşların henüz tam olarak oturmadığını da unutmuştum.

Belki de hiçbir zaman oturmayacaklardı.

Sarai

Ertesi sabah uyandığım zaman Victor gitmişti, uyuduğu taraf soğuk ve boştu. Yastığını göğsüme çekip bastırdım. Bernalillo'daki bağlantılarından biriyle saat sekizde bir görüşmesi vardı. Benim de kendisiyle gitmemi istemişti ama yolculuk etmekten bıkmıştım, özellikle de uçakla olmadığı zaman...

Krav Maga salonu kendi deyimiyle "gizliliği ifşa edilmiş" olduğu için Victor New Meksika'dan en kısa zamanda ayrılmamız gerektiğini düşünüyordu. Bugünkü planım evdeki eşyaları mümkün olduğunca paketlemektir ama zaten Victor günlük eşyalarının dışında pek bir şey bulundurmazdı için bunun çok zor olacağını sanmıyordum. Ömür boyu kullanılmayacak eşyalarını tıktığı darmadağın bir "gereksiz sepeti" yoktu. Kıyafetleri ayakkabı kutularına doldurulmamıştı, bir gün lazım olur diye yığınla çerçöp ya da yıllardır giymediği kıyafetlerini saklamıyordu. Mutfak dolaplarını sırf tatillerde ya da özel günlerde kullanılmak üzere alınan lüks tabak çanaklarla doldurmamıştı. Koridor boyunca duvardan sarkan aile fotoğrafları ya da sırf aralarında duygusal bir bağ var diye tanıdığı kişiler tarafından hediye edilen eşyaları atmaya kıyamıyor değildi. Takım elbiselerini taşımak için birkaç kutu yeterdi. Benimse koleksiyonumdaki kıyafet, mücevher, makyaj malzemeleri

ve ayakkabılarımın sayısı her geçen gün atıyordu. Daha çok kendi eşyalarımı paketliyordum.

Kumandanın güç düğmesine bastım ve oturma odasındaki televizyon açıldı. Sırf arka planda ses olması için ulusal haber kanallarından birini açık bıraktım. New Mexico topraklarını aydınlatan güneşin ışıkları cam kapıdan içeri süzülüyordu. Hayatımın çoğunu Meksika'da, toprak, cılız ağaçlar ve kuru çimenlerle çevrili bir yerde geçirdiğim için buradan taşınacağımıza seviniyordum. Victor yeni evimizin Washington ya da New York'ta olacağını söylemişti. Benim için ikisi de fark etmezdi, her ikisi de eskiden yaşadığım yerden çok ama çok farklıydı.

Her şey ertesi gün belli olacaktı.

Çırpılmış yumurta ve buğday ekmeğinden oluşan hafif bir kahvaltı hazırlayıp bir bardak süt eşliğinde yedim. Sabah alıştırmalarımı yapıp duşa girdim, duştan sonra da üzerime siyah bir şort ve bir tişört geçirdim. Saçlarımı atkuyruğu yapıp parmaklarımı aralarına geçirdim ve iyice çekerek ikiye böldüm. Devasa banyo aynasının önünde durup makyaj yapmaya yeltendim ama sonra yapacak takatim olmadığını düşünüp tekrar eşyaları paketlemeye döndüm. Victor'un takım elbiselerini dolaptan çıkarıp uzun çantalarına yerleştirmeye başladım. Gömleğin kolunu göğsüne katlarken elimin bir şeylere değdiğini hissettim. Elim cebine attım, içinde bir zarf vardı. Kalın olduğunu hissettim.

Zarfı tam çıkarmadan önce yerine bırakmayı düşündüm, aklım beni ilgilendirmediğini söylüyordu. Fakat yine de çıkardım.

Tahrip olmuş köşeleri ve solgun kahverengimsi rengiyle eski ve yıpranmıştı. Küçüktü, dikdörtgenden çok kareydi ve muhtemelen bir doğum günü ya da onun gibi bir kutlamanın davetiyesiydi. İçinde fotoğraflar vardı. Eski fotoğraflar... Zarfı tamamen açıp içindekileri elime döktüm. En öndeki fotoğraf açık renk saçları ve keskin çene çizgisi olan bir adama aitti. Beyaz gömlek ve bordo kravat vardı üzerinde. Yırtık pırtık duvar kâğıtlarıyla kaplanmış, duvarlarla çevrili bir odada, sandalyenin üzerinde oturuyordu. Yanında kahverengi saçlarıyla bir çocuk ve ondan daha da küçük görünen sarışın bir kız vardı, hepsi kameraya gülümsüyordu.

Sonraki fotoğraf aynı çocukla kızın fotoğrafıydı. Yanlarında uzun, sarı saçlarıyla güzel bir kadın vardı. Dışarıda, park gibi görünen bir yerdeydiler.

Bütün fotoğraflar yıpranmış köşeleri ve durdukları yerde solmuş renkleriyle çok eskiydi. Her birine bakıp arkalarında yazılanları okudum. Versailles 1977, Paris 1977, Versailles 1977, hepsi de sol elle yazılmış gibiydi ve mürekkepleri uçmaya başladığı için neredeyse okunmaz durumdaydılar. Sonraki birkaç fotoğrafta çocuk daha da büyümüştü, altı ya da yedi yaşlarında, eli bir başka çocuğun omzunda ayakta duruyordu. München 1981, Berlin 1982... Fotoğraftakilerin Niklas, Victor, anneleri ve babaları olduğunu fark edince kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Kız da kardeşleri olmalıydı.

Victor'un bunları bu şekilde yanında taşıdığını öğrenmek yüreğimi burktu. Onun özünde duygusuz bir insan olmadığını, içinde dışarıdan görünmeyen ve anılarını

cebinde taşımak zorunda bırakılmış bambaşka bir adam yaşadığının güçlü bir kanıtıydı bu.

İnsan olduğunun kanıtıydı – bütün varlığımla düzeltmek istediğim, kaybolmuş ve duygusal anlamda çok yara almış bir insandı.

Evin içinden gelen ayak seslerini duyduğum zaman beynimde bir şimşek çaktı.

Fotoğrafları yatağa atıp, yatağın yanındaki çekmece-den dokuz milimetreligimi aldım. Dolu olup olmadığını kontrol etmek için şarjörü çıkardım. Şarjörü çabucak geri takıp çıplak ayaklarımla koşarak, hızla odanın öbür tarafına geçtim. Sırtımı duvara dayayıp kapıya doğru yürümeye başladım. İki elimle kavradığım silahı kafa seviyesinde tutuyordum, kapıda durup etrafı dinlemeye başladım. Hiçbir şey yoktu. En azından açtığıma bin pişman olduğum televizyonun sesinden başka bir şey yoktu.

Fredrik olabileceğini düşünmeye başladım ama risk almayacaktım.

Sırtım hâlâ duvara dayalı, kapı eşiğine kadar gittim ve boş olduğunu gördüğüm koridora çıktım. Koridorun ucunda, kırmızı döşemelerin üzerinde hareket eden bir gölge gördüğümde donup kaldım. Kalbim sanki tetiğe daha sıkı basmamı sağlamak için parmaklarımın ucunda atıyordu. Durdum, alnımdan terler akmaya başladı, herhangi bir şeyi kaçıracağım korkusuyla gözümü kırpmadan döşemenin üzerindeki gölgeyi seyretmeye devam ettim. Ayak seslerinin daha uzaktan geldiğini duyduğumda parmak uçlarımda yükselip koridorda ilerlemeye başladım.

Sona yaklaştığım zaman köşeye bir adım kala bekleyip ciğerlerimi havayla doldurdum. Yavaşça ve sessizce nefes verdikten sonra tekrar etrafı dinlemeye başladım. Televizyondan çıkan sesler ayak seslerini duymamı ve nerden geldiklerini anlamamı engelleyebilecekleri için sinirlerimi bozuyordu.

Sonunda fısıldayan birilerini duydum:

Bir adam "Odaları kontrol edin," diyordu. "Muhtemelen bir yatağın altında ya da dolabın içinde saklanıyordur."

Hayır, seni lavuk. Suratının ortasına bir kurşun yemen için seni koridorun başında bekliyorum.

Elinde silahıyla siyah takım elbiseli bir adam koridorun ucunda belirdi. Onu görür görmez bir kurşun sıktım. Silah büyük bir gürültüyle ateş aldı, adam yere yığıldı, kurşunun boynunda açtığı delikten kan fışkırmaya başladı. Adam kana bulanmış elleriyle açılan yarayı kapatmaya çalıştı.

Yanına gittim, ölürken çıkardığı boğuk sesleri umursamadan üç el daha ateş ederek köşeyi döndüm. Başımın arkasında keskin ve ani bir acı duyana kadar bir adamı daha vurmayı başarmıştım. Yere yığılırken vurduğum adamın da benim gibi yere düştüğünü gördüm. Ve hemen yanında uzun, heybetli vücuduyla Stephens'ı gördüm. Silahım artık elimde değildi ve başıma her neyle vurdularsa beni o kadar sersemleştirmişti ki yanağım zemindeki bir çatlağın üzerinde, boylu boyunca yere uzanmış olduğumu fark etmem biraz vaktimi aldı.

Stephens dudaklarının ucunda alaycı bir gülümsemeyle yanıma çöktü. Siyah beyaz saçları daha koyu görünüyordu. Sanki boyu uzamış, çenesinin ortasındaki çukur daha da derinleşmişti. Çok yoğun bir şekilde parfüm ve sigara kokuyordu.

“Zor bulunan bir kızsın,” dedi.

Havadan sudan bahsediyormuşum gibi, “Git kendini sik,” diye cevap verdim.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, her şey kararmadan önce gördüğüm son şey bu oldu.

25. BÖLÜM

Sarai

Çok yukarılardan duyulan bir vınlamanın eşliğinde, şiddetle ve tekrar ederek gelen derin ve alçak tonlu bir şeyin sesiyle yavaşça uyandım. Görüşüm bulanıktı ve gözümü açtığımda sadece gri renkli bir ışığı görür gibi oldum. Hava aşırı nemliydi, gömleğimin arkası, göğsümle koltuk altlarımın arasındaki bölge o kadar ıslanmıştı ki tuhaf bir meltem bana değip geçtiğinde iliklerime kadar üşüdüm. Ellerim arkamda tıpkı kaçtığım zaman peşimden gelen Izel'in ellerini Victor'un arabasında bağladığım gibi sımsıkı bağlıydı. Biraz onu düşündüm, o gün bana nasıl baktığını, tatlı, koyu renk saçlarının yüzüne nasıl düştüğünü düşündüm. Şu an onun gibi görünüyor olduğumu hayal ettim, aramızdaki tek fark benim saçlarımın hâlâ atkuyruğu olmasıydı.

Aniden ayak bileklerimin de bağlı olduğunu fark ettim.

Ama gözlerimi açık tutmaya ve etrafı görmeye çalıştım. Bir depoya benzeyen kocaman, karanlık ve tozlu bir odanın tam ortasında bir sandalyede oturuyordum.

İçten içe kendime güldüm çünkü aklıma birden Andre Costa'nın New Orleans'ta bulunan depodaki hali geldi.

Ne ekersek onu biçeriz, sanırım. Sebep olduğum ya da gerçekleşmesinde rol aldığım her ölümün cezası umduğumdan çok daha erken bir zamanda beni buluyordu.

Bu tuhaf hava ve tepemdeki vınlama sesi, anladığım kadarıyla tavanın yanındaki duvardan çıkan devasa endüstriyel pervaneden geliyordu. Duvarlar betondan, tavan ise uzun beton sütunlarla desteklenen metal kirişlerden oluşuyordu. Odaya yoğun bir şekilde tiner, zamburak ve türlü akciğer düşmanı kimyasalların kokusu hâkimdi.

Boğazım acıyacak kadar kurumuştu. İçgüdüsel olarak ilk istediğim şey suydum ama tıpkı el ve ayak bileklerimi bağlayan ipin çözülmesi isteğimde olduğu gibi istediğim hiçbir şeyin bana verilmeyeceğini biliyordum.

Ayak uçlarımdan yandığımı hissettiğimde aşağı baktım. Ayak parmaklarımdan üstündeki derinin yüzüldüğünü gördüm, bu beni bir noktada sürüklemiş olduklarını gösteriyordu.

Stephens bana doğru yaklaştıkça ayak sesleri kocaman alanda yankılandı.

Bu durumun ne kadar da saçma olduğunu düşünüp, gülmekten kendimi alamadım.

Stephens kendine has bir eğlenceyle tınlayan sesiyle, "Bu kadar komik olan ne, sorabilir miyim?" dedi. Ellerini arkada kenetlemiş bir şekilde tepemde dikilirken ona yüzüstü gülümsedim.

“Senin ve adına çalıştığın o sapkın piçin beni ölü olarak istediğinizi sanıyordum,” diye güldüm. “Bu ölümden biraz fazla, sence de öyle değil mi?”

Stephens soğuk bir şekilde sırttı. Gözlerindeki bakışıysa Andre Costa’yı dışı koltuğuna bağladıktan sonra Fredrik’in suratında gördüğüm bakışa benzettim. Sorumu yanıtlamak yerine sağına baktı, başka bir adam elinde bir sandalyeyle bize doğru geliyordu. Sandalye yerine yerleştirildikten sonra hızlıca betona çarpan ayaklarının sesi bizi ayıran boşlukta yankılandı. Stephens siyah takım elbisesini düzelterip, gömleğinin yakasını hafifçe çekiştirerek ve bacağındaki görünmez tozları silkeleyerek oturdu.

Başımı sallayarak, “Sen ciddi misin?” dedim. “Dur tahmin edeyim. Hamburg hâlâ striptiz şov istiyor. Malikanede benimle ve Victor’layken kursağında kalan şovu... Bu arada o aşağılık pisliğin ölmesinden ötürü çok mutluyum. Kendisi senin arkadaşın mıydı?” Yüzümdeki yapmacık gülümseme daha da genişledi.

Stephens’in gözlerinin içi güldü. Bacak bacak üstüne attı ve nazikçe ellerini kucağına yerleştirdi. Sözlerim üzerine bu kadar rahat davranması ve etkilenmemiş olması aşırı sinir bozucuydu. Ama ne olursa olsun bunun canımı sıktığını bilmesine izin vermedim.

“İnan bana Izabel, Sarai ya da adın her neyse, eğer bana kalsaydı seni buraya kadar getirmek yerine o evde öldürürdüm.”

“Elbette,” diye sataştım, “Sen sadece Hamburg’un ayakları dibinde, bir sonraki oral seks için bekleyen bir yalakasın.”

Saçlarım geriye doğru çekilirken bir anda tavanı gördüm, boynum o kadar geriye zorlandı ki nefesim kesildi. Başka bir adam ardına kadar açılmış gözlerime bakarak arkamda duruyordu. Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. Onun yerine boğulmaya ve zorlukla nefes almaya başladım.

“Bırak onu,” dediğini duydum Stephens’in.

Adam beni bırakır bırakmaz başım tekrar öne kaydı; vücudumun ağırlığı kısa bir süre sandalyenin sallanmasına ve titremesine yol açtı. Daha sonra sandalye eski haline geldi. Başımı kaldırdım ve sadece altmış santim önümde oturan Stephens’a bir bakış attım. Bir çıkış yolu, muhtemelen asla hayata geçmeyeceğini bildiğim, beni bu durumdan kurtaracak bir plan arayarak odanın etrafında göz gezdirmeye başladım. Bu odadan çıkmayı başarsam bile, kendimi bu iplerden kurtarmayı nasıl başaracağımı bilmiyordum. Bileklerimin etrafındaki o kadar sıkıydı ki ellerime giden kan kesiliyormuş gibi hissediyordum. Ayak bileklerimdeki de neredeyse onun kadar sıkıydı ancak bileklerimi sandalyenin ayağına sürttüğümünden onları biraz daha fazla hareket ettirebilmişim gibi bir hisse kapıldım. Gelgelelim hiçbir yere gitmiyordum. Tabii muhtemelen çok yakında gitme ihtimalim bulunan cehennem dışında...

Stephens’ten korkmuyordum. Bana yapabileceklerinden korkmuyordum. İşkenceye uğramaktan

korkmuyordum. Sadece bunun ne kadar süreceğinden korkuyordum.

Sesimdeki belirgin nefret ve intikam duygusuyla, “Neden sadece buna bir son vermiyorsun ki?” diye ona çıkıştım. “Senin ya da Hamburg’un bana ne yaptığı umurunda bile değil, bu yüzden yapiver ne yapacaksan, hadi.”

Stephens soğuk bir sesle, “Ah, ama senin burada oluş sebebin Hamburg değil ki.” diye gülümsedi. “Hayır, buna bir son vermek istemiyorum.” Sandalyesinde öne doğru eğilerek köşeli çenesini daha da yakından görmeme neden oldu. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. “En az birkaç gün boyunca konuşmamamı umuyorum çünkü bu süreyi seninle geçirmek için can atıyorum.”

Sözlerinin ne anlama geldiğini, yani bana uzun bir süre boyunca işkence edeceğini bilmemden kaynaklanan korkumu belli etmemeye çalıştım. Yüzümdeki en ufak bir endişe tanesini bile fark etmemesini umarak rol yaptım.

“Beni bu kadar konuşturmaya çalışmanı gerektirecek ne biliyor olabilirim ki?” dedim ve küstahça güldüm. “Ayrıca o ne biçim tıraş losyonu öyle? Sanki bir koka-inmanın kalçaları arasına dalmış bir çöp bidonuymuşsun gibi kokuyor.”

Stephens’in gözleri bir anda arkama çevrildi ve o adamın tekrar saçlarımı arkaya çekmesine ya da belki de suratıma vurmasına engel olduğunu anlamamı sağlayacak biçimde kısıldı. Hakaretimi duymazdan geldi.

Geri çekilip tekrar sandalyesine yaslandı. Cevap vermedi. Bundan nefret ediyordum. Etrafımda daireler çizip

bana ucuz nutuklar atmasını, hiçbir şey söylememesine tercih ederdim. Bence yaptığığın beni ne kadar sinir ettiğini biliyordu. Gözlerindeki o küstah bakış bana bunu hissettiriyordu çünkü.

“Tamam o halde, eğer Hamburg yüzünden burada değilsem o zaman neden buradayım?”

Bir başka çift ayak sesi arkamdaki odada hareket etti. Arkama bakmayı denedim ama şimdiye kadar kafamı sadece sağa sola oynatabiliyordum.

Sonunda ayak seslerinin sahibi etrafta dolaşıp onu görebileceğim bir yere geldi.

Niklas sigarasının izmaritini yere atıp siyah deri botlarıyla söndürürken, “Benim yüzümden buradasın,” dedi.

Sessizce nefes alıp veriyordum. Bütün bedenim sandalyede kaskatı kesilmişti. Zihnimin nefesimi aradığını, umutsuzca bedenimin kontrolünü tekrar elde etmeye çalıştığını duyuyordum ama uzunca bir süre cansız bir kütükten halliceydim.

Sonunda, “Niklas...” diyebildim ve ağzımdan çıkabilen tek sözcük bu oldu.

İçimde bir öfke kabardı. Stephens’ı öldürme isteğim bir anda bunca zamandır Niklas’a söylemek istediğim her şeyi söyleme ihtiyacım tarafından gölgede bırakıldı.

Stephens’ın aksine, Niklas gülümsemiyor, sırtıtmıyor ya da tehditlerle bana sataşma ihtiyacı duymuyordu. Onda başka bir şey seziyordum, Stephens’takinden ziyade karanlık, kelimelerle ifade edilemeyecek çok daha tehditkâr bir şey. Kafamı kaldırıp uzun boyuna, darmadağınık

açık kahverengi saçlarına, kusursuzca yuvarlak ama aynı zamanda heykelimsi suratıyla çevrelenmiş vahşi gözlerine bakınca, benim asla olamayacağım kadar intikama bürünmüş birini gördüm.

Ve sonunda korktum.

Niklas direkt önümde durmak için, aradaki mesafenin azlığından hiç korku duymadan öne doğru adım attı. Stephens, sanki üzerine tükürmeyi ya da bağlarımdan kopup onu yakalamayı başarabileceğimden endişelenir gibi benden en az birkaç metre ötede durmaya başladı. Niklas ise öyle değildi. Hareket etmem için bana meydan okuyormuş gibi hissettim. Bir hamle yapmamı istiyordu.

Güçlkle yutkunup çenemi ona doğru kaldırdım ve içinde bulunduğum duruma rağmen güçlü durmaya çalıştım.

“Ne istediğimi biliyorsun,” dedi Niklas, hâlâ sesinde belirgin olan eğer yanlış hatırlamıyorsam Alman aksanıyla, “Yoksa ayrıntılı olarak tartışmamız gerekiyor mu?” dedi.

Victor’a o kadar çok benziyordu ki içinin nasıl bu kadar farklı olabildiğini merak ettim.

“Açıklamak zorunda kalacaksın,” dedim. “Victor’la mı ilgili?” Hızlıca Stephens’a baktım. “Bu aşağılık pislik onun evindeydi. Victor’u nerede bulacağını zaten biliyorsun. Ve pek şaşırdığımdan değil ama sen onlarla ne yapıyorsun?”

Stephens’ı Niklas’ı incelerken yakaladım ama Niklas gözlerini benden ayırmadı. Önümde, açık bacaklarımın

arasında yere çömeldi ve bana o kadar sakın ve karanlık bir yüzle baktı ki ensem arkasına kadar ürperdim. İnce siyah ceketinden gelen deri kokusunu ve altındaki koyu gri gömlektan gelen hafif sigara dumanı tabakasının kokusunu alıyordum.

“Aylardır Victor’u arıyorum,” diye başladı Niklas ve ben de gözlerimi ona dikerek dikkat kesildim. “Eminim sana Birlik’i bıraktığını anlatmıştır, Vonnegut’a ve bana ihanet ettiğini...”

Gözlerim daha da açıldı ve ani bir nefesle ağzım açık kaldı. Ona inanmayarak, “Sana ihanet ettiğini mi?” diye sözünü kestim. “Ciddi olamazsın. Sen Victor’a ihanet ettin. Asıl sen ona—”

Güçlü elleriyle fırlayıp sıkıca boğazımı kavradı, boğuldum ve nefes nefese kaldım. Ellerimi kurtarıp onun kileri uzaklaştırmaya çalışmayı beceremedenden sandalyemde debelendim.

Ardından beni serbest bıraktı.

Nefesimi düzene sokmak için hırıldayarak soludum, gözlerimin kenarları yorgunluk ve acı gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Evet, ondan korkuyordum ama hayatım için ağlayacak ya da yalvaracak kadar değil. Bir şey için yalvarmadan önce ölürdüm daha iyi.

Sesine öncekinden biraz daha fazla duygu ve güceniklik eklenmişti. “Kardeşim bana, Birlik’i bırakmadan çok önce ihanet etti,” dedi. “Bana, sırf sana yardım etmek için savunduğumuz her şeye karşı geldiğinde ihanet etti. Beni, sana yardım etmek konusunda yalan söylediğinde aldattı. O yalan söyledi, Sarai, çünkü bunun

yanlış olduğunu biliyordu.” Ayak parmakları üzerinde yukarı kalktı ve yüzümden sadece birkaç santim uzaktı. “Senin yüzünden neredeyse beni öldürüyordu. Eğer sen durdurmasaydın öldürecekti de. Bu ihanettir!”

Sandalyenin kollarına yaslamış olduğum ellerim titremeye başladı. Kalbim hızla atıyor, midem korkuyla ağrıyordu. Niklas’m söylediklerini inkâr edemezdim.

İnkâr edemeyeceğim bir başka şeysel...

Niklas artık diş macununun kokusunu alamayacağım kadar geri çekildi, ama hâlâ bana çok yakındı. Hem de çok...

Sesimde kendisini ancak beni dinlemesi için ikna etmeye çalışacak kadar çaresiz bir tonla, “Niklas,” dedim, “Beni öldürmeye çalışman yanlıştı, Victor seni yalnızca bunun için öldürecekti. Anlamıyor musun? Bunu kim için olsa yapardı, sırf benim için değil.”

Niklas’ın ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi ve bu bende hem bir merak uyandırdı hem de endişelenmeme sebep oldu. Ayağa kalktı ve Stephens’a doğru yaklaşırken bana arkasını döndü. Sonra tekrar bana döndü.

“Kardeşimi sandığın kadar da iyi tanımıyorsun,” dedi. “Hayır, bunu bir başkası için yapmazdı. Görünen o ki, sana âşık olmasına ve diğer ıvır zıvırlara bakacak olursak kardeşim de bir insan, ”

Başımı salladım ve bakışlarımı onunkilerden kaçırdım.

“Neden buradayım Niklas? Bir an evvel beni buraya getirmiş olma nedenine gel. Seninle konuşma lütfunda bulunmayacağım.”

Stephens sandalyesinden kalktı, Niklas’ın yanında bir dev gibi duruyordu. Özellikle omuzları çok genişti. “Bunu söylemek istemezdim ama bu sürtüğe katılıyorum. Hadi bu işi ilerletelim.” Soğukça bana doğru baktı. “Hayattasın çünkü sana ihtiyacı var ama seninle işi bitmez senin o küçük sevimli kafana bir kurşun sıkılmış olacağım, Arthur Hamburg’la olan anlaşmam böyle.”

Niklas’a baktım. Zehir saçarcasına konuşarak “Bana ne için ihtiyacın var?” diye sordum.

“Bana kardeşim hakkında bildiğin her şeyi anlatacaksın ve tabii bir de onun o yeni... örgütünü. Ortaklarının isimlerini, gizli evlerinin nerelerde olduğunu ve onları kimlerin işlettiğini bilmek istiyorum. Ve Fredrik Gustavsson’ın Victor’un ilişkileriyle ne kadar derinden alakadar olduğunu öğrenmem gerek.”

Başımı salladım. “Birincisi Fredrik Gustavsson da kimin nesiymiş? İkincisi, Victor’un örgütü her ne haltsa, bu konuda da hiçbir fikrim yok. Bana Birlik’i bıraktığını söyledi, evet. Ayrıca senin Birlik’te kalıp, Victor’u öldürme görevini üstlenerek ona ihanet etmiş olduğunu da anlattı. Ama bana başka hiçbir şey söylemedi. Bilmememin daha iyi olacağını söyledi.”

Niklas’ın gözleri bir an ışıldadı, yüzüne solgun bir gülümseme yayıldı. Arkamdaki adama baktı ve aniden sandalyem arkaya doğru çekilmeye başladı. Düşeceğimi hissettim, sandalyenin ayakları yerden yukarı kalktı.

İçgüdüsel olarak, başımın arkamdaki betona vurmasını engellemek istediğimden kendimi çekebildiğim kadar öne doğru çektim. Odanın içinde sandalyeyle beraber sürüklenmeye başladım, neresi olduğunu bilmek istemediğim bir yere doğru...

O an her şey durdu. Sandalyenin ayakları tekrar sert bir şekilde yere indi ve daha sonra beni sürükleyene ilaveten üç adam daha kollarımı ve bacaklarımı tuttu. Beni çözmeye başladılar ancak ipler çözüldüğü gibi iki kolumu da iki bacağımı da tuttular ve kaçmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım hareket edemedim. "BIRAKIN BENİ!" diyerek kıvrandım. Bir yandan da bacaklarımı kurtarıp onları tekmelemeye, kollarımı elleri arasından kurtarmaya çalışıyordum. "NIKLAS! BIRAK BENİ!"

Cevap alamadım. Kollarım kafamın arkasına doğru zorlanıp, ellerim daha alçak bir tavandan sarkan kayışlarla tekrar bağlandı. Aynı şey ayak bileklerime de yapıldı. Ellerim daha da yukarı gerilmeden ve çıplak ayaklarım yerden yukarı kalkmadan, boşluğa dolan gürültüyü ve beni bağlayan makinenin sesini duydum.

"LANET OLSUN! SENİ ÖLDÜRECEĞİM! BIRAK BENİ!" diye haykırdım.

Niklas şimdi tekrar önümde duruyordu.

"Neden onlarla çalışıyorsun?" diye bağırdım. "Bari bunu anlamamı sağla! Senin Vonnegut için çalıştığını sanıyordum!"

Niklas ellerini arkasında birleştirdi.

“Eğer bunu gerçekten bilmek istiyorsan, tabii ki sana söylerim.”

Tekrar aynı noktada durmadan önce son bir kez önümde volta attı. Stephens’ın arkada durduğunu fark ettim, elinde tuttuğu gümüş bıçağın ışıltısı parlıyordu. Leğen kemiğinin yakınından bıçağı çıkarıp, olduğu yerde durdu. Yüzünde ise beni haklamak için çok istekli olduğunu belli eden bir bakış vardı.

“Senin Los Angeles’ta ne yaptığını anladığımda,” diye söze başladı Niklas, “eğer hayattaysan Hamburg’un bunun kesinlikle uzun sürmemesini isteyeceğini biliyordum. Sen kaçmıştın. Restoranda da otelde bulunan cesetlerin arasında da sana dair en ufak bir iz yoktu.” Eric ve Dahlia’nın yüzleri bir an acı bir şekilde aklımdan geçti. “Sen kaçmıştın ve bunun Victor sana yardım ettiği için olması gerektiğini biliyordum. Anlayacağını kendisi birden Hamburg’un, Stephens’ın ve benim ortak noktamız oldu. Ben kardeşimi bulmak istiyordum. Onlarsa seni bulmak istiyorlardı. İkinizin beraber olacağını biliyordum,”

Vücut ağırlığının sebep olduğu baskıdan dolayı kayışlarla bağlanmış bileklerim çoktan acımaya başlamıştı. O konuşurken yüzümün gerildiğini hissediyordum.

“Victor’u neden kendin bulamadın?” diye saldırdım. Aynı zamanda rahatsızlığımı gizlemeye çalışıyordum. “Ya da neden onlar beni kendileri bulamadılar?”

Niklas, “Onlarda sizin hakkınızda bende olmayan bilgiler vardı,” dedi. “Malikaneyi terk ettiğiniz gecedен beri izini sürüyorlardı.”

Kafamı geriye atıp kahkahayla güldüm. “Palavra. Eğer bu doğruysa neden beni uzun süre önce öldürmediler ki?”

Stephens Niklas’ın arkasından çıkıp öne doğru adım attı.

“Çünkü o gece Victor Faust, Arthur Hamburg’u tehdit etti,” dedi Stephens. “Victor Faust’u tekrar kendisine bulaştıracak bir şey yapmak istemiyordu. Ben her ihtimale karşı senin izini takip ettim. Nerede yaşadığını biliyordum. Ne de olsa vurulduktan sonra Los Angeles’taki bir hastaneden ayrılan birini bulmak ve takip etmek çok kolaydır. Dahası nerede çalıştığını biliyordum. Kimlerle ilişkinin olduğunu, sıklıkla gittiğin yerleri de... Dina Gregory’nin geçmişini kontrol ettim ve ailesiyle ilgili bilinebilecek ne varsa öğrendim. Sonrasında da takip edilmesi zor biri değildi.”

Soğuk bir ses ve hırıltıyla, “Bu hâlâ bizi bulmak için neden takım olduğunuzu açıklamaya yetmiyor,” dedim. Bir yandan da Dina hakkında dediklerini düşünüyordum. Aslına bakılırsa neden birlikte çalıştıkları o kadar da umurumda değildi. Sadece konuşmayı mümkün olduğunca uzatarak kendime zaman kazanmaya çalışıyordum.

Stephens ve Niklas yer değiştirdiler, artık dibimde dikilen Stephens’ti. Bıçağını, onu gördüğümünden ve ondan korktuğumdan emin bir şekilde parmakları arasında gezdirerek ortaya çıkardı.

Bana yandan kısa bir bakış attı. “Victor Faust’un Arthur Hamburg’un karısına ne yaptığını sen de hatırlarsın

ve elbette onun bunu unutacağını da düşünmedin, değil mi?" Yüzüme yaklaşarak eğildi, nefesindeki eski ucuz şarap ve sigara kokusu iğrençti ve başımı döndürdü. "Faust'un karısını öldürdüğü geceden beri patronum onun ölmesini istedi. Bütün bu süre zarfında senin nerede olduğunu biliyorduk ama Faust'un nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz bile yoktu. Senin bildiğini düşünmemizi sağlayacak bir neden de yoktu ve kesinlikle seni umursadığını bilmiyorduk. Sanırım gerçekten de umursamıyordu, aksi halde seni öylece yalnız bırakıp gitmezdi." Yüzüne sinsi, alaycı bir sırıtiş yerleştii.

Tam geri çekilmeye başladığı sırada, onu dişlemeyi umarak kafamı öne doğru uzattım ama ben yetişemeden uzaklaştı. Bileklerimdeki baskıyı biraz da olsa azaltmak için parmaklarımı tepemdeki deri kayışlara dolayıp vücudumu bir dakikalığına yukarı kaldırdım. Makineyi sarsarak sert bir şekilde geri düştüm.

Niklas gülümsedi.

Ona doğru tükürdüm ama tükürüğüm yanından bile geçmeden yere düştü.

"Onlar Victor'u bensiz bulamıyorlar," dedi Niklas. "Bense onu sensiz bulamıyorum." Tekrar yüzüme yaklaştı, bu kez ıskalamayacağımı bildiğim halde tükürmedim. O koyu mavi gözlerindeki bakış beni öylesine korkuttu ki teslim oldum. "Böylece bir anlaşma yaptık. Onlar benim seni bulmama yardım edecekler ve ben de kardeşimi onlar için öldüreceğim."

“LANET OLSUN SANA!” Kafamı geriye çekip alının ortasına alnımla vurdum. Acı şakaklarımdan dolaşıp çeneme kadar indi ve bir anlığına gözlerim karardı.

Niklas bu hamleme hayli şaşırmış bir halde benden uzaklaştı, ama karşılık vermedi. Stephens’a döndü ve bu onurlu görevi Stephens üstlendi. Bana doğru bıçakla yaklaşırken ben de tekrar bocalamaya başladım.

“Willem,” diye bağırdı Niklas arkadan, ilginç derecede sakın bir tonla.

Stephens ona bakmak için dönmedi ama durdu.

“Ona canlı olarak ihtiyacım var. Bunu unutma. Anlaşmamızı unutma. Bilmem gerekeni öğreneyim ondan sonra onunla canınız ne isterse yapabilirsiniz.”

Başımı salladım ve kıs kıs güldüm.

“Size hiçbir şey anlatmayacağım,” diye lafı yapıştırdım. “Beni asla konuşturamazsınız. Öteceğimi sanıyorsunuz ama o kadar yanılıyorsunuz ki! Hayal bile edemezsiniz.” Sesim şaşırtıcı bir şekilde sakın çıkmıştı.

“Pekâlâ, o zaman bunun icabına bakmamız gerekecek,” diye cevap verdi Niklas.

Topuklarının üstünde döndü ve yürüyerek uzaklaştı, metal kapıdan çıkıp gözden kaybolana dek betona değen ayakkabılarının sesi bütün depoda yankılandı.

Artık Niklas gittiği için Stephens’ın gülümseyişi daha da genişledi.

Ve ondan daha çok korkmaya başladım.

26. BÖLÜM

Victor

İki gün sonra...

Ben bilgisayar ekranından ona bakarken, Sarai'ın terli ve kanlı yüzünün donmuş görüntüsü de bana geri bakıyordu. Stephens'ın ve Niklas'ın onu konuşturmak için başarısızca dövmelerinin videosunu tekrar tekrar izledim. Sarai'ı bu şekilde görmek, er ya da geç ölecek olan bu adamın onun canını yakmasını izlemek beni mahvediyor, bu konuda hiçbir şey yapamıyor olmak içimi kemiriyordu.

En azından henüz...

Fredrik arkamda sesinin tonunda Sarai'ın sağlığı için duyduğu derin endişeyle, "Konuşmayacak," dedi. Fredrik, birlikte onlardan kurtulduğumuz için şimdi cesetlerden arınmış olan Albuquerque'deki evimin çalışma odasına açılan kapısında durdu. Bu evden ayrılmayı reddetmiştim. Eğer Stephens beni istiyorsa, benim için adamlarını göndermesinde bir sakınca yoktu. Diğer yandan Niklas, önce bilgi istiyordu ve bunu benden alamayacaklarını hepsi biliyordu.

Fredrik aceleyle ve biraz da yalvarışla, "Victor," diye bağırdı, "Bir şeyler yapmak zorundasın. Burada böylece oturamayız. Onu öldürecekler."

Ona bunu zaten söylemiş olduğumdan, "Yapabileceğimiz bir şey yok," diye tekrar ettim ve bunu yapmak her ne kadar canımı yaksa da, ona bunu en başından tekrar açıkladım. "Nerede olduğuna dair hiçbir ipucum yok, Fredrik. Ondan istediği bilgiyi almadığı sürece Niklas onun yerini açıklamayacak. Ben onu tanıyorum. Akıllıdır. Benimle yüzleşme riskini almayacaktır. Bu şekilde değil. Vonnegut benim kellemden daha fazlasını istiyor, bilgi istiyor. Niklas ihtiyacı olanı Sarai'dan alacak ve daha sonra bana onu nerede bulacağıma dair başka bir mesaj gönderecek. Onun peşinden gideceğim, bunu biliyor. İşte o zaman bana sahip olabilecek. Ben yetmezmişim gibi sen, malzemelerimiz ve bağlantılarımız hakkındaki her şeye de sahip olacak."

"Ne olmuş yani?!"

Sandalyenin yerde dönmesine ve en yakındaki duvara çarpmasına neden olarak kendimi sandalyeden attım.

Parmağımı önce ona, daha sonra da yere doğrulttum. "SENCE BU BENİM ÇOK MU HOŞUMA GİDİYOR?"

Nefesimi düzenleyerek kendimi sakinleştirdim ve parlak siyah ayakkabılarımdaki bulanık yansımama baktım.

"Victor, anlayamıyorum. Neden sadece onlara istedikleri şeyi vermiyorsun ki?"

Sorgulayıcıların ustası Fredrik, Sarai'in konuşmasını o kadar umutsuzca istiyordu ki onun Sarai için hissettiği

endişe bana onun bir başka yönünü gösteriyordu, bu bende biraz merak uyandırdı.

Aynı zamanda beni de kaygılandırdı.

“O kadar da basit değil.” diyerek ona baktım. “Niklas’a duymak istediği şeyi söylesem bile Sarai’ı öldürecekler. Aslına bakarsan, ben pes edersem, seni ve operasyonumuzda görevli olan herkesi ele verirsem onun ölümü çok daha erken olur. O dayandığı sürece ben de dayanacağım ve o hayatta kalacak. Ne yapacağımı bulana kadar.”

Fredrik kollarını kavuşturup kapıya yaslandı. Derin derin iç geçirdi.

“Ama iki gün oldu,” dedi. “Daha fazla dayanamaz.”

“Dayanacak,” dedim güvenle.

Arkama döndüm ve bilgisayar ekranında dondurulmuş vaziyette olan videoya baktım, parmaklarımın uçlarıyla masanın kenarını sıktım.

“O zaman onu nasıl bulacağız?” diye sordu.

Sarai’m yüzüne uzun bir süre baktım ve ardından dizüstü bilgisayarın kapağını indirdim.

“Onu bulacağım.”

Sarai

İki gündür kilitli kaldığım bu karanlık odanın köşesinde, yerdeki idrarımın kokusu artık dayanılmaz hale gelmişti. Soğuk, kirli betonun üstünde, yanağım sert zemine yaslanmış halde yatıyordum. Sırtıma bir şeyler batıyordu ve Stephens'ın beni dövmek için kullandığı kırbaç yüzünden açılan yaralar enfeksiyon kapmış gibi yanıyordu. Bunlar, dün gece Niklas beni bu odada bıraktığı zaman oldu. Niklas döndüğünde, Stephens beni öylesine kötü dövmüştü ki acıdan kısa bir süreliğine bayılıp kendi kusmuğumdan oluşmuş bir havuzun içinde uyanmıştım. Niklas ve Stephens'ı, metal kapının öteki tarafında tartışırken duydum. Niklas onun bana muamele şeklini beğenmiyordu ve bunu açık etti.

Nilas, "ONA CANLI OLARAK İHTİYACIM VAR, SENİ LANET OLASI!" diye Stephens'a bağırdı. "ONU BÖYLE DÖVEREK ÖLDÜRECEKSİN!"

Bana, Victor'a ve beni burada kapalı tutarak yaptığı tüm şeyler yüzünden Niklas'tan nefret ediyordum. Fakat küçük bir parçam, onun Stephens'ın bu zalimliğine karşı tahammülsüz olmasından dolayı minnettardı. Bu tahammülsüzlüğünün nedeninin, bilgi için beni hayatta istiyor olmasından kaynaklanması umurumda değildi. Alabildiğim kadarını kabul ediyordum.

Kilidin metal kapıdan hücreme doğru kaydığını ve daha sonra da kapının gıcırdayarak açıldığını duydum.

Niklas içeri girdi. Elinde bir tabak yemek ve plastik bir şişede su taşıyordu. Başka bir adam kapıyı kapadı ve arkasından kilitledi.

Yattığım yerden, bana doğru yaklaşırken, “Hiç zahmete girme bile,” dedim. “Eğer beni öldürmeyeceksen ya da Stephens’in beni öldürmesine izin vermeyeceksen, susuzluktan daha hızlı ölebirim.”

Niklas yemeği yere, hemen yanıma bıraktı. Vücudumu beton zeminden kaldırdım ve yemeğe elimin tersiyle vurdum. Duvardan destek alıp dik bir şekilde oturdum, bir yandan da yaralarımın dolayı sırtımı duvara çok değdirmemek istiyordum. Kaburgalarım da sol bileğim de acıyordu. Alt dudağımın şiştiğini hissediyordum. Ağzımda metalik kan tadı vardı. Mide bulandırıcıydı.

Niklas, “Neden sadece konuşmuyorsun ki?” diye öneride bulundu. Sesinde bir teslimiyet havası seziliyordu. O da bütün bunlardan ve yaşananların bu kadar sürmesinden bıkmıştı anlaşılan. “Eğer bana istediğim şeyi söylersen, bütün bunlara şu anda bir son verebilirsin.”

Hiçbir şey demedim.

Niklas yere oturdu. Onunla savaşmak için çok zayıf olduğumu biliyordu. Bunu çoktan denemiştim ve sadece kaburgalarımın ve sırtımdaki acıyı daha da dayanılmaz hale getirmiştım.

“Sırtına bir bakmalıyım,” dedi.

“Neden umursuyorsun ki?” diye cevabı yapıştırdım. “Ah pardon, unutmuşum, çünkü bildiklerime ihtiyacın var.” Kafamı ona doğru ittim, gözlerim nefret doluydu. “Gerçek şu ki, her şeyi biliyorum. Victor’un kimlerle ilişkisi olduğunu, kimin ona yardım ettiğini, gizli evlerinden altısının nerede bulunduğunu *biliyorum*. Her şeyi biliyorum, Niklas ve sana hiçbirini söylemeyeceğim.”

Bu sözlerim üzerine Niklas ayağı kalktı, “Pekâlâ,” dedi.

Yemeğin yanından geçti, her şeyi tekrar tabağın içine yerleştirdi – parçalanmış bir sandviç, turşu ve bir avuç patates kızartması ve su şişesini yerden aldı. Yürüdü ve her şeyi ayağımın yanına koydu.

Daha sonra önümde çömeldi.

Sakince, “Seni kurtarmaya gelmeyecek Sarai,” dedi.

Sahip olduğum birazcık güçle ona ulaşmaya, onu tutmaya çalıştım ama daha sonra buz gibi dondum – ne söyleyeceğini duymak istiyordum. Söylediklerine inanmayacak olmam sorun değildi. Yine de duymak istiyordum.

Mavi gözleriyle daha yumuşak bakmaya başladı.

“Kardeşıme senin iki adet videonu gönderdim,” dedi. “Ona buranın adresini verdim, nerede olduğunu söyleyerek ona teslim olması ve bilgileri vermesi için bir şans verdim. Ama cevap gelmedi. Ve gördüğün gibi o burada değil. İki gün geçti ve hâlâ ses seda yok. Seni kurtarmaya gelmeyecek ve nedenini bilmek ister misin, Sarai? Sana nedenini söyleyeyim. Çünkü onun için işi her zaman hayatındaki en önemli şey oldu ve öyle olacak. O

asla Fredrik Gustavsson'ın bir kadın yüzünden yaptığı hataları yapmayacak."

"Ah, ama bu doğru değil ki," dedim aşağılayarak. "Hatırlarsan sana benim yüzümden ihanet etmişti. Bunu kendin de söyledin. Birlik'i benim yüzümden bıraktı. Hatırladın mı, Niklas?" Bunları yüzüne vurdum ve bir yandan fiziksel acıdan dişlerimi sıkarken bir yandan da onun çırpınan gözlerinin içine baktım.

Niklas hafifçe gülümsedi. "Evet, bütün bunları yaptım ama ben kardeşimde Vonnegut'tan kurtulma arzusunun olduğunu çok daha önceden fark etmiştim. O artık Birlik'te değil. Şu an bundan tamamen kurtuldu ve evet, sen bunun, yani onun ayrılma nedeninin büyük bir parçasısın. Sanırım sen ona, ihtiyacı olan desteği verdin." Gözlerinde acımasız bir bakışla bana baktı. "Ama neyin değişmediğini görmüyor musun? Bunu bir düşün, Sarai. Aklı başında, vicdanı yerinde olan bir insanın yapacağı gibi kendini bir cinayetler dünyasından kurtarmak yerine, o kendi *düzenini* kurdu. Hâlâ aynı işi yapmaya devam ediyor. Hayatını sürdürmek için öldürüyor. Çünkü onun bildiği, bileceği her şey bundan ibaret." Sanki benim için, bu kadar cahil olduğum ve bir şeyleri onun gördüğü şekilde göremediğim için üzgün hissetmiş gibi başını salladı.

Başımı çevirdim.

İçimde bir parçam, utanç verici, suçlu hissettiren bir parçam engel olamadığım bir şekilde ona inanıyordu.

Tekrar ayağa kalktı.

Yumuşak, sakın bir şekilde, “Neye inanmak istersen ona inan, Sarai,” dedi, “ama sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki, eğer senin için gelecek olsaydı şimdiye çoktan burada olurdu.”

Metal kapıya doğru yürüdü, kapıyı iki kez tıklattı, kapının diğer tarafındaki adam kapıyı açtı. Niklas dışarı çıktı ve ben yine karanlıkta, karanlık duvarlarla, karanlık bir tavanla kaplı bu odada kalbimi binlerce parçaya ayıran karanlık düşüncelerle kaldım.

Sorun değildi.

Eğer Niklas’ın bana dedikleri doğruysa ve Victor benim için asla gelmeyecekse bile Niklas’a hiçbir şey söylemeden ölecektim.

Burada ölecektim.

27 BÖLÜM

Sarai

Üçüncü gün

Neredeyse altmış üç saattir yemek yemeyi ve su içmeyi reddediyordum. Kaç saat olduğunu da yalnızca Niklas sık sık hatırlattığı için biliyordum. Zayıflamış, hem fiziksel hem de psikolojik olarak bitkin düşmüştüm. Niklas kendisini engellediğinden beri Stephens beni dövme-mişti. Hâlâ hayatta olmamın nedeni yalnızca Niklas'tı. Her şeye rağmen hain bir piç olduğu ve soluduğu ne-fesi hak etmediği dışında kendisine henüz bilgi verme-miştim. Tekrar tekrar ölsem bile Victor'u ele vermeyece-ğimi söylemiştim. Konuşmayacağımı anlamış olduğunu biliyordum.

En azından ben öyle düşünüyordum.

Pencereleri olmayan ve güneş ışığının girmedığı bu karanlık, rutubetli hapishanedeki tek yoldaşım düşün-celerimdi. İçimdeki ses, hani şu ancak ondan başka du-yacak başka bir şeyiniz kalmadığı zaman duyduğunuz o ses, bütün gece bana zulmetmişti. *Niklas haklı, bunu biliyorsun*, diyordu bana o ses. *Üç gün oldu, eğer Niklas*

haklıysa ve Victor bulunduğun yeri biliyorsa neden gelmedi? Neden, Sarai, Victor kendini senin hayatını kurtarmak için ele verip Niklas'a istediklerini anlatmadı?

Başımı ellerimin arasına alıp ciğerlerimi patlatırcasına boşluğa haykırdım. Gözlerimin kenarından öfke göz yaşları dökülüyordu. Saçlarım terden kafama yapışmıştı. Şortum ve dar tişörtüm de aynı şekilde vücuduma yapıştırıcıyla yapıştırılmış gibiydi. Dizlerim yaralı, bacaklarım sıyrıklarla doluydu. Ne zaman yanlış bir hareket yapsam sırtım yanıyordu ve yaralarımın üzerindeki kabuklar patlıyor ve tekrar kanamaya başlıyordu. Ya karının üzerine ya da sırtımın üzerine uzanıyordum.

Yanımdaki demir kapının açılmasıyla beraber yankılanan sese rağmen dönüp gelenin kim olduğuna bakmadım.

Niklas'ın, "Eğer içmemeye devam edersen..." dediğini duydum, "suyu vücuduna zorla sokacağım."

Beni yerden kaldırıp başka bir odaya taşımaya başladı. Direnmedim. Kucağında benimle koridorda yürürken yüzüne bakmadım, tavandaki florasın lambanın ışığı o kadar parlaktı ki bir ara gözümü açıp çabucak kapadım. Temiz hava tenime değdiğinde kendimi sakince verdiği rahatlığa bıraktım. Önce sola, sonra sağa dönüp metal merdivenlerden indik.

Dakikalarca kafam suya batırıldı ve bir süre öylece tutuldu.

İçgüdülerim beni yanılttı ve çılgılık atmak için ağzımı açtım ama bu hareketim yalnızca ciğerlerime daha fazla su dolmasına neden oldu. Vücudum titriyor, ellerimi içine

konulduğum konteynerden çıkmak için kabın plastik kenarlarına bastırıyordum ama kendimi suyun dışına itmek için fazla zayıftım. Bu yüzden Niklas beni kolayca suyun altında tutabiliyordu. Ağzımı kapatıp nefesimi tuttuğum zaman bile su ciğerlerimi yakmaya devam ediyordu ve tam boğulacağımı, ölüp huzura kavuşacağımı düşünmeye başladığımda Niklas başımı sudan çekti.

İlk isteğim ciğerlerimin açılması için sık aralıklarla nefes almak ve ciğerlerimdeki suyu boşaltmak oldu, yani içgüdülerim beni tekrar aldattı. Gerçekten ölüp her şeyden kurtulmayı tercih ederdim, ama vücudum kendi kafasına göre davranıyordu, kontrol edemeyeceğim bir başka şeydi bu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki su varili olduğunu yeni fark ettiğim şeyin plastik duvarlarına çarpıyor gibiydi. Saçlarımın uçlarından, çenemden, burnumdan ve kirpiklerimden yüzümün birkaç santimetre ötesindeki varile su damlıyordu.

“Kardeşimle kim çalışıyor?” Niklas’ın sesi sakindi.

Hiçbir şey söylemedim.

Saçımı çeken ellerini daha çok sıktı.

“Santa Fe’de Fredrik Gustavsson’la görülmüştün,” diye devam etti. “Onunla kardeşim arasındaki ilişki ne? Benim arkamdan iş mi çeviriyorlar?”

Cevap vermedim.

Kafamı tekrar varile daldırdığı zaman varilin içindeki su yüzüme bir tokat gibi vurdu. Su vücuduma zorla girerken burun deliklerim ve yemek borum deli gibi ağrıyordu. Tekrar dövünmeye, ellerimi tutacak bir şey bulmak

için sallamaya başladım, sonunda çember plastik kenarı buldum, ama hâlâ kendimi sudan çekebilecek, Niklas'm uyguladığı baskıyı alt edebilecek güçte değildim.

Kafamı tekrar dışarı çıkardığı zaman yine nefes nefese kaldım.

"Bana bir şey söyle, Sarai. *Herhangi* bir bilgi ver."

Dalga geçebilecek kadar bile enerjim kalmamıştı, Git kendini parmakla bile diyemedim.

Uzun bir süre sonra beni odadan çıkardığı zaman sadece bir şey yapabilişti – tıpkı dediği gibi suyu zorla vücuduma sokmuştu.

Dördüncü Gün

Deponun tavanına yakın pencereden sızan zayıf, tozlu ışık yerde fildişi rengi bir ışık havuzu oluşturunuyordu. Daha geniş odadaki sandalyedeydim yine, dört tarafım beton duvar ve üzerimde yine o devasa pervane bulunuyordu. Bu sefer ne ellerim ne de ayaklarım bağlıydı ama zaten kendi kendime ayakta duramayacak kadar zayıf olduğum için iplere gerek yoktu. Gerçi fiziksel olarak tamamıyla bitmemiştim. Çabalasaydım kalkıp yürüyebilirdim. İsteseydim şu sandalyeyi birkaç metre de olsa öteye fırlatabilirdim ama umurumda değildi.

Artık hiçbir şey umurumda değildi.

Stephens dört gün önce olduğu gibi aynı sandalyenin üzerinde, önümde oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı, elleri dizlerinin üzerindeydi. Derin, karanlık gözlerinde kötü bir şeyler sezdiğini gösteren bir ifade vardı;

beklemekten bıktığını gösteren, bugünün son olacağını gösteren türden bir ifade... Konuşsam da konuşmasam da, Niklas'la nasıl bir anlaşma yapmış olursa olsun, beni bugün öldüreceğini gösteren bir ifade...

Niklas depoya yan kapılardan birinden girdi, kapıyı açtığı zaman içeriye kısa bir an güneş ışığı süzüldü. Stephens için çalıştıkları açıkça belli olan diğer dört adamla beraber dışarı çıkmıştı. Onları "davetsiz misafirlere" dair herhangi bir tehditte alınacak önlemler hakkında konuşurken duymuştum. Bu durum Niklas'ın Victor'un buraya gelmesine inanmak için haklı sebepleri olduğuna dair beni düşündürmüştü, içimdeki umut tohumunu yeşertmişti. Fakat beynimden gelen o zalim ses kalbimi yine de harap ediyordu.

Bu devasa depoda bizden başka kimse yoktu. Sadece üçümüz. Ben, Şeytan ve Şeytan'ın yandaşlarından biri... Ama kimin kim olduğunu ayırt edemiyordum.

Başımı kaldırdım.

Dikkatimi daha çok Niklas'a vererek yüzlerine hafifçe gülümsedim.

Stephens'in yanında sağ eliyle aşağıda tuttuğu tabancasıyla oturan Niklas, "Bu senin son şansın," dedi. "Kardeşime seni sorguladığımız anların yeni bir videosunu çekip atmaktan çekinmeyeceğim. Seni acılar içinde görmenin onu gizlenmekten vazgeçirmeye yetmediği açık."

Hâla yüzümde gülümsemeyle, "Öldürün beni," dedim. "Önünde sonunda yapmak zorunda kalacağınız şey bu."

Niklas'ın göğsü yükselip alçalıyor, gözlerini asla ben-den ayırmıyordu. Gözlerinin içine baktım. Kardeşinden ufak da olsa bir parça aradım o gözlerde, sanırım... âşık olmaya başladığım adamdan...

Bir an kendisinin de aynı şeyi hissettiğini düşündüğüm adamdan...

Zaman durmuş gibiydi. Ne havada ne de yüzümde herhangi bir hareket yoktu -hayatımın son anlarına sonsuz bir sessizlik ilâştirilmişti sanki.

Gözlerimin kapanmaya başladığını hissettiğim anda, aynı zaman diliminde, Niklas silahını kaldırdı, tetiğe bastı. Silahın sesi yankılandıktan hemen sonra Stephens'ın başının öbür yanından kan fışkırmaya başladı. Altındaki sandalye, üzerinde devrilen devasa bedenin ağırlığıyla ters döndü.

Stephens yere yığıldı. Ölmüştü.

Gözlerim kapanıyordu. Kendi vücudum da bir anlık rahatlama ve yaşadığım şeylerin verdiği bitkinlikle yere yığılır gibi oldu.

Niklas ellerini uzatıp, beni yere düşmeden önce yakaladı.

"Yakaladım seni," dediğini duydum. "Yakaladım." Beni göğsüne bastırıldığını hissetmeme rağmen sesi şimdi daha uzaktan geliyor gibiydi. Yeniden yüzümü yalayan rüzgâr beni deponun dışına taşıdığını anlamamı sağladı.

Dışarı çıktığımız zaman Victor'un sesini duydum: "Bana bırak."

Duyduğum son şey bu oldu.

Victor

Üç hafta önce...

Niklas, üzerinde kahve lekeleri, fotoğraflar ve gelecek-teki işlerimizle alakalı kâğıtlar bulunan masada kar-şında oturuyordu. Kahverengi saçları darmadağınık, gözleri dün gece aşırıya kaçırıldığı alkolden dolayı kıp-kırmızıydı. Ellerini Venezuelalı bir çete lideri olan ve öldürülmesi istenen Edgar Velazco'ya ait fotoğraf yığı-nunda gezdiriyordu.

Kafasını şiddetle sallayarak oturduğu sandalyeye yas-landı, iki elini kaldırıp yüzünü elleriyle tamamen örttü.

Masanın karşısından bana bakarak, "Bu işi gecikti-remeyiz," dedi. "Andre Costa'nın yerini biliyoruz. Bu işi bir an önce bitirmeliyiz."

Başımı önümdeki metinden kaldırmadım.

Sakin bir şekilde "İşler değişti," dedim. Bir kâğıdı alıp elimdekilerin üzerine koydum. "Sarai benim önceliğim. Beklemediğimiz bir şeydi, biliyorum ama yaptığı şeyi de-ğiştiremem." Doğruca yüzüne baktım, bu konuda bana karşı çıkmamasını diliyordum. "Niklas, görevimizi bı-rakmayacağım ya da aksatmayacağım. Edgar Velazco'yla ilgili anlaşma tamamlanacak. Vaktimiz bitmeden önce."

İçini çekip bir an gözlerini kısıtı. Sonra uzanıp önün-deki masanın üstünde duran paketten bir sigara çıkardı.

Sigarayı dudaklarına yerleştirip cebinden çıkardığı çakmakla yaktı.

İçeride sigara içmesinden hoşlanmadığımı bilirdi ama bunca zamandır benim için, Sarai için yaptıklarını göz önünde bulundurunca üzerine gitmemenin daha iyi olacağını düşündüm.

Ağzından sigara dumanı çıkarken, "Saygısızlık olarak algılama, kardeşim" dedi "ne yapacaksın onu? İki hayat arasında denge kuramazsın, bunu biliyorsun. Ayrıca kaynaklarımızı sonsuza kadar bebek bakmak için kullanamayız, hele ki onun gibi ayak uydurması zor bir insan için. Benim yirmi üç yaşında olduğum kadar dikkatsiz."

Başımı salladım. "Evet, bu konuda haklısın," dedim. "Sana kabullenebileceğimden de çok benziyor."

Sırıtip sigarasının külünü plastik küllüğe döktü.

"Yapma ama kardeşim, o kadar kötü müyüm?"

Bu soruya cevap vermeme gerek bile yoktu ve bunu o da biliyordu.

Sigarasından küçük bir nefes daha çekip küllüğe bıraktı.

"Peki, o zaman ne yapacaksın?" diye sordu.

Tekrar sandalyesine yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Cevap vermemi istediğinden emin misin?" diye sordum.

Sorum merakını kamçılarmış gibiydi.

"Hey yavrum. Tabii ki istiyorum." Ellerini kafasının arkasından çekip öne doğru uzattı, masanın üzerine yerleştirdi. Endişelenmiş görünüyordu. "Ne yaptın?"

Biraz durduktan sonra, "Fredrik'in evindeyken, bir sürü yalvarmadan ve beni güvenliğiyle tehdit etmesinden sonra, eğitim almasına yardım edeceğim konusunda ona söz verdim."

"Ne?"

Onaylamaya ihtiyaç duyduğunu görünce, "Evet," diye onayladım. "Hamburg ve Stephens'i kendi başına öldürme konusunda takıntılı. Ben yapabilirdim ama -"

"Yapmalısın Victor."

"Hayır," dedim. "Ona söz verdim-"

"Verdiysen ne olacak," diye karşı çıktı. "Victor, intihar bu. Başka ne düşünüyordun ki?" Sigarayı tekrar eline aldı, sinirlerini yatıştırmak için nikotine ihtiyaç duyuyormuş gibi uzun bir nefes çekti. Boynunu eğdi, ağzından havaya yoğun bir duman bulutu çıktı.

"Daha önce de düşünmediğim bir şey değil," dedim, "Hamburg'a takmadan, bana ultimatoma vermeden çok önce düşünmüştüm. Onu yanımda istiyorum, Niklas. Onu eğitmek istiyorum. Başarabileceğine inanıyorum. Ayrıca bakılmayı reddediyor. Kimsenin kendisine bakıcılık etmesini istemiyor. Özellikle de benim."

Niklas bana baktı, yüzünde içtenlik ve endişe vardı. "Peki ya başaramazsa?" Benim için de, Sarai için de endişelenmişti. "Victor, hayatın boyunca acısını çekeceğin bir durum yaratıyorsun. Bir kadına bağlanıyorsun."

Alaycı bir şekilde gülümsedi, daha çok kendisine gülüyordu. “Bir keresinde bir kadına bağlandım, hatırlarsın ve başıma neler geldiğini gördün. Onun başına gelenleri de. O öldü, bense mahvoldum. Ayrıca Fredrik aşık olduğu zaman neler olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Yok, sanmıyorum.”

Kalktı, sigarayı küllükte söndürdü.

“Üzgünüm, Victor, ama gerçekten çok boktan bir fikir olduğunu düşünüyorum.”

Sakince, “Ama tek fikir bu,” dedim. “Umarım buna saygı duyarsın ve Los Angeles’ta yaşadıklarımız bir daha tekrarlanmaz.”

Kullandığım kelimelerin kendisini sarsacağını biliyordum, Sarai’i otelde vurduğu zaman yaşananları çoktan geride bıraktığımızı düşünüyordu. Yüzünde içleme ve acıyla bana baktı.

İnanamayıp, iki elini tekrar masaya koyarak, “Gerçekten mi kardeşim?” diye sordu. “Onu korumak için aylardır yaptığım şeylerden sonra bile mi? Kardeşin olarak, kanın olarak ona zarar verecek hiçbir şey yapmayacağıma dair söz verdikten sonra bile mi? Onu öldürmek isteseydim şimdiye kadar binlerce kez öldürürdüm. Bunu biliyorsun, Victor. Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum.”

Gözlerimi kısıtım, yaptığım suçlamanın iğrençliğinin beni nereye taşırsa taşımasını bekledim. Niklas bana sadıktı. Her zaman öyle olmuştu. Los Angeles’ta Sarai’i öldürmeye çalışması bana olan sevgisinden ve sadakatindendi. Çünkü onu beni çektiği noktanın felaketimi getirebileceğini, ölümüne sebep olacağını biliyordu.

Yaptığı şey için hiçbir sebep kabul etmememe ve onu asla affetmeyecek olmama rağmen, neden yaptığını da biliyor ve anlayabiliyordum.

Bizim gibi yaşam tarzlarına sahip olan insanlar bazen yeni yollar açmak için sevdiklerine korkunç şeyler yapabiliyordu. Kardeşim bile, her ne kadar katlanılmaz olsa da, bunun dışında değildi. Aksine bu kuralın canlı kanıtıydı.

Bugünse işler farklıydı. Onu öldürmeyecek ama onun için öldürmekten çekinmeyecekti.

“Sana güveniyorum, Niklas,” dedim. “Umarım buna inanıyorsundur.”

Beni affedercesine yavaşça kafasını salladı, çok derin düşüncelere dalmış gibiydi.

“Senden güvenini kanıtlamanı istemiyorum, Victor,” dedi, “ama işimizin güvenliği için, hayatımızın güvenliği adına yapılması gereken bir şey var.” Uzun masanın yanında volta atmaya başladı.

Sandalyemden ona bakarak, “Neymiş o?” diye sordum. Masanın ortasında durdu, ellerini önünde birleştirdi ve kendisini rahatsız eden bir şey varmış gibi yüzüne baktı.

“Eğer Sarai herhangi bir şekilde örgütümüze katılacaksa,” diye dikkatle konuşmaya başladı, “Bizimle çalışan veya çalışacak olan herkesin geçmek zorunda olduğu testi geçmeli. Çünkü ona karşı bir şeyler hissediyor olman kuralları değiştirmemizi gerektirmiyor.”

“Ne diyorsun?” diye sordum.

Aslında ne demek istediğini adım gibi biliyordum ama nereye kadar gidebileceğini merak ediyordum. Niklas hayatı boyunca hiçbir işi yarım yamalak yapmamıştı.

“Demek istediğim şu,” diye devam etti, “Fredrik’in Seraphina’yla yaşadıklarının başına gelmesini istemediğini biliyorum. Yeni bir Samantha vakası istemiyorsun. Sarai’nin sadakatini test etmemiz lazım. Bunu kendisinden intikam almak istediğim ya da ihanet ederse haklı çıkmakla övüneceğim için söylemiyorum.” Ellerini havaya kaldırdı. “Sadece güvenilir olup olmadığını, kaçırılıp sorgulanırsa çözülüp çözülmeyeceğini görmek istiyorum.”

“Ben ona güveniyorum,” dedim. “Bana ihanet etmeyeceğini biliyorum. Ona güveniyorum.”

Bu kelimeleri kafamda kaç kere evirip çevirdiğimin bir önemi yoktu. *Ona güveniyordum. Sarai’a güveniyordum. Ona güveniyordum.* Niklas’ın haklı olduğunu biliyordum. Ortada kaybedebileceğimiz çok şey vardı. Karaborsa işlerimiz, hayatlarımız ve altımızda çalışan bir sürü insanın hayatı... Ayrıca peşimde Vonnegut ve Birlik’i varken hiçbir şekilde hiçbir şeyi riske atamazdım.

Gerçeği kabullenerek, “Ne öneriyorsun?” diye sordum. Anlayışlı davrandığım ve kendisine yardımcı olacağım için rahatlayarak başını salladı.

“Hamburg’la yakınlaşacağım,” dedi. “Seni ona satarak güvenini kazanacağım. Bize karşı çıkıp ihanet ettiğin için Birlik tarafından seni öldürmekle görevlendirilmiş kindar kardeş rolünü yapıp onu inandıracağım.

Benim gibi insanların bildiği üzere, ölmesini istediği bir kız için, sırf bir kız için ağımıza düşecek.”

Sözlerini tamamlamamış olmasına rağmen, senaryo beynimde canlanıyordu.

“Zamanı geldiğinde,” diye devam etti, “Hamburg’un adamlarını Sarai’a yönlendireceğim...”

Niklas hem Sarai’ı test etmeyi hem de Hamburg’la Stephens’a kurmayı planladığı komplonun kurgusunu anlatmaya devam etti.

“Ama canının yanmasını istemiyorum,” dedim. “Bunu yaparsak, bana hiç kimsenin çok ileri gitmesine dair söz vermen lazım. Çok ileri gitmeyeceksiniz.” Yüzüne bakıp gözlerimi kıstım.

“Ne kadarına dayanabilir?” diye sordu.

“Çok,” diye cevap verdim. “Güçlü bir kız. Fakat planı uygulamaya başlamadan önce olabildiğince eğitim görmesini istiyorum. Onu Santa Fe’de Spencer’la Jacquelyn’in yanına götürebilirim. Antrenmanlar vücudunu biraz daha sertleştirir. Bunu yapmadan önce sahip olduğumuz kısıtlı zamanda en azından bunu yapmamıza izin ver.”

“Tamam.”

“Bütün bunlar bittikten sonra senden daha fazla nefret edeceğini biliyorsun,” diye uyardım.

Başıyla onayladı. “Evet, hayal edebiliyorum ama ben-den ne kadar nefret ettiği umurumda değil. Onunla yatacak olan ben değilim.” Hafif bir kahkaha attı. “Her şeye rağmen almak istiyorum bu riski. Asıl mesele bütün bunlar bittiğinde senden ne kadar nefret edeceği.”

Yüzümü çevirip duvara bakmaya başladım. “Benim de almak istediğim bir risk bu,” diye cevap verdim.

Yüzümden okunduğuna emin olduğum endişeli düşünceleri hafifletmek için, “Belki de anlar,” dedi. “Bizim parçamız olacaksa, senin bir parçan olacaksa, iş ilişkinizle duygusal ilişkiniz arasındaki farkı öğrenmesi gerekir.”

“Evet,” dedim, “öğrenmesi lazım.”

Elini yavaşça masaya vurdu.

“Ve eğer söylediğin kadar güçlüyse, anlayacak ve testi geçecektir.”

Daha fazla konuşmadım.

“O halde anlaştık. Bu gece Los Angeles’a gidiyorum. Fredrik’le buluşacağım.”

“Sanırım sana benden bahsetmedi?” diye sordum.

“Yok” dedi Niklas “Adam günah çıkarma kabini- nin arkasında duran bir Katolik kadar katı. Sana ihanet etmeyecek, Victor. Neden hâlâ aksinden endişeleniyorsun?” Sigara paketiyle araba anahtarlarını masadan aldı. “Aylar önce testini geçti. Onu odada kaç gün tuttular? Altı? Fredrik sadık biri. Çözülemez.”

“O kadar emin değilim,” dedim. “Fredrik’in işinin ne olduğunu unutuyor gibisin. Adam insanlara canice işkence ediyor ve bundan keyif alıyor. Sorgudan çözülmeden çıkan tek kişinin kim olduğunu sorsalar hiç düşünmeden Fredrik Gustavsson derdim.”

Göz ucuyla bana baktı.

“Peki ne düşünüyorsun?” diye meraklı bir şekilde sordu.

Yüzüne baktım.

“Fredrik’i bir testten daha geçireceğim,” dedim. “Onu Sarai’la bırakırsam kendisine tamamıyla güvendiğime inanacak. Şüphelerimin tamamının geçtiğini düşünecek.” Kalkıp kitaplığa doğru yürüdüm, henüz az önce kurguladığım plana dair derin düşüncelere dalmıştım. “Seninle bağlantı kurup Sarai’ın kendisinde olduğunu söylerse, tamamıyla Birlik’e sadık olduğunu göreceğiz. Sarai mükemmel bir yem. Vonnegut’un beni çekmek için elinde daha iyi bir fırsat olabilir mi?”

Ani bir sessizlik oldu. Niklas’ın sorgulayan gözlerle arkamdan bana baktığını hissediyordum.

“Âşık olduğun kızdan başka?”

Durdum. “Evet ...” diye fısıldadım.

28. BÖLÜM

Sarai

Saatlerdir Victor'la konuşmuyordum. En az üç saat olmuştu. Kıyafetlerimi çıkarıp beni yıkamasına ve yaralarımı sarmasına izin vermiştim. Victor Faust gibi birinin ilişkiye meydan okuyan erkek tavrıyla yaptığı "açıklamalarını" dinledim. Beni konuşmam, sessizliğimi bozmam için hiçbir şekilde zorlamadı. Sadece konuştu. Benimle her zaman konuştuğu gibi sakın konuşuyordu, sadece bu sefer biraz daha tek taraflı bir konuşma yapıyordu. Ama her ne kadar ustalıkla gizlese de sesindeki kaygıyı duyabiliyordum. Bana dokunurken, saçımı tararken, sırtımdaki yaraları temizlerken, beni çok daha büyük bir şefkatle kucaklamak istediğini hissediyordum. Beni kendine doğru çekmek, sarıp öylece tutmak istiyordu. Ama sınırlarını aşmak istemediğini de biliyordum.

Ve yapmamakla akıllılık ediyordu, çünkü kalkışsa suratına yumruğu geçirirdim.

Gece yarısı olduğu zaman bitkin olmama ve ayaklarımdan ellerimin ucuna kadar acı çekmeme rağmen evde kendi kendime yürüyebiliyordum fakat çok dikkatli

olmak durumundaydım çünkü sırtım epey hasar görmüştü. Victor beni Albuquerque'deki evinin yatak odasında yalnız bıraktı. Yalnız kalmaya, bütün bu olanları düşünmeye, Niklas'ın beni ne hale getirdiğini değerlendirmeye ihtiyacım vardı. Victor'un nedenlerini düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Niklas'm sebeplerini ya da bu işin neresinde olduğunu umursamıyordum. Onu düşünürken harcayacağım vakite değmezdi. Öte yandansa Victor... Bir parçam ihanete uğramış gibi hissetmemi, normal olanın bu olduğunu düşünüyordu. Yere kapaklanıp ağlamam gerekiyormuş gibi hissediyordum, duvarları yumruklamam, acınası varlığını mesken edinmem gerekiyormuş gibi, sanki normal olan buymuş gibi... Ama ben bu değildim. Normal değildim. Ve ne benim hayatımda ne de Victor'un hayatında hiçbir şey normalin yakınından bile geçmezdi.

Victor'un neler düşündüğümü merak ettiğini de biliyordum. Ona karşı duyduğum öfkenin boyutlarını, kendisini asla affedemeyecek kadar derinlere gömülüp gömülmediğini merak ediyordu. Ona vereceğim cevabın bundan sonra her zaman sessizlik olacağına ikna olduğunu biliyordum.

Ama yanılıyordu.

Çantasından bir şeyler almaya geldiği zaman, tam yatak odasından çıkarken kendisini durdurdum.

“Niklas'ın fikri miydi?” diye sordum yataktan.

Öyle olmasını tüm kalbimle diliyordum.

Victor kapıda sırtı bana dönük durdu, kapıyı kapattı. Çantasından çıkardığı siyah dosya zarfını kapının

yanındaki dolabın çekmecesine koydu, bana doğru geldi. Siyah kazağı pantolonunun üstünden gevşekçe sarkıyordu. Kazağın dirseğe kadar çekilmiş uzun kolları bileğinin kaslarını ve kolunun kuvvetini açığa vuruyordu.

Doğrulup yatağın ucuna oturdum, ayaklarımı yere uzattım. Sırtımda kırmızı bir tişört ve altımda bir şortu vardı.

“Evet, teknik olarak öyle,” diye cevap verdi.

Sert bir şekilde, “Teknik olarak mı?” diye sordum.

Yanıma oturdu, kollarını pantolonunun üzerine yerleştirdi, elleri dizlerine değiyordu.

“Kimse testlerden muaf değildir,” dedi. “Niklas konu sana geldiği zaman bana bunu basitçe hatırlattı. Hepsi güven-”

“Bana zaten güvenmiyor muydun?” diye karşı çıktım.

“Ben sana güveniyorum,” dedi, “Fakat sana yaptığımız şey gerekliydi, Sarai. Aramıza girmek istiyordun. Ben de aramıza girmeni istiyordum. Bu da olacaksa kurallara göre olmalıydı yoksa aramızda sürekli bir çatışma olurdu. Adaletim her zaman sorgulanacaktı. Senden her zaman şüphe edilecekti. Kimse muaf değil. Fredrik değildi. Hamburg’un restoranının arkasında kaçmana yardım eden adam değildi. Bayan Gregory’yi güvenli evlere götüren adam da değildi.”

“Amelia?” diye sordum. “Senle Fredrik’in neler yaptığınızdan haberdar olmadığını söylemiştin. Bu da yalan mıydı? Yoksa o da benim yediğim dayağı yedi mi?”

“Hayır,” diye cevap verip yüzüme baktı. “O yalan değildi. Sana yapılanlar yapılmadı ona. Amelia ve onun gibileri, yaptığımız şeylerden haberi olmayanları, başka şekillerde test ediyoruz. Ancak senin gibi içimizdekiler, bize dair senin kadar şey bilenler için yaptığımız testler... Çok daha kapsamlı.”

Yüzümü başka yöne çevirdim.

Kısık bir sesle, “Stephens’ı Amelia’nın evine yollayan sen miydin?” diye sordum.

“Hayır,” diye cevap verdi ve güvensizlik dolu bir ifadeyle kendisine döndüm.

“O halde ona nasıl ulaştılar? Dina’nın onda kaldığını nasıl öğrendiler?” Sesim öfkeyle çınlıyordu. “Dina’yı tehlikeye mi attınız? Lütfen bana doğruyu söyle!”

Daha sorumu bitirmeden başını sallamaya başladı. “Doğru söylüyorum. Stephens’ın Amelia’yla Dina’nın orada kaldığını nasıl öğrendiğini asla bilemeyeceğiz. Bu soruyu cevaplandırabilecek tek kişi şimdi ölü. Ama bunu ne benim ne Niklas’ın yaptığından emin olabilirsin, Fredrik’in de alakası yok. Pek çok şeyden dolayı öğrenmiş olabilirler, Sarai. Bayan Gregory ailesinden biriyle telefonda konuşmuş olabilir.” Konuşurken eliyle de hareketler yapmaya başladı. “Banka hesabına girilmiş ve bulunduğu bölgeyi oradan öğrenmiş olabilirler.”

Konudan konuya atlayarak, “Stephens beni öldürebilirdi,” diye bağırdım. “Niklas kendisini öldürmeseydi beni öldürebilirdi. Günler önce öldürseydi ne olurdu? Beni öldürene kadar dövseydi ne olurdu?”

Öfkemi kontrol etmeye çalışırken göğsüm şiddetle yükselip alçalıyordu.

Victor iç çekti ve sağ elinin parmaklarını sol elinin eklemelerinin üzerinde gezdirirken aşağı baktı. "Bunun için özür dilerim," dedi pişman olduğunu belli eden bir sesle, hemen sonra gözlerini kaldırdı. "Evet, Stephens'in seni öldürmesi muhtemeldi, bunu inkâr edemem ama Niklas bunun olmaması için elinden geleni yapardı, bundan eminim."

Duyduklarıma inanamayarak kahkaha attım ve kuşkuyla, "Niklas mı?" diye sordum. "Beni silahla vuran adam, değil mi? Göz göze geldiğimiz anda benden nefret eden ve beni öldürmek isteyen insana güvendiğini söylüyorsun, değil mi?" Sesim tekrar yükseliyordu, Victor da rahatsız olduğunu belli etmeye başladı.

Yine sakin bir sesle, "Belki de sana hiçbir zaman anlatamayacağım," dedi, "Ama Niklas'ın sana asla zarar vermeyeceğinden eminim. Birlik'ten ayrıldığımdan beri görüşüyoruz. Bir anlaşmaya vardık. Seni kabul..."

"Onun tarafından kabul edilmeye ihtiyacım yok!" Yağımından fırlayıp gözlerinin içine baktım, ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Niklas, bu dünyada beni *onaylamasını* isteyeceğim son insan! Beni öldürmeye çalıştı!"

Dişlerimi sıkarak yumruklarımı havaya kaldırdığım zaman vücudum öfke ve acıdan kaskatı kesilmişti.

Victor ayağa kalkıp, ellerini omuzlarıma attı. Çekinererek kendimi sakinleştirmek için bir nefes alıp verdim, ama gözlerine bakamıyordum. Tıpkı aldatıldığımı hissetmem gerektiğini düşündüğüm gibi, şimdi de ondan

nefret etmem gerektiğini düşünüyordum ama böyle hissedemiyordum. Niklas'a – hele ki hayatım konusunda – nasıl güvenebildiğini anlayamıyordum, ama anlamamın tek sebebi anlamak istemememdi. Öfkeli olmak istiyordum. Affedici olmak istemiyordum. Niklas'ın bir şansı hak ettiği gerçeğini kabullenmek istemiyordum. Çünkü onun yerinde ben olsaydım, kardeşimi Birlik'ten korumak için ben de kendimi vururdum.

Victor yüzüme düşen saçları kaldırıp kulağımın arkasına çekti. Benim de içinde bulunduğum bir anı hatırlamaya çalışır gibi bakıyordu. O mavi-yeşil gözlerindeki düşünceli, hayranlık duyan bakış... Saçlarımı kulağımın arkasına atarken uzattığı elleri... Cığerlerim yırtılana kadar bağırarak istiyordum ona, ama sadece orada öylece durup beni seyreden gözlerine bakabildim.

Elini çekti, odayı seyretmeye başladı.

Bana bakmadan, "Seni arabamda bulduğum gece," diye başladı, "Seni bir tehdit olarak görmüştüm. Bir an önce senden kurtulmak istemiştım. Hem de çabucak. Seni tekrar eski yerine götürmek ya da yolun bir yerinde arabadan atmayı düşünmüştüm. Öldürmeyi çok istemiştım."

Bunu zaten bildiğim için şaşırmamıştım ama konuyu neden açtığını merak ettim. Ellerimi göğsümde birleştirip, sırtımdaki ağrıdan dolayı hafifçe yüzümü ekşiterek sessizce durdum.

"Öldürebilirdim de, defalarca seni öldürmem gerektiğini düşündüm," diye devam etti. "Elime fırsatlar da geçti. Ama yapamadım."

“Bana ihtiyacın vardı,” diye hatırlattım. “Koz olarak. Belki de sana bu fikri vermiş, Javier’in işini nasıl yaptığı konusunda seni uyarmış olmasaydım, beni pekâlâ öldürmüş olabilirdin.”

Kafasını kurnazca sallayarak, “Hayır,” diye cevap verdi. Bana baktığını hissettim. “Seni koz olarak kullanmaya ihtiyacım yoktu, Sarai. Ruiz’le yaptığım toplantıdan sonra, Ruiz’in Guzman’ı öldürmem için teklif ettiği parayı rapor ettiğim zaman Ruiz’i öldürmek için görevlendirileceğimi biliyordum. Çünkü Guzman’ın teklifi onunkinden daha yüksekti. Ruiz’den paranın geri kalanını alıp alamayacağım da muammaydı. Yani aslında seni bir koz olarak yanımda bulundurmama gerek yoktu.”

“Nereye varmak istediğini anlamıyorum,” dedim, anlayamıyordum çünkü.

Victor derin bir nefes alıp tekrar yüzünü başka yöne çevirdi.

“O sabah Izel seni kaldığın otelden almaya gelirken, sen uyanmadan evvel, tüm niyetim seni ona vermektir. Nerede olduğumuzu onlara söyleyecek kadar ileri gitmiştim. Ama uyandığın zaman ...” Cümlenin ortasında durup gözlerini tavana kaldırdı, derin bir nefes daha aldı ve ardından bana baktı. “Uyanmasaydın, şimdi hâlâ Javier Ruiz’in yanında olacaktın.”

Ellerim önümde kenetlenmiş halde düşünceli düşünceli ona doğru yaklaştım.

“Ne diyorsun?” diye sordum. “Şu an Izel ben uyandıktan sonra geldiği için mi buradayım yani? Anlamıyorum.”

“Yapamadım,” dedi. “Tıpkı masum bir insanı öldürmek gibi... Aklı yerinde bir insan gözlerinin içine bakan bir masumu öldüremez. Uyandığın zaman seni onlara veremedim.”

Hâlâ ne söylemek istediğinden tam olarak emin olmamıştım, anladığım tek şey burada olmamın nedeninin ilk görüşte aşk gibi komik bir sebepten olmadığıydı. Ama gözlerine baktığım zaman, kendisine olağanüstü gelen bir şeyi keşfetmeye çalıştığını görebiliyordum. Sesimi çıkarmadan dinledim, bir şeyleri anlatıp içinden atmak istiyordu belli ki ve belki de böylece yaşananları daha doğru bir şekilde anlamlandıracaktı.

“Kendimle çok kavga ettim,” dedi sonrasında, “sen yanımdayken attığım her adımda senden kurtulmak istiyordum. Benim için bir tehdittin, hayatıma, işime, daha sonra da kardeşimle aramdaki ilişki için de bir tehdit olmaya başladın. Başımın arkasına silah tuttuğun zaman, aynadan gözlerini, yüzündeki korkuyu, çaresizliği gördüğümde anlamıştım bunu. Her şeyi tehdit ediyordun etmesine ama ben de hayatımda ilk defa, sahip olduğum *her şeye* karşı çıktım...” Gözlerini kıstı. “Gitmene uzun zaman önce izin verebilirdim ama yapmadım. O zaman da gitmeni istemedim, bugün de gitmeni istemiyorum.”

Avuçlarını ellerime koyup okşamasıyla beraber bütün vücudumu bir ürperti aldı.

Yumuşak bir sesle, “Başına gelenler için özür dilerim,” dedi. “Kalmanı istiyorum –hem de her şeyden çok, ama sen kalmak istemiyorsan anlarım.” Saçlarımdan

öpüp kapıya doğru yürümeye başladı, çekmecedен dosyaları aldı.

Kapı eşiğine varmak üzereyken "Victor?" diye seldim.

Bana baktı.

Gitmeme izin vermediğın için sağ ol diyecektim ama son anda vazgeçip aklımdan geçenleri yuttum. Söylediklerinin beni duygulandırdığını, onsuz bir hayatı düşünemediğimi söylemek istediğim kadar, bana yaptıkları için de hâlâ öfkeliydim ve özürünü kabul edemezdim.

"Hepsi bu muydu?" diye sordum. "Bana yaptığınız test... Bitti mi? Bunun gibi başka bir testten daha geçecek miyim? Çünkü doğruyu söylemem gerekirse her sabah kaçırılacağımı, dayak yiyeceğimi ya da kafamın suya batırılacağını düşünerek uyanmak istemiyorum. Sana dair şüphe içinde olmak istemiyorum..."

Elini kapının koluna uzatıp çevirdi. Kapı açıldı.

Tekrar bana dönüp "Hayır, bir test daha var." dedi.

Kalbim göğsümde sıcak bir taşla dönüşmüş gibi sertleşti. Bunu beklemiyordum.

"En büyük mesele kardeşimin yanında çalışıp çalışamayacağın," dedi. "Ama bana güvenebilirsin. Niklas'a da. Ve bu test gibi bir testten bir daha geçmeyeceksin."

Bir an durdu, sonra, "Umarım bizimle olursun," deyip odadan çıktı, arkasından kapıyı kapattı.

Her şeyi düşünmek için tekrar yalnız kalmamın üzerinden biraz vakit geçmişti. O an, hayatımın dün ya da

Meksika'dan kaçtığımda değil tam da şimdi başladığını hissettim.

Tek bir seçeneğin doğru olduğunu biliyordum.

Yatak odasından çıkıp çalışma odasındaki Victor, Fredrik ve Niklas'ın yanına gittim. Fredrik'in hiçbir şeyin farkına varmadan Victor'la Niklas'ın testini geçmesi üzerine konuşuyorlardı. Durup biraz dinledim, genelde Fredrik'le Niklas konuşuyordu, Victor her zamankinden daha sesiz görünüyordu.

Odaya girdiğim zaman konuşmaları yarıda kesildi.

Fredrik beni görünce yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Ah, oradaymış," dedi. Elini salladı, "Gel bize katıl. Ajandada dördümüz için neler olduğuna bakıyorduk." Her ne kadar aksi gibi davranırsa da verdiğim kararın ne olduğundan emin olmadığını görebiliyordum.

Niklas bana hafif bir şekilde başını salladı.

Victor ayağa kalkıp elini uzattı, yanma oturmamı işaret etti.

"Önce bir şeyler söylemem lazım," dedim.

İki elini arkasında birleştirip yana kaydı ve sabırla beklemeye başladı.

Üçüne de baktım, hepsini tek tek süzdükten sonra gözlerimi Victor'a diktim.

"Eğer aranızda katılacaksam," dedim, "Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmam lazım."

Victor'un mavi-yeşil gözlerinde bir umut ışığı parladı.

Bir an Fredrik'le Victor'a baktıktan sonra tekrar konuşmaya devam ettim.

"Ne istersem onu yapacağım," dedim. "Hepiniz gibi Victor'un emirlerine uyacağım, pestilim çıkana, ayakta duramayana kadar çalışacağım. Yerimi biliyorum. Bir kız olduğum, sizden daha küçük olduğum ya da zarar göreceğimi düşündüğünüz için *değil*," parmağımı kaldırdım. "Elbette yaralanacağım, ama hiçbirinizin..." gözlerimi tekrar Victor'a çevirdim, "her düştüğümde koşup ilkyardım çantasına sarılmasını istemiyorum."

Fredrik tatlı bir kahkaha attı, ellerini tekrar dizine koyarak, "Benden yana sorun yok," dedi. Niklas'a baktım. Ona bakarken hâlâ duygularımı yüzüme yansıtmıyordum – sanırım ona karşı ne hissetmem gerektiğini bilmediğimden.

Kendini zorlayarak gülümsedi, tamamıyla masum olduğunu biliyordum.

"Sanırım her düştüğünde yanına koşturacağımı düşünmüyorsundur," dedi.

Yalnızca gözlerimi çevirip Victor'a döndüm.

"Sarai," dedi, ama işaret parmağımı kaldırarak susturdum onu.

"Bir şey daha var," dedim. "Sarai Cohen uzun zaman önce öldü. Meksika'daki çiftlik evinde on dört yaşındayken geçirdiği ilk gecede öldü."

Hepsine tek tek baktım.

"Bundan sonra hem yanınızda hem de dışarıda Iza-bel Seyfried olarak bilinmek istiyorum."

Hepsi birbirine baktıktan sonra bana dönüp başlarıyla onayladılar.

Victor kaldığı yerden devam etmek için, "İzabel?" diye seslendi.

Gözlerine baktım.

"Beni hiçbir zaman affetmezsen anlarım, ama..."

Nasıl düşündüğümü doğrudan anlamasını sağlamak için, "Aynı şeyi ben sana yapsam sen beni affeder miydin?" diye sordum. "Victor, sen yapman gerekeni yaptın, tıpkı benim seni kandırdığım gece yaptığım gibi." Aramızdaki özel ilişkiye dair Fredrik'le Niklas'a daha fazla bir şey duyurmamak için sustum. Fakat Victor'un gözlerinde neden bahsettiğimi ve nasıl düşündüğümü anladığını görebiliyordum.

"Ama aynı şey değil."

"Fark etmez," dedim. "Aklında olsun diye tam burada, Yakışıklı Çocuk'la Şeytanın Avukatı'nın yanında söyleyeyim, beni içine soktuğunuz cehennem affedilemez bir şey değil, aksine gerekli. Neyin içinde olduğumu biliyorum. İnsan öldürüyoruz, kimimiz para için, kimimiz intikam. Bir bankada çalışmıyorum. Bu işin bir parçası olacaksam geçmişimden ve banka hesap özetimden çok daha fazlası göz önünde bulundurulmalı. Doğruyu söylemek gerekirse bu odadaki herkesin güvenilir olduğundan emin olmak hakkınız. Aramıza yeni katılacak insanların da bu tür testlerden geçtiğinizi bildiğim sürece kendimi çok daha güvende hissedeceğim üstelik."

Tekrar Victor'a baktım, "O yüzden, affedilmesi gereken bir şey yok." dedim, yüzü gevşedi.

Niklas deri sandalyesinden kalktı.

"Sa... Izabel," diye düzeltti çabucak, bana doğru biraz yaklaştı. "Bak, benim de sana bir şey söylemem gerekiyor. Los Angeles'ta seni vurduğum için üzgünüm. Gerçekten. Sana bir daha zarar vermeyeceğim."

"Sana inanıyorum," dedim, hepsinin yüzünden bunu beklemedikleri anlaşılıyordu. "Sanırım seninle aynı odada bulunmanın benim için zor olacağını söylememde bir sakınca yok, Niklas. Şimdi de bu durumdan çok hoşnut değilim. Dürüst olmak gerekirse seni çok sık görmemeyi tercih ederim. Akıl hastanesine atılması gereken yarak kafalı manyak psikopatın teki olduğunu düşünüyorum. Ama Victor'un kardeşisin, ona seni öldürmemesi için yalvardığım zaman bunun bir sebebi vardı ve bundan da pişman değilim. Fakat seni hiçbir zaman sevmeyeceğim ve karşıma çok fazla çıkmaman konusunda seni uyarıyorum."

İki elini de havaya kaldırıp geriye doğru bir adım attı. "Peki, peki, anlıyorum. Karşıma pek çıkmam." Hafif bir kahkaha attı.

Aslında bu yalnızca bir gösteriydi. Hâlâ benimle sıkıntısı olduğunu biliyordum – tıpkı benim gibi o da dikbaşlıydı. Ama sırf Victor için o bana katlanacaktı, ben de ona... Yüzündeki ukala ifadeden tiksiniyordum. Öz güveninden ve kendini dev aynasında görmesinden nefret ediyordum ve onunla beraber insan öldüreceğim

düşüncesinden de pek hoşlanmıyordum. Gelgelelim Victor için buna katlanmak durumundaydım.

Arkasını dönüp sandalyesine doğru yürüdü.

“Niklas,” diye seslendim, durup bana doğru döndü.

Biraz yaklaştım.

“Sana söylemem gereken bir şey daha var.”

Dönüp yüzüme büyük bir merakla baktı, “Evet?”

Koluna uzanabileceğim kadar yaklaştığımda yumruğumu sıkıp tam çenesinin yanına vurdum. Çıkan ses ürpermeme neden oldu. Ağrısını geçirmek için parmaklarımı uzatıp oynattım ama sadece daha fazla acıdılar.

“Siktir! Derdin ne senin?” diye bağırdı Niklas, ellerini ağzının kenarına bastırırken. “Neyse, önemli değil. Anlıyorum. Seni vurmuştum, şimdi ödeştik. Hak ettim bunu.” Çenesini yerine yerleştirmek ister gibi, elleri ağzında, sandalyesine döndü ve sandalyeye yığılırcasına kendini bıraktı.

“Bunu beni vurduğun için yapmadım,” dedim. “Stephens’ı öldürdüğün için. Onu ben öldürecektim.” İşaret parmağımı ona doğru uzattım. “Beni vurduğun için ödeşmemizse yalnızca benim de seni vurmamla mümkün. O yüzden, dediğim gibi, karşıma çok çıkma.”

Niklas arkamda oturan Victor’a “Bu kız ciddi mi?” diye soran bir bakış attı. Victor hiçbir şey söylemedi ama arkamı dönüp baktığım zaman güldüğünü gördüm.

Fredrik yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ellerini arkasına atmış, kanepeye yayılmıştı.

Sonunda Victor'un oturmamı işaret eden elini tuttum. Ayakta tek başıma çok uzun süre duramayacak kadar kötüydüm. Beni taşıyıp kanepeye götürdü ve yumuşak bir minderin üzerine bıraktı, iyice yerleşene kadar da elimi bırakmadı. Sonra da yanıma oturdu.

Fredrik doğrulup Victor'un öbür yanından yüzündeki o inanılmaz çekici gülümsemesiyle bana baktı.

"Bizimle olduğuna sevindim," dedi. "Elbette Faust'a göre daha çok pişmen lazım." Victor'a bakıp kafasını salladı. "Ama içimden bir ses senin doğuştan yetenekli olduğunu söylüyor." Göz kırptı. "İnatçı... Gözü kara... Geveze... Erkeksi... Ama muhtemelen böyle olmasaydın senden pek hoşlanmazdım."

İçtenlikle gülümseyerek. "Sağ ol, Fredrik," diye cevap verdim.

Niklas sandalyesinde doğruldu. Bir çift siyah askeri postal giymişti. Neden bilmiyorum ama bunu aklıma kaydettim. Sonra kıyafetlerini süzdüm. Koyu renk kot pantolon... Pazılarını açığa vuran sade bir tişört... Dağınık saçlar...

Gözlerimi ondan Victor'a kaydırdım, kendimi bir şeyleri kaçırıp kaçırmadığımı merak etmekten alıkoyamıyordum. Sağındaki Fredrik'e baktım, Fredrik de tıpkı Victor gibi pahalı ayakkabıları ve düzgün takım elbise-siyle her zamanki gibi görünüyordu.

Victor'a başımla Niklas'ı işaret ederek, "Neden böyle giyiniyor?" diye sordum.

Victor bir an göz attı ama cevap veren Niklas oldu.

“Çünkü şu komik takımları giymek yerine bunları tercih ediyorum,” dedi. “Ayrıca artık Birlik’in elemanı olmadığımı göre, istediğim gibi giyinebilirim.”

Şaşkınlıkla kafamı oynatmadan gözlerimi çevirerek Victor’a baktım.

Victor başını birkaç kere sallayarak Niklas’ın söylediklerini onayladı.

Victor, “Birkaç gün öne bıraktı,” dedi. “İçerde kalan tek adamımız Fredrik.”

“Ama... neden?” diye sordum. “Yani Niklas kalıp Vonnegut hakkında özellikle de senin korktuğun noktaları gözetlese daha iyi olmaz mıydı?”

“Ayrıldım çünkü zorundaydım,” dedi Niklas. “Yoksa iş Victor’u öldürmeye kadar gidecekti.”

Victor, “Ve beklediğimiz gibi,” diye ekledi, “Vonnegut Niklas’ın sadakatinden şüphe etmeye başlamıştı. Vonnegut Niklas’la benim kardeş olduğumuzu bilmiyor olabilir ama yıllarca beraber çalışıp çok yakın ilişkiler kurduk. Beni öldürme meselesi çok uzamıştı ve tehlikeye giriyordu.”

Endişeli bir şekilde nefes verdikten sonra kanepenin kenarına yaslanmaya çalıştım, ta ki sırtımı hatırlayana kadar.

Fredrik’e baktım, “Ya sen?” diye sordum. “Birlik Victor’la ilişkinizi biliyor mu? Ya da Niklas’la filan?”

Fredrik, Victor’a gülümsedi, “Baksana, hırsla çalışmaya başladı bile,” dedi ve sonra bana döndü. “Birlik geçmişte Victor’la birkaç kere çalıştığımı biliyor ama diğerleri

de kendisiyle en az o kadar süre çalışmıştır. Victor işleri karıştırdığında Niklas Victor'u bulmak için bana yakınlı, nedenini şimdi hepimiz biliyoruz. Niklas'a rapor verecek kişi olarak görölüyordum."

Niklas, "Ama Vonnegut Fredrik'le ilişki kurduğumu hiç bilmiyordu," dedi.

"Yani şimdiye dek," dedi Victor, "Fredrik Birlik'te güvende."

Başımı sallayıp bütün bunları idrak etmeye ve bizim için ne anlama geldiklerini çözmeye çalışırken "Vay canına," dedim.

"Korktun mu?" diye sordu Niklas. Dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı.

Sırtarak "Pek değil," diye cevap verdim. "Sadece hangi işi daha önce yapmamızın daha iyi olacağını düşünüyordum. Meksika mı yoksa Birlik'i yakamızdan atmak mı?"

Niklas gülümsedi, gülümsediğini fark eder etmez de gözlerini kaçırdı.

Fredrik Victor'a, "Sanırım seninkine âşık oluyorum," diye takıldı.

Victor da lakayt bir şekilde, "Bu konudaki kabiliyetinden şüpheliyim," diye cevap verdi. Bana baktı, "Hangi işin daha öncelikli olduğunu biliyorum." dedi, kibarca gülümseyip ellerini ellerimin üzerine koydu.

23. BÖLÜM

Izabel

Kalabalık misafir topluluğunun yürüdüğü koridordan sık sık ayak sesleri geliyordu. Yüksek topuklular... Kıyafetlerle uyumlu ayakkabılar... Hayattaki önemsiz olayları abartarak dramatize eden sesler... Sahte kahkahalar... Alt katta çalan klasik müzik – sanırım Bach – o kadar canlı, klas ve sıra dışıydı ki karanlık bir odada elimde en sevdiğim bıçağımla oturuyor değil de İngiltere Kraliçesi'nin verdiği bir partideymiş gibi hissediyordum. Bıçağımın adı İnci'ydi.

Oda son geldiğim zamanki gibi yoğun parfüm, ter, eskimiş potpuri ve kurutucu kâğıt kokuyordu. Odanın öbür tarafında ağır, kare şeklinde mermer bir masa vardı. Bu masayı hatırlıyordum. Victor'un beni oraya yatırmasını ve iç çamaşırlarım çıkarılırken beni seyreden o iğrenç domuzu hiçbir zaman unutmuyacaktım.

Dışarısı karanlıktı, saat dokuzu birkaç dakika geçmişti ve ay ışığı arkamdaki balkondan içeri süzülüyordu. Gece yelini tenimde hissetmek için balkon kapısını açık bırakmıştım. Bu kalın kıyafetlerin içindeyken

içerisi inanılmaz sıcaktı. Siyah boğazlı kazak... Ayaklarım da benimkilerden ziyade Niklas'ın tercih ettiği, derisinin içine hançer saklanabilen botlar... Kalçamın üzerinde de bir silah vardı ama onu sadece tedbir olsun diye almıştım. Bıçağımı seviyordum.

Devasa odanın ortasına yakın bir sandalyede, balkondan giren ay ışığının biraz ötesinde oturuyordum. Sağ bacağımı sol bacağımın üzerine atmıştım. Ellerim kucacağında duruyor, bıçağımın kabzasını yumruğumun içinde saklıyordum.

Oturduğumdan beri yirmi altı dakika geçmişti. Fakat sabırlıydım. Disiplinliydim. Yani olabileceğim kadar... Victor'a bekleyeceğime dair söz vermiştim. Burada böyle oturup hareket etmeden, zamanı gelene kadar bekleyecektim. Ona yapabileceğimi, alt kata inip işi orada halletmek yerine burada bekleyebileceğimi söylemiştim. Bunu kanıtlamaya niyetliydim. Ancak itiraf etmeliyim ki bu gerçeğe zordu.

Balkon kapısının yanında karanlık bir yerde ellerini önünde birleştirmiş halde duran Niklas'a baktım. Sırıtiyordu, içimde gittikçe yükselen hüsrana duygusundan açıkça keyif alıyordu. Zorla gülümseyip yüzümü çevirdim ve odanın öbür tarafındaki tuvalet kapısına baktım.

Otuz iki dakika...

Sürekli odanın dışında nöbet tutan iki korumanın seslerini duyuyordum. Arthur Hamburg'la konuşuyorlardı.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve koridordan içeri parlak bir ışık yayıldı. Ama bana ulaşmadı. Hamburg içeri girdikten sonra korumanın kapıyı kapatmasıyla

beraber ışık parladığı gibi aniden kayboldu. Yanımdan geçip yatağa, sonra da mermer masaya doğru giderken beni fark etmedi.

“Saçım hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Korkuyla irkilip durdu.

Sandalyede doğrulup ışığın vücuduma vurmasını sağladım.

Sakin bir sesle, “Simsiyah,” dedim. “Hâlâ nasıl bir peruk takarsam takayım çok güzel olduğumu düşünüyor musun?”

Işıklar açılın dediği zaman odadaki tepe ışıkları yandı.

Çaresizce başka birilerinin olup olmadığını görmek için etrafı kontrol ederek, “Buraya nasıl girdin?” diye sordu.

Arkamdaki balkonun girişinde ellerinde silahlarıyla duran Victor’la Niklas’ı fark ettiği zaman korumalarına seslenmeye niyetlendi. Fakat kapının hemen dışından küt diye bir ses duyuldu. Sonra bir ses daha. Kapıya bir adım kala durdu. Dışarısının güvenli olduğundan emin değildi artık.

Bana döndü.

Gülümseyerek bıçağı bacağımda gezdirdim.

Arkasındaki kapı açıldı, Fredrik ellerinde beyaz eldivenleriyle kapıda belirdi. Korumaların cesetlerini içeri çekti. Adamları bıraktığı zaman kafalarının mermer zemine çarpmasıyla beraber güm diye bir ses çıktı.

Hamburg fal taşı gibi açılmış gözleriyle Victor’a baktı, şişman bedeni donmuş, sucuğa benzeyen parmakları

normalde yanında hep silah taşıyormuş da şimdi ihtiyacı olduğu zaman bulamıyormuş gibi pantolonunun üzerinde gergince dolaşıyordu.

Fredrik kapıyı kapatıp kilitledi. Cesetlerin yanına gitti, yakalarından tutup odanın öbür tarafına çekti. Üzerlerinde kan izi yoktu. Muhtemelen silah olarak içinde iz bırakmayacak türden ölümcül bir ilaç bulunduran şırıngalarından birini seçmişti.

Hamburg'a baktım.

Rahatsız bir sesle, "E-evet... siyah da yakışıyormuş sana," diye cevap verdi. "Ne-Neden buradasın? Willem kayboldu. Nerede olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim. Bir haftadır kendisinden haber alamıyorum."

Gülümseyip başımı yana eğdim. Gayet sakin bir sesle, "Çünkü öldü." dedim.

Arkamdaki Victor'a baktı. Sonra Niklas'a. Sonra tekrar Victor'a.

"Bak, işin peşine düşmemesini söyledim," diye kekeleyemeye devam etti. "Onu ben göndermedim. Özellikle sizin peşinize düşmemesi için uyardım onu."

Şişman yüzünden terler akıyor, gerdanında parıltıyorlardı. Beyaz gömleğinin koltuk altları sıırılsıklam olmuştu ve ıslaklık gittikçe yayılıyordu.

Ayağa kalktım. "Yalan söylüyorsun." Yavaşça yanına yürüdüm. "Ama önemi yok. Buraya Willem Stephens için gelmedim. Senin için geldim."

Ben kendisine yaklaşmak için ne kadar adım atarsam o da geriye doğru o kadar adım atıyordu. Yüzünden

kaygı akıyor, şişman elleri dayanacak bir kapı ya da duvar arıyordu.

Fredrik kapıda bekleyip, Hamburg'un yolunu kapatıyordu. O yüzden durdu. Bir Victor'a bir Niklas'a baktı, gözlerini en sonunda yine Victor'a çevirdi.

Victor balkon kapısından yanıma geldi.

Hamburg, "Bak, ben sözümü tuttum, lanet olsun!" diye bağırdı, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyordu. Altın bir yüzük geçirdiği parmağını bize doğru uzattı. "Karımı öldürdükten sonra ikinizin de peşine düşmedim! Ben sözümde durdum!" Parmağını bana çevirdi, "Beni aramaya gelen sen oldun! Bütün bunları sen başlattın!"

Çaresizliğine, korkaklığına gülerek kafamı salladım. Kıvrandığını, hayatı için yalvardığını görmek bile beni büyük ölçüde tatmin ediyordu.

Biraz daha yaklaştım.

Artık kaçamazdı. Fredrik arkasındaydı.

Victor Hamburg'a, "Bu işin benimle bir alakası yok," dedi "Ben sözümü tuttum. Peşine düşmedim. Ama Izabel..." Her zamanki sakın tutumunu takındı, "Şey, onunla anlaşma yapmadın. Ne büyük talihsizlik. Ben onun sahibi değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Kendi isteğiyle burada ve yapabileceğim bir şey yok."

Hamburg bana baktı, yüzündeki öfke yerini acınası bir ifadeye bırakıyordu.

“Lü-lütfen... ne istersen yaparım,” diye yalvarmaya başladı, “Ne istersen veririm. Paramı... Evimi... Neyimi istersen... Milyonlarım var.”

Dibine kadar vardım, terinin iğrenç kokusu burnumun direğini kırıyordu. Nefret ve korku dolu gözlerini kısarak yüzüme bakıyor, kocaman vücudu titriyordu. Yapabilse beni tutup oracıkta öldüreceğini adım gibi biliyordum.

Aniden yüzü saçma sapan sözleriyle uyumlu olacak şekilde daha iyi bir hal aldı. “Yapmayacaksın,” dedi. Doğruca yüzüme bakarak alaycı ve soğuk bir şekilde, “Böyle soğukkanlı bir şekilde birini öldürmek içinde yok senin. Korumamı kendini korumak için öldürdün. Beni öldürmeyeceksin. Bu şekilde değil.” Gözlerinde alaycı bir ifade vardı.

Harekete hazır bir şekilde önünde durdum, başparmağımla bacağımanın yanında tuttuğum bıçağıma kavradım. Konuşmuyordum, sadece Hamburg’u seyrediyor, hafifçe gülümsüyordum. Hayatını kurtarma çabaları beni eğlendiriyordu.

Sola kaydı, uzaklaşmaya çalıştı. Müdahale etmedim.

Parmağını kaldırarak, “Bir içki getireyim sana,” dedi. Kendisine büyük gelen takım elbisesinin ceketini çıkarıp mermer masanın yanındaki sandalyeye koydu. Sonra gömleğinin düğmelerini sökmeye başladı.

Hayalet gibi arkasına geçtim, gömleğinin son düğmesini sökmeden önce bıçağımla gırtlığını kestim. Kendi kanıyla boğulurken çıkardığı sesler odayı doldurdu. Ellerini kaldırıp plastik bir torbadan çıkmaya çabalıyormuş gibi debelenmeye başladı. Gırtlığından kan fışkırıyordu,

ellerini gırtlığına bastırmış halde yere çöktü. Parmaklarının arasından kan akıyor, gömleğine bulaşıyordu.

Ben de izliyordum. Üzüntü, pişmanlık ya da korkuyla değil, intikam duygusuyla izliyordum. Balkondan gelen rüzgâr beni sardıkça gözlerim daha da açılıyor gibiydi. Hamburg'u seyretmekten kendimi alıkoyamadım. Başka yöne bakamıyordum. Ama Victor'un, Fredrik'in ve Niklas'ın ilk resmi soğukkanlı cinayetimi işlediğim bu anları dikkatle izlediklerini hissedebiliyordum.

Hamburg'un önüne geçip diz çöktüğümde hırlayıp ağlıyordu. Onu incelemeye başladım. Yüzünün buruşmasını, kan kırmızısının bembeyaz teniyle yarattığı tezatı... Gözlerindeki korkuyu... Bilinmeyenin korkusu bütün varlığını âdeta yutuyordu.

Ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi.

Derken öne doğru yığıldı, vücudu tamamen durana kadar şiddetle sarsıldı. Yüzü mermere dayanmış, ağzı gözleri gibi açık kalmıştı. Bomboş bakıyordu şimdi, bakışları hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ellerimi dizlerime dayayıp ona doğru eğildim.

"Ölüme gönderdiğin insanlar da işte böyle hissediyordu," diye fısıldadım cesedine.

Kanın ayaklarıma yetişmesine santimler kala ayağa kalkıp döndüm. Fredrik'e, Victor'a ve Niklas'a tek tek baktım, hepsi de bana aynı kabullenmeyle baktılar. Fakat Victor'un gözlerinde bu daha **yoğundu**. Aramızda bu gece değil de Meksika sınırını **geçtiğimiz zaman** olmuş olan görünmez ve **sonsuz bağ** vardı. Kaderin bir

cilvesiyle birbirimizin hayatına ortak olmuş, beraber olmaya duyduğumuz ihtiyaç ve benzerliklerimizle birbirimize bağlanmıştık.

İki bedende tek bir insandık.

30. BÖLÜM

Izabel

Bir yıl sonra...

Victor New York'taki evimize döndüğü zaman beni köpük banyosunun keyfini sürerken buldu. Pantolonunun arkasından silahını çıkarıp köşeye bırakırken onu seyrettim. Saçlarıma bone takmıştım. Ellerimi iki yana açmış küvette uzanıyordum, bir bölümü baloncuklarla kaplı dizim suyun dışında duruyordu. Uzun bir gün olmuştu. Balfour Firmasının CEO'su ve olağanüstü bir tecavüzcü olan John Lansen'i öldürmüştüm, tırnaklarımın altında hâlâ kanı vardı.

Gözlerimi kapatıp rahatladım.

Boynumu küvetin kenarından kaldırmadan, Victor'a, "Neredeydin?" diye sordum.

"Arkanı topluyordum." diye sakince cevapladı.

Bu suçlamanın üzerine kendisine bakma zorunluluğuyla gözlerimi açtığım zaman üzerimde durduğunu gördüm.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum, “temiz bir iş çıkardım.”

Tek kaşını kaldırıp tırnaklarıma baktı.

Suçlayıcı bir ifadeyle “Öyle mi?” dedi, “Temiz iş kansız iştir. Parmak izi bırakmamaktır. Arkanda hiçbir şey bırakmamaktır, kokunu bile.”

İç çekip gözlerimi yeniden kapattım. Parmaklarımı küvetin üzerinde oynatarak, “Victor,” dedim, “Arkada hiçbir şey bırakmadım. Arkamı temizledim. Kusursuzca. Fredrik’e sorabilirsin. Oradaydı. Her şeyi gözden geçirdi.”

Küvetin kenarına oturduğu zaman Victor’un sessizce ve tereddütle yaklaşan vücudunu hissettim.

“Peki sana ne emrettim, Izabel?” diye sordu önceki kadar sakın bir şekilde. “Fredrik’le bu göreve çıkmadan önce ne dedim sana?”

Hâlâ gözlerim kapalı bir şekilde, “Kan yok,” diye cevap verdim “Adamı zehirle ki kalp krizi gibi görünsün.”

Gözlerimi tekrar açıp Victor’un her şeye hâkim bakışını yakaladım. Gözleri her zamankinden daha koyu yeşildi.

“Zehirlemek Fredrik’in işi, benim değil.”

“Emirlerimi yerine getirmedi,” dedi, “ve bu son kez olacak.”

Gülümseyip sadece köpükleri hissetmek için ellerimi suyun altına soktum. Victor’un bana gerçekten kızdığını sanmıyordum. Bu artık aramızda gelenekselleşmiş bir oyuna dönüşmüştü. Bazen söylediği şeyin tersini yapıyordum ve o da beni bunun için cezalandırıyordu.

İkimizin de kazandığı bir tür oyundu. Önemli bir görevde emirlerini her zaman yerine getirirdim. John Lansen eğitimim için gerekli görevlerden biriydi.

Gözlerimde baştan çıkarıcı olmasını umduğum bir parıltıyla, “Bana ne yapacaksın, Victor?” diye sordum. Bacaklarımdan birini sudan çıkarıp tam oturduğu yerin yanına uzattım. “Beni cezalandıracak mısın?”

Dirseğine kadar çıplak olan elini yavaşça bacağımda kaydırmaya başladı. Yavaşça suya daldırdı, vajinama değdiği zaman nefesim kesildi.

“Kendini kontrol etmeyi öğrenene kadar bir daha saha görevi yok,” dedi, iki parmağıyla vajinamın dudaklarını okşuyordu.

Sırtımı küvetin kenarına daha çok dayadım, bacaklarımı daha çok araladım.

“Peki ya kendimi hiçbir zaman kontrol edemezsem?” diye sordum nefes nefese, parmakları bacaklarımdan arasında bu şekilde dolaşırken konuşmalarına güçlüklerle konsantre olabiliyordum.

Victor işte böyle bir piçti. Ve onu bunun için seviyordum.

İki parmağı içime girdi ve başparmağıyla klitorisimin üzerinde çember çizmeye başladığında bacaklarım kasıldı.

“Gözlerini aç,” dedi yumuşak ama otoriter bir sesle.

Açtım, ama göz kapaklarımı kontrol etmekte güçlük çektiğim için çok açamamıştım. Sızlanıp inlemeye başladım ve alt dudağımı o kadar ısırdım ki acımaya başladı.

“Kendini kontrol edemezsen, bana pek seçenek kalmayacak.”

“Seçenek kalmayacak... Yani?” Derin bir nefes aldım. Suyun altındaki elini arayıp buldum, parmaklarımı önce bileğine sardım, ondan sonra vajinamda dönen parmaklarının yanına indirdim.

Durdu.

Elini sudan çekti, kalkıp kapının üzerinde duran havlula elini kuruladı.

Şaşkın bir şekilde arkasından baktım.

Banyodan çıktı ve beni yalnız, tatmin olmamış ve cinsel anlamda hayal kırıklığı yaşamış bir halde bıraktı.

“Hey!” diye seslendim arkasından. “Hangi cehenneme gidiyorsun?”

Cevap vermedi.

“Victor!”

Yine cevap yok.

Homurdandım, sudan çıkıp küvetin öbür tarafına geçtim. Islak, sabunlu ellerimle Victor’un silahını kavrayıp yatak odamıza koştum. Çift kişilik yatağımızda sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. Her zamanki umursamaz tavrıyla gömleğini çıkardı ve bu daha çok öfkelenmemi neden oldu.

Yere su ve baloncuklar akıtarak arkasında durdum, sonra silahı sırtına dayamaya yeltendim ama çok hızlıydı, dönüp silahı elimden kaptı ve çeneme dayadı, hepsi gözlerimi bulandıran bir iki saniyede olup bitti.

Silahın namlusu soğuktu. Gözlerindeki yoğunluk bütün vücudumun ürpermesine neden oldu. Göğsüm sert ve sıcak göğsüne yapışmıştı, boştaki eli sırtımdaydı, parmakları tenime batıyordu.

“Disiplinsizsin, Izabel.” Yüzümü inceledi. Ağzımın kenarını yalayıp silahı boğazıma daha çok bastırdı. “Asla öğrenemeyeceksin.”

Onu öpmeye çalıştım, ağzımla ağzını aradım ama beni reddetti, birkaç santim önümdeki dilini uzatarak benimle dalga geçti.

Sonra beni yatağa itip üzerinde siyah kumaş pantolonuyla çıplak bacaklarımın arasına daldı.

Çenemin bir tarafını öptü, sonra öbür tarafını...

Fısıldayarak, “Belki de benden kurtulmanın zamanı gelmiştir,” dedim.

“Asla,” dedi ve beni tekrar öptü. “Nefes aldığın sürece benimsin.”

Bugünlere işte böyle geldim, bir seks kölesi tetikçi oldu. Ve bu yalnızca Victor’la aramdaki bir aşk ilişkisi de değildi – gizliliğinden ötürü bir ismi bile olmayan yeni bir yeraltı suikast çetesi.

Altı hafta önce sarı saçlı, badem gözlü Dorian Flynn’i aramıza kabul ettiğimizde dört olan sayımız beşe çıkmıştı. Bizim için çalışan dünyanın farklı yerlerine dağılmış bir sürü insan olmasına rağmen beşimiz örgütün bel kemiğini oluşturuyorduk. Liderimiz de tabii ki Victor’du.

Niklas hâlâ kadınları, parayı ve beni sinir etmeyi seven katlanılmaz bir piçti. Tabii bunu dolaylı olarak yapıyordu çünkü ne yaptığının farkındaydı. Bir yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ birbirimizden tiksiniyorduk. Belki de ben ondan onun benden tiksindiğinden biraz daha fazla tiksiniyordum, ama Victor için birbirimize katlanıyorduk. Çoğu zaman farklı görevlere gidiyorduk. Hâlâ Niklas'la aramda onu vurarak halletmem gereken bir mesele vardı. Bir gün bunu da halledecektim.

Fredrik'e gelince, kadınlar onu hâlâ seviyordu ama ben onu tanımaya çalışmaktan, kadınların onu gördükleri zaman neden iç çamaşırlarını indirdiklerini anlamaya çabalamaktan sıkılmışım. Bunu öğrenmenin tek yolunun onunla yatmak olduğu sonucuna vardım. Ama böyle bir şey mümkün olmadığı için de bunun bir gizem olarak kalması gerektiğini düşündüm. Fredrik, Victor'a da bana da kardeş kadar yakın geliyordu, onsuz bir hayat düşünemiyorduk. Bazen Victor'la çalışırken zarar gördüğümde ya da geçen geceki görevde olduğu gibi omzumdan bıçaklandığımda ilk yardım çantasıyla koşuyordu. Sert ve affedici olmayan Izabel Seyfried sessizle sürekli kendisine bana küçük, korkak bir kızmışım gibi davranmaması gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyordum. Fakat derinlerde bir yerde bana böyle korumacı yaklaşmasından hoşlanıyordum. Bunu elbette kendisine asla söylemeyecektim.

Dina, yirmi dört yıl önce kızı olmam gereken insan, Fort Wayne'de, Indiana'da yaşamaya başladı. Kendisini, tıpkı Lake Havasu'daki evi gibi küçük, şirin ve güvenli bir eve yerleştirdik. Victor iyi bir hayat sürmesini

istediği için onu büyük ve lüks bir eve yerleştirmek istemişti ama Dina reddetti. Açıklaması basit şeyleri sevdiği gerçeğiydi.

Dina hâlâ neler yaptığımızı bilmiyordu ama böyleli daha güvenliydi, o da bunu kabul etmişti. Her ne kadar kaldığı ev güvenli evlerden biri olsa da sadece benle Victor'a açıktı. Kendisini ayda bir ziyaret ediyordum. Sağlığı gittikçe bozuluyordu. Kendime ya da Victor'a endişelendiğimden çok onun için endişeleniyordum. Epeyce yaşı olmasına rağmen daha uzun süre yaşayacağına inanıyordum.

Fredrik Amelia McKinney'i öldürmedi. Masum kadınları öldürmek onun tarzı değildi. Onu alıp ülkenin diğer ucundaki güvenli evlerden birine, Delaware taraflarında bir yere yerleştirdi. Kimliğini yeniledi. Her şeyini yeniledi. Ama hiç ziyaretine gitmiyordu. Kadınlarla alakalı istemediği tek şey kendisini bir seks objesinden fazlası olarak görmeleri idi.

Fredrik'in hayat hikâyesi buydu.

Söz verildiği gibi, Hamburg'la Stephens işini hallettikten sonra, Javier Ruiz'in kardeşlerini öldürmek ve Meksika'daki çiftlik evinde tutulan kızları kurtarmak için planlarımızı kurmaya başladık. Altı ay boyunca işkence gibi türlü antrenmanlar yaptım, gerçek eğitim aldım, eğitimimi yabancıların ellerine bırakmadık. Ne yazık ki oraya vardığımız zaman Meksika'dan tanıdığım kızların çoğu satılmış ya da öldürölmüştü. Victor'la Fredrik kamptaki ve kampın etrafındaki bütün korumalara kurşun yağdırdıktan sonra ben Louis ve Diego

Ruiz'i öldürdüm. Tıpkı Hamburg'un boğazını kestiğim gibi onlarınkini de kestim. Hâlâ ateşli silahlar konusunda iyi değildim, bunun için yıllarca çalışmam gerekiyordu. Ancak işlerimi halledebiliyordum. Ve her geçen gün daha çok şey öğreniyordum.

Meksika'daki görevimizi bitirip kurtarabildiklerimizi kurtardıktan sonra – toplamda altı kız özgürleşmelerine rağmen kötülerdi, hayatlarını sürdürebileceklerini sanmıyordum – kızları satın alan adamların peşine düştük. Bugün bile hâlâ, tıpkı yarın ve gelecek yıl da olacağı gibi, adamları arayıp temizliyorduk. Hepsini yakalayıp hak ettiklerini vermemiz uzun zaman alacaktı ama bundan asla vazgeçmeyecektim.

Benim için en önemli şey, Birlik'ten kurtulmaktı. Günün her saatinde Victor'un peşinde olduklarını bildiğim sürece geceleri rahat uyumam daha da zorlaşıyordu. Muhtemelen bu en zor görevimiz olacaktı.

Birlik binlerce üyesiyle çok büyük bir örgüttü ve tarihin en eski suikast örgütlerinden biriydi. Biraz vaktimizi alacaktı. Ama yer aldığım son görev olsa bile, onu ortadan kaldıracaktık.

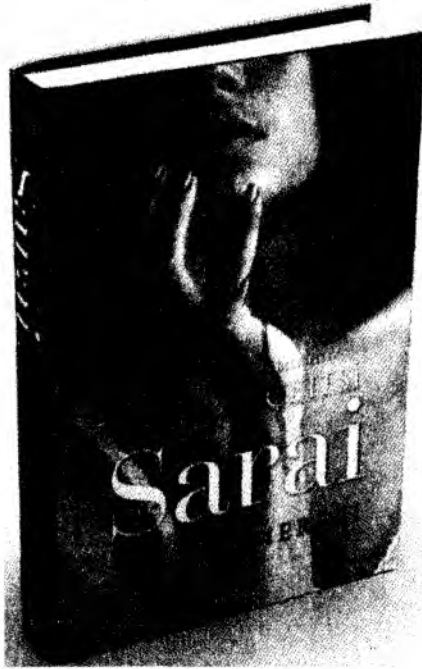
Victor benim hayatımdı ve onu korumaya çalışırken ölmekten korkmuyordum.

Fredrik de kendisinden şüphelendikleri için şu sıralarda ayrılmak zorundaydı ve bu yüzden içerde güvenilir bir adamımız kalmayacağı için işimiz daha da zorlaşacaktı. Birlik'e yerleştirdiğimiz yeni köstebekler vardı ama tıpkı Fredrik gibi güvenilir olduklarını kanıtlamak zorundaydılar.

Victor... Victor hâlâ işin başındaydı. İşini yaparken inanılmaz soğukkanlı, gözü kara bir kiralık katildi. Hâlâ duygusuz ve ölümüne acımasızdı. Ama kapalı kapılar ardında baş başa kaldığımızda bambaşka biri oluyordu. Beni seviyordu ve bunu söylemesine artık gerek bile yoktu. Bana değer veriyordu ve bunu kanıtlamasına gerek yoktu. Bana dokunduğu zaman ne düşündüğünü biliyordum. Başkalarının karşısında taktığı maskenin altında yatan duygularını biliyordum. Hayatına tam anlamıyla soktuğu tek ruh bendim. Gitmesine asla izin vermeyeceği tek insan da...

Neticede o benim kahramanım olmuştu. Bana kötü bir şey olmasına asla izin vermeyecek olan ruhumun öteki yarısı... Hayatımı ona emanet edecek kadar güveniyordum. Bana her zaman, yalnızca içgüdülerime güvenmem gerektiğini söylemesinin bir önemi yoktu. Doğrusu şu ki yaptığımız her şey tehlikeliydi. Kapıdan çıkmak, telefondan birilerini aramak, bir kafeteryada yemek yemek, aksi kanıtlanmadığı sürece karşılaştığımız herkes... Her an öldürülebilirdik ama en azından Victor'un bana her zaman öncelik vereceğini ve beni korumak için her şeyi yapacağını biliyordum. Tıpkı benim onun için yapacağım gibi...

Ölümün bir adım ötesinde, uçurumun kıyısında durmak, hayatımız işte buydu. Bu benim hayatımdı ve her zaman böyle olması gerektiğine inanıyordum. Fakat kulağa ne kadar garip gelirse gelsin, tetikçilerin yanında kendimi güvende hissediyordum.

"Beş yıldız!" -The Book Enthusiast
"Bu seri inanılmaz." -SMI BOOK CLUB

The New York Times, USA Today ve The Wall Street Journal'ın çok satan yazarı J.A. Redmerski'den tutkunun ve hayatta kalma mücadelesinin romanı...

Sara henüz on dört yaşındayken annesi tarafından Meksika'daki bir uyuşturucu baronunun yanında yaşamaya zorlanmıştır. Fakat Sara, normal bir hayatın ne demek olduğunu unutmasına rağmen, zorla alıkonulduğu evden kaçma umudunu da hiç yitirmemiştir. Soğukkanlı bir katil olan Victor da tıpkı Sara gibi çocukluktan beri hep ölüme ve şiddete tanık olmuştur. Victor öldüreceği yeni hedefiyle ilgili bilgi almak için Sara'nın bulunduğu yere geldiğinde genç kız ,buradan kaçabilmek için elindeki tek fırsatın bu adam olduğunu anlar. Ne var ki, işler Sara'nın planladığı gibi gitmez ve tehlikeli bir adamın elinden kaçarken, kendini Tucson'a giden bir kamyonun arkasında değil, bambaşka tehlikelerin içinde bulur. Fırsatında Victor içgüdülerinin etkisindeki kişiliğinden sıyrılır, vicdanının sesini dinler ve Sara'ya yardım etmeye karar verir. Çift birbirine gittikçe yakınlaşırken, Victor kızı korumak için her şeyini, hatta herkes gibi Sara'nın ölmesini isteyen erkek kardeşi Niklas'la aralarındaki ilişkiyi bile tehlikeye atar. Victor ve Sara birbirlerine olan güvenlerini arttırırken, aralarındaki uyuşmazlıklar da zamanla azalmaya başlar. Peki Victor'un kaba kuvvete dayanan yetenekleri ve tecrübesi Sara'nın hayatta kalmasına yetecek midir? Bu kitap Sara ve Victor'un hikâyesidir.

KATİLLER ÇETESİ

Izabel

Onu esaretten kurtaran katiller çetesiyle karanlık bir hayat sürmeye kararlı olan Sarai, acımasız bir sadistten intikam almaya karar verir. Ama Sarai'nin pervasız halleri onu asla geri dönemeyeceği bir yola sürerler.

Öte yandan Arthur Hamburg'un sağ kolu Willem Stephens de Sarai'nin peşindedir. Fakat Izabel kimliğine bürünen Sarai'nin geçmek zorunda olduğu bambaşka bir sınav vardır ve bu son sınav aynı zamanda genç kızın Victor Faust'a olan güvenini de sorgulamasına neden olacaktır.

Sarai'nin devam kitabı olan Izabel okurları yine karanlık, ölümcül ve heyecan dolu bir serüvene çağırıyor.

"İZABEL'İ DE İLK KİTAP GİBİ ÇOK SEVDİM. BİRAZ KAN, BİRAZ GÖZYAŞI VE TABİİ Kİ BOLCA AKSIYON."

-DEVAN FOX

"İZABEL'DE KARAKTERLER ÖYLE GÜÇLÜ VE CANLI Kİ ONLARLA VAKİT GEÇİRMEK İNSANA TARİFSİZ BİR ZEVK VERİYOR."

-JENNIFER KYLE

₺27,5

www.ephesusyayinlari.com

